

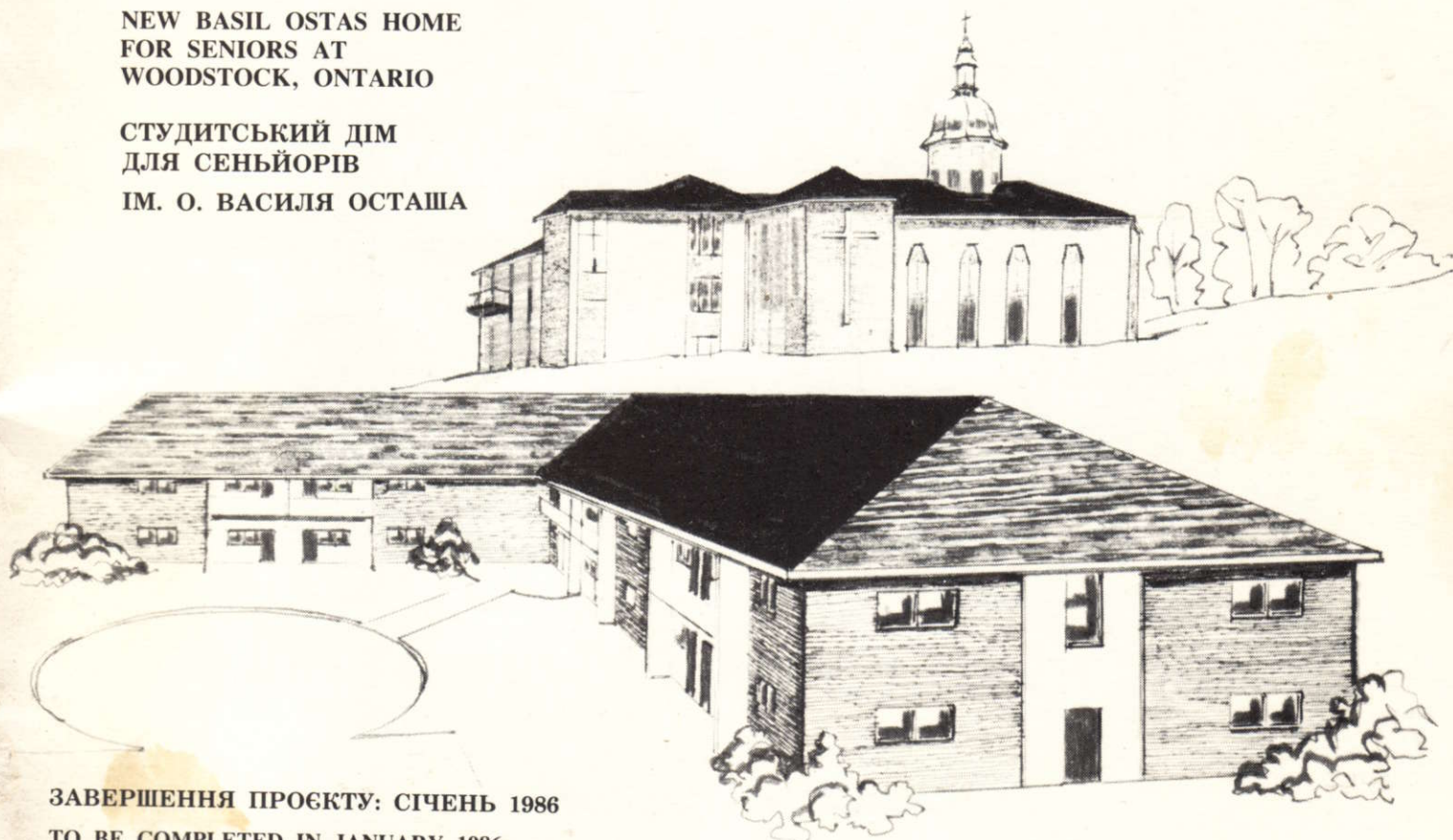
СТУДИТИ ІДУТЬ ВПЕРЕД

STUDITE MONKS MOVE ONWARD

Share in the Studite Fathers Building Fund...

NEW BASIL OSTAS HOME
FOR SENIORS AT
WOODSTOCK, ONTARIO

СТУДИТСЬКИЙ ДІМ
ДЛЯ СЕНЬОРИВ
ІМ. О. ВАСИЛЯ ОСТАША

ЗАВЕРШЕННЯ ПРОЄКТУ: СІЧЕНЬ 1986
TO BE COMPLETED IN JANUARY 1986

**„МИ ПОТРЕБУЄМО
ВАШОЇ ДОПОМОГИ!“**

— о. Архимандрит Гузар

“WE NEED YOUR HELP”

— Archimandrite Husar

Congratulations

TO CARDINAL MYROSLAV LUBACHIVSKY
ON HIS RECENT APPOINTMENT

Видали ОО. Студити
Published by Studite Monks

560 Parkinson Rd — Woodstock, Ontario N4S 2N6

Зредагували: о. Євтимій Волинський
i Вілліам Мк-Келлі

Edited by Rev. Eutimy Wolinski
and William McCully

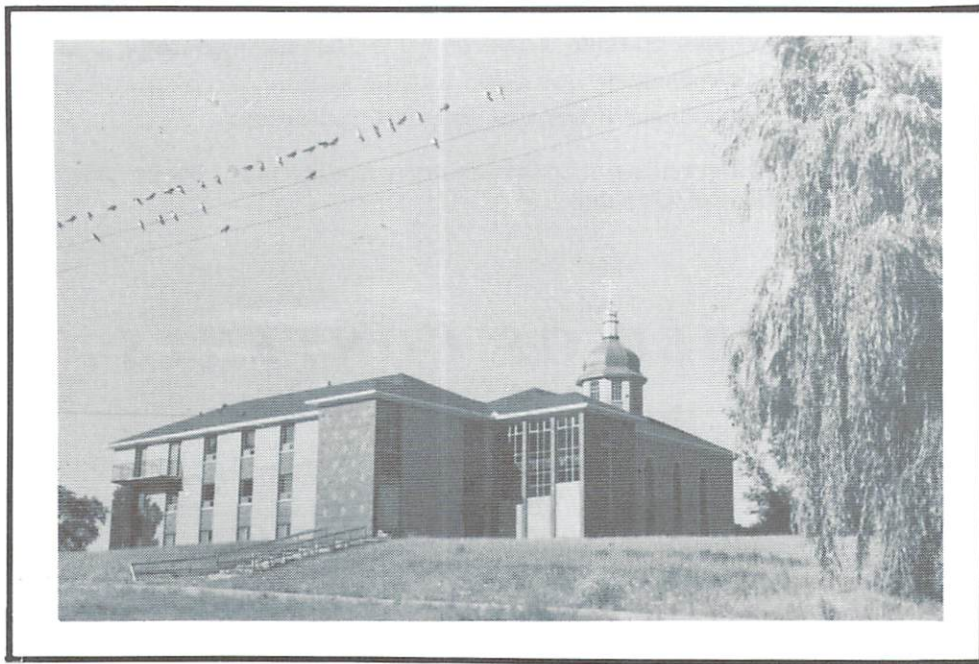
Український текст впорядкувала Оксана Сосновська

Торонто — 1985 — Toronto

PRINTED IN CANADA BY BASILIAN PRESS — 286 LISGAR ST., TORONTO, ONT. M6J 3G9

СТУДИТИ ІДУТЬ ВПЕРЕД

Пропам'ятне видання
з нагоди посвячення підвалин
Студитського дому для старших громадян
ім. о. Василя Остаха у Вудстоку

STUDITE MONKS MOVE ONWARD

Commemorative Edition

on the Occasion of the Blessing of the Foundation
of the Studite Fathers' Basil Ostas Senior Citizens Home
in Woodstock

ЗМІСТ

Привіт Владики Ізидора	3
Студити ідуть вперед	4
Слово Отця Архимандрита	5
Будуємо дім для старших	9
Приєднайтесь до нас (Звернення Отців Студитів)	11
Ченці Студитського Уставу, їхня історія і життя	13
Новий Студіон у Римі	27
Історія Свят-Успенського монастиря у Вудстоку	36
Пляни на майбутнє нашої обителі у Вудстоку	53
Дзвін для шанування відвідин Блаженнішого Патріярха Йосифа	57
Ваша українська спадщина	63
Допоможіть нам поставити дім для старших громадян	75

На обкладинці: Мистецьке зображення студитського дому для старших громадян ім. о. Василя Остаха.

TABLE OF CONTENTS

Bishop's Greetings	3
Studites Move Onward	4
The Archimandrite's Message	7
New Senior's Home	8
Invitation from the Studites	10
The Studite Monks: A Living History	13
The New Studion in Rome	28
Holy Dormition Monastery in Woodstock	37
Prospectus Holy Dormition Monastery	54
Bell to Honor Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj	57
Interesting Site History (Holy Dormitation Monastery)	60
Your Ukrainian Background	64
Help us Build our Senior Citizens Home	76

Cover Design: Artist's conception of Studite Fathers' Basil Ostas Home with Holy Dormition Monastery in background.

Торонтонський

Владика, Кир Ізидор Борецький
Most Rev. Bishop Isidore Borecky

ПРИВІТ ВЛАДИКИ ІЗИДОРА

При Свят-Успенським монастирі у Вудстоку будується дім для старших віком громадян. Він стоятиме під опікою студитських монахів того ж монастиря. Дім призначений головню для наших вірних південно-західного Онтарію, хоча з нього могтимуть користати всі наші вірні, що бажають доживати віку біля монастиря.

Ми раді цьому починові ОО. Студитів на території нашої єпархії і упрошуємо в Господа щедрих ласк на їхнє діло і служіння.

З Архирейським благословенням

Isidore Borecky
ЄПІСКОП

BISHOP ISIDORE BORECKY — Long time supporter of the Studites and in whose eparchy the Holy Dormition Monastery is located — was born on October 1, 1911 in Ostrovec, near Terebovlia, Ukraine. He began elementary school in his native village in 1918, followed by enrollment in the Polish State High School (Gymnasium) in Terebovlia (from 1923-1932). Following graduation from High School in 1932, he enrolled in the Theological Academy of Lviv. In 1936, he began studies at the Maximillian University in Munich, Germany. This was followed by ordination on July 17, 1938, in St. Michael's Church, Munich, by Bishop Dionysius Nyaradi of Krievci, Yugoslavia. With the blessing of Metropolitan-Archbishop Andrew Sheptytsky of Lviv, and the authorization of the Congregation for Eastern Churches, he emigrated to Canada for missionary work, arriving in Halifax, Nova Scotia, on November 26, 1938. He labored in the missions of Saskatchewan and Manitoba until 1940, when he was assigned to the

parishes and missions of the Niagara Peninsula of Ontario (Brantford, St. Catharines, Welland, London, Niagara Falls). He became a Canadian citizen in 1943. In June 1948, he was named first Exarch of the newly-created Ukrainian Catholic Exarchate of Eastern Canada. Besides his mother tongue, Ukrainian, he speaks English, Polish, German and Russian.

The Eastern Canada Eparchy headed by Bishop Isidore for the past 37 years is the largest Ukrainian Catholic eparchy in Canada, both territorially and numerically. It also has the largest number of priests, of which a substantial number are second or third generation Ukrainian-Canadians.

Bishop Isidore was one of the Fathers of the Second Vatican Council and numbers among the most ardent supporters of Patriarch Joseph and his program for the creation of an independent Ukrainian Patriarchate. Studites are grateful to their "God-loving" Bishop Isidore for his sympathetic interest and concern with their monastery and look forward to continued good relations.

СТУДИТИ ІДУТЬ ВПЕРЕД

Це видання журнального формату виходить з нагоди посвячення підвалин дому для старших ім. Василя Осташа, що саме тепер у розгарі будови біля Свят-Успенського монастиря у Вудстоку.

Його запланували і розпочали будувати ченці Студити, щоб створити гідне пристановище для старших віком парафіян в атмосфері рідних традицій і духовости.

Більшість ченців Свят-Успенського монастиря – це ті нечисленні Студити, що вийшли живими з воєнного лихоліття, покинувши навіки рідну українську землю у час великого ісходу при кінці Другої світової війни. Навіть не будучи свідомими своєї важливости, вони принесли із собою світлу спадщину і започаткували тут, на новому поселенні, відродження нашого ідеалу, що залишився незнищеним почерез довгі століття, ще від заснування Студитського Чину в 463-му році.

Деякі статті в цьому виданні – це українські тексти за Вілліямом Мк-Келлі, колишнім редактором видання „Royal York Magazine“ у Торонті, що дають вгляд в історію і життя Студитів, їхні стремління, духовну силу і видержливість в обличчі тяжких знущань і переслідувань. Як мітичний фенікс, вони завжди вставали з попелищ.

У наше сьогодення згромадження Студитів постійно і впевнено поступає вперед: несучи і плкаючи традиції східного монашества на Заході; причиняючись до формування історії української Церкви; продовжуючи заходи для церковної єдності, що доручив їм Великий Митрополит Андрей.

Я щиро зобов'язаний усім тим, хто причинився до появи цього видання. У час його підготовки і друку, багато осіб подали мені зичливу допомогу:

Ярослава Винницька, інж. Роман Горнич, Скот Гогарт, с. Вікторія Гунчак СНДМ, Микола Зіняк, мгр. Іван Манастирський, Вілліям Мк-Келлі, Оксана Сосновська, Омелян Тарнавський, Євген Хоростіль, Леся Храплива-Щур,

Благовоління Верховному Архиєпископові Мирославу Кардиналові Любачівському з нагоди отримання кардинальської гідности від папи Івана Павла II.

Очікуємо від нього, як Глави Української Католицької Церкви, батьківської опіки для Студитського Чину.

мгр. Ярослав Чумак, о. крил. Йосиф Шарий.

Рівно ж велике спасібі Впр. о. Дамянові Велешукові ЧСВВ, директорів василіянської друкарні в Торонті і його відданим співробітникам: Ользі Адамик, Мирославові Білому, Михайлові Войнарові, Дарії Луців, Оксані Середі, Стахові Стойкевичу і Богданові Шевчукові.

о. Евтимій
ігумен Свят-Успенського
монастиря у Вудстоку

STUDITES MOVE ONWARD

The new BASIL OSTAS HOME for seniors is in the spirit of the monks.

Father Eutimiy Wolinski, Hegumen of the Holy Dormition Monastery in Woodstock, and the Studite Community deserve credit for efforts to provide a building and spiritual environment for seniors.

A remnant of the Studites, who were decimated during World War II, did survive. This handful of Studites, who were mostly of Ukrainian descent, escaped the russification and devastation of their country by fleeing to the West. At the same time, however, members of their community were compelled to surrender or go underground.

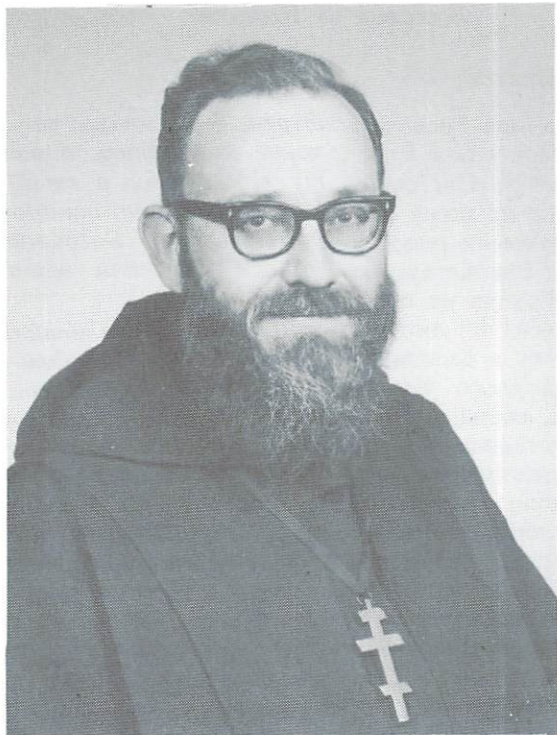
Perhaps the few priests, deacons and monks who escaped were not aware of their importance. To someone looking at this "bunch of displaced persons", they seemed like the many other half-starved travellers throughout a Europe in flux, at that time. There was a difference, however. These several Studite monks were bringing along a distinguished history. They would initiate a rebirth of their monastic ideal that no tyrant, since the Order came into being in 463 A.D. in Constantinople, was able to destroy.

On pages nine thru 51 of this brochure, Wm. McCully, Editor Emeritus of the *Royal York Magazine* in Toronto, offers us insights into the history of the Studites. He reveals that at different times the Studites managed to survive, even after most severe persecutions. Like the mythological phoenix, they would arise from the ashes.

In this nineteen hundred eighty-fifth year of our Lord, the Studite Community steadily moves ahead by: (1) bringing a tradition of Eastern Monasticism to the West; (2) helping to shape Ukrainian Church history; (3) working for the fulfillment of Metropolitan Sheptytsky's vision of Church unity between Orthodox and Catholics.

СЛОВО ОТЦЯ АРХИМАНДРИТА

АРХИМАНДРИТ ЛЮБОМИР ГУЗАР народився у Львові, в Україні 1933 р. Він прибув до ЗСА 1949 р. Після закінчення теологічних студій в 1958 р. Митрополит Амброзій Сенишин висвятив його на священника.

Упродовж років (1958-1969) о. Любомир навчав у Малій Семінарії св. Василя в Стемфорді, ЗСА. Він був також префектом Семінарії. У тому самому часі о. Любомир був також капеляном оселі УНСоюзу „Союзівка“ в Кергонксоні, НІ, ЗСА.

1969 р. о. Любомир переїхав до Риму, а в 1978 р. Покійний Патріарх-Кардинал Йосиф Сліпий найменував його Архимандритом оо. Студитів у вільному Західному Світі. Нещодавно Блаженніший Отець Мирослав Іван іменував Отця Архимандрита Любомира синкелом (генеральним вікарієм) Львівської Митрополії і Архiepархії.

Шляхи Божого Провидіння непроглядні для людини. Однак ніщо не діється поза Божим Провидінням, навіть якщо в даній хвилині того, що стається, ми не розуміємо, оцінюємо як непередбачений випадок, не хочемо прийняти. Тільки дивлячись назад, пізнаємо, що за тим, що ставалося, була якась мудра, добра, любляча рука.

Буде вже зверх сорок років, коли в останніх місяцях лютої світової війни групу монахів Студитського уставу із Скиту св. Андрея у Лужках біля Підлютого суворий наказ фронтових військ прогнав з рідної землі. Їхнє скитання, подібно як і багатьох тисяч співгромадян, повело їх через Німеччину, Бельгію аж до Канади. Ділили вони переживання своїх співбратів по крові не тільки в напрямі мандрування, але й у злиднях долі вигнанців, ще за часів війни і в перших повоєнних роках. Однак — як оповідають самі монахи — навіть в найчорніші години якось могли вони зберегти отой спосіб життя, до якого

звикли довгим подвигом у монастирі: спільне життя і спільна молитва.

Отой скарб привезли вони із собою до Канади — нової землі свого поселення. Від 1951 року, коли прибули до Вудстоку в провінції Онтаріо, ці спільні життя і молитва залишилися основою їхнього буття.

А земля була справді нова. Це не було тільки нове поселення, новий монастир, але справді цілий новий світ. Може не раз у роках свого скитання по західній Європі і в тих перших дуже твердих роках у новому світі брати монахи ставили собі питання: чому? Чому оте скитання? Чому такі труднощі? Чому відірвано їх від решти братії, що залишилися на рідних землях? Відповідь було трудно відгадати. Бо шляхи Божого Провидіння звичайно неглядні для людини.

Тільки поволі, з бігом часу, починає просвічувати Божа таємниця. Серед української громади, яку так привітно приймає канадська земля вже майже сто

років, мав змогу постати і малий монастир, як духове прибіжище українських поселенців. Так, як в історії українців католиків у Канаді розвивається повна структура Церкви, завершена єпископатом, так як постають прерізні установи виховного і суспільного характеру, як розвиваються чернечі чини і згромадження, які беруть активну участь у житті нашої Церкви, так і постає монастир старовинного Студитського уставу, головним завданням якого є свідчити Христові у формі спільного життя і безперестанної спільної молитви.

Монастир — це не підприємство, яке можна розбудувати в короткому часі під умовою, що є готові відповідні засоби. Монастир — це радше організм, живе тіло, яке потребує часу на вкорінення, на розвиток. Навіть не є здоровим для монашої спільноти, якщо вона зашвидко росте, бо кожна рослина, яка швидко росте, скоро

(Продовження на 6 стор.)

й замирає. Після більше чим тридцятьох років свого існування студитський монастир у Вудстоку хоче стати невеличким духовним центром для нашої віруючої громади. Коли т. зв. активні чини і згромадження мають за завдання іти між людей, щоб апостолувати, монастирі нашого типу здавна-давна створювали школи, притулки, сиротинці, шпиталі довкола монастиря, щоб дати змогу всім потребуючим допомоги знайти її біля монастиря – таким чином та допомога, навіть у найбільш матеріальному виді, ніколи не була тільки для тіла, але завжди також і для душі.

Першим етапом у тому напрямі є будова дому для старших громадян. Це не є і не має бути конкуренцією для інших таких домів, більших розміром і вигодою. Передбачений дім невеликий – всього тридцять чотири одиниці-мешкання – подуманий головно для тих старших громадян, які хочуть жити, доживати свого віку в тіні монастиря.

Наступним проектом мав би бути якийсь центр для молоді. Не відпочинковий, не розривковий, але центр духовної обнови. А що буде далі, покаже час. Сьогодні ми можемо тільки мріяти і плянувати. Виконання залежить від того, чи те, що ми хотіли б здійснити, лежить також у плянах Божого Провидіння. Ми, люди, можемо й мусимо працювати, думати, плянувати. Остаточне потвердження і благословення мусить вийти від Господа. Тому сорок літ наші брати, коли покидали свій монастир і рідну землю, ледь чи сподівалися, що осядуть в далекій Канаді, серед української громади, якій будуть могли служити.

Ставимо перший крок поза стислу ограду монастиря. Порушаємо його Божому Провидінню і Вашим ласкавим молитвам.

ПОСЛАННЯ-ЗАПОВІТ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА СТУДИТАМ

Преподобним Ієромонахам і Братії Студитського Уставу
Вудсток — Канада

Дорогі Браття!

„Величит душа моя Господа і возрадовася дух мой у Бозі Спасі моєм“ (Лк. 1,46-47). Оці слова Пресвятої Богоматері можу сказати у великій духовній радості, коли одержав від Вас вістку, що вся Студитська Родина на поселеннях збирається в лютому 1981 р. у Вудстоку в Канаді на свою першу, від свого відновлення на чужині, спільно братню Раду, щоб застановитися над своїм далішим життям і працею. Дякую Богові, коли дивлюсь на збільшене Ваше число монахів і монастирів, а понад усе радію, що ожив по всіх великих трудах і росте той глибокий дух студитського монашого життя між Вами. Це видимий знак Божого благословення на той труд Слуги Божого Митрополита Андрея, який відновив Студитський Устав і тим наше Києво-Печерське монашество. А благословення це спливає з певністю за молитвами Вашого першого архимандрита отця Климентія — ісповідника віри.

Вітаю Вас зібраних на цій Раді. Недавно тому, назначуючи Вам архимандрита в особі ієромонаха Любомира Гузара, я дав Вам важні духовні вказівки на Вашу подвижницьку путь. Тепер зверну тільки Вашу увагу на одну річ, з якою ідіть в життя: *пам'ятайте про те, що Ви є спадкоємці нашого первісного Києво-Печерського монашества, що постало на одному із горбків, які поблагословив апостол Андрей. Там воно розвивалось, процвітало і надало цілому нашому християнству окремого нашого рідного духа, з яким воно пішло потім дорогою слави, терпіння, переслідувань, лихоліть, а останньою навіть катакомб і мучеництва.*

Наше кийське монашество будувало своє життя на зразок уставу св. Василя Великого за своєне через монахів св. Теодора Студита і тим дало нашій Церкві силу молитви, любов до Лі-

тургії, богословські студії, церковне мистецтво, а понад усе, *ту відому вже в світі набожність і уповання нашого народу до Пресвятої Богородиці, яку монахи Студити звали своєю Матір'ю.*

Все і всюди пам'ятайте і тим жийте, що Ви нащадки тієї великої і святої кийської традиції, яку сумлінно продовжуйте. Нею Ви в нашій народі „вже більше не чужинці і не прихдоні, а співгромадяни святих і домашні Божі, побудовані на підвалині апостолів і пророків, де наріжним каменем — сам Христос“ (Еф.2,19-20).

Вітаючи Вас і благословлячи Вашу Раду закінчує моє слово до Вас словами завіщання, які лишив для своїх монахів і для Вас преподобний Отець Ваш Теодозій Печерський: „Бог, який усе створив своїм словом і премудрістю, Він нехай Вас благословить і збереже від біди, і нехай захоронить Вашу неподвижну і сильну віру в Нього, щоб перебували Ви спільно в єдиномислії й любові аж до смерті. Нехай дасть Вам ласку трудитися для Нього без порока і перебувати в одності тіла й духа, в смиренності й послузі, щоб були Ви звершені, як і Отець Ваш небесний є досконалий. І Господь нехай буде з Вами.

Благословення Господнє на Вас!
Дано в Римі
в Празник Богоявлення
Господа Нашого Ісуса Христа
19 січня 1981 р. Б.

Спол. Любомир

Архимандрит

Любомир

Йосиф
Патріярх і Кардинал

THE ARCHIMANDRITE'S MESSAGE

The ways of God are unfathomable to us. However, nothing happens without God's Providence, even if we do not understand the reasons for a given event, consider it mere chance, or do not want to accept it. Only in retrospect do we recognize the wise, good, and loving hand of Divine Providence.

Forty years ago in the final months of the devastating Second World War, the brutal advancing armies commanded the Studite monks from the Skete of St. Andrew in Luzhkov near Pidlutsk, to leave their monastery. The monks then became refugees, joining thousands of their countrymen in their search for a new homeland, a new future. Their wanderings took them to Germany, Belgium, and eventually to Canada. In this time of trial and uncertainty the Studites shared the lot of their fellow Ukrainians, even as they had suffered with them throughout the fearful conflict. Nevertheless the monks themselves relate that even in the darkest hours, they were able to maintain the monastic way of life to which they had committed themselves for many years: common life and common prayer.

This was the treasure that they brought with them to Canada, their new homeland. From 1951, upon their arrival in Woodstock, Ontario, common life and common prayer remained the very foundation of their existence.

And Canada was certainly a new homeland! For not only were the settlements and the monastery new, but they had, indeed, entered an entirely new world!

During their years of suffering and wandering throughout western Europe and the early difficult years in their new homeland, it is possible that the monks questioned why they had to experience such hardships, why they had to carry the cross of separation from their beloved homeland and people, and from their fellow monks, who remained behind. It seemed that no satisfactory answer could be found to these agonizing questions. Indeed God's ways are not ours!

But with the passage of time, the designs of Divine Providence were gradually revealed. A new monastery, a spiritual refuge for Ukrainians, was founded in the land which offered its

Патріярх Йосиф під час других відвідин монастиря 1973 р.
виходить з пасіки

Patriarch Joseph's Historical 1973 visit

hospitality to Ukrainians for nearly 100 years. In the history of the Ukrainian Catholics in Canada, the fullness of the structure of the Church emerged, crowned with the episcopate. Various educational and social institutions were established and monastic orders and congregations took root, all of them playing their unique role in the life of our Church. The Studites, vital to the life of our Church in Ukraine, were also transplanted on Canadian soil to continue their mission of fraternal life and common prayer on the American continent.

A monastery is not a commercial enterprise which expands rapidly provided that the necessary means are available. A monastery is rather a living organism, which requires time to get rooted and grow. It is not even healthy for a monastery to grow too rapidly, for plants that grow quickly tend to die quickly. And so, now after more than thirty years of existence, the Studite monastery at Woodstock, having reached a certain maturity, aspires to become a spiritual centre, albeit a modest one, for our faithful. Whereas the orders and religious congregations, which pursue the "active life" carry on their mission work amidst the people, the Studite monastic tradition is to found schools, hospices, orphanages, hospitals around the monastery. Thus the faithful come to the monastery, wherein

the ministry of the monks is directed to the well-being of the people, first of all on the spiritual level, then the other human dimensions.

With the foundation of a Home for Senior Citizens, we are continuing our Studite tradition of serving the full range of the needs of our people. Our aim is not to build the largest, most comfortable residence for senior citizens in the eparchy. We envision a home on a small scale — 34 apartment units, for those who wish to spend the remaining years of their life close to a Studite monastery.

Future plans call for some type of youth centre, not a place for rest or recreation, but a centre for spiritual renewal. At present, we can only dream and hope. Nothing regarding this centre is finalized at this time. Whether our plans are realized depends on whether they are in accordance with Divine Providence. We humans can think, plan, work, but the final outcome must be confirmed and blessed by the Lord.

Forty years ago when our Studite brethren left their monasteries and homeland, that could hardly have imagined that they would one day be serving their fellow Ukrainians in Canada. Today we are taking the first step beyond the monastic threshold, beyond the monastic walls. We entrust this project to God's Providence and to your gracious prayers.

Міський парк Вудстоку, біля монастиря, взимку
Woodstock's Southside Park, near the monastery, in winter

NEW SENIOR'S HOME

To overcome the threatened breakdown of society in the West, we should return to traditional values such as those of the Ukrainian Church.

At present, communist infiltrators, criminals and irreligious exploiters are some of the enemies of our society. Other, more specific enemies include dope dealers, pornographers and abortionists. These prey on our youth — telling them that if you don't partake of these things you're old-fashioned, not modern and "everybody does it!"

Furtunately, in opposition to these evil salesmen and their lies are the sobering voices of individuals like the Pope, Mother Theresa and President Reagan. There are certainly many millions of sensible people of all ages who have not been deluded by the duplicity of evil-doers who want to entice us into immorality and enslave us for their own greedy benefit. They would have us wallow in sin (with them!) and even tell us to abandon our parents and traditions. What these evil promoters are really offering is only miserable death, not eternal life.

The BASIL OSTAS HOME for seniors is a project aimed at helping to protect our traditional values. The program was initiated with a land grant from the Studite Monastic Com-

munity. The home will be a beautifully-designed two-storey building with 34 apartments. The building will be situated just north of the monastery chapel. On completion in January of 1986, it will be a landmark of our Ukrainian heritage, a token of respect for our elders who bequeathed a rich, spiritual legacy to

Отець Василь Осташ
Father Basil Ostas

us. This modern building, set against an idyllic background across from a city park, will be theirs to enjoy.

Woodstock's central location, in Southwestern Ontario (halfway between Toronto and Detroit) makes the city accessible from many points. Toronto, to the east, is about an hour and a half drive away, along the 401 highway. Kitchener, London and Brantford are all close by, as are Stratford, Simcoe and Port Dover.

Most of these centers boast of thriving Ukrainian communities.

Woodstock, to elaborate further, sits in Oxford County, the dairyland capital of Canada. The city has about 30,000 residents. There is a well-kept downtown area, with lots of trees — a feature of the city. Regular public transportation in and out of Woodstock is good.

The BASIL OSTAS HOME is being built near the Studites' Holy Dormition Monastery with its classic, byzantine-style chapel. Residents will be able to use this chapel and participate in the celebrations regularly held there. The land on which the home is being placed, on the edge of Woodstock, overlooks the city's Southside Park. To the rear of the 96 acres of Studites' property is a rural setting, a duck pond and a quiet field, part of which is soon to be converted into a golf course.

The Studites wanted to give back something to the community and people who supported them in their times of need.

Two major considerations for placing the home on this site were the quality of life and the spiritual needs of seniors. Moreover, even before the building was begun in May of 1985, there was much favorable comment in Woodstock and surrounding cities. Other apartments have been built by church groups of monastic communities, but not always beside an Eastern rite monastery and church which would be available to the apartments. To provide religious service, there are four priests, a deacon and three dedicated monks:

Father Eutimiy	Deacon Paul
Father Juvenal	Brother Lawrence
Father Procopius	Brother Onesim
Father Isidore	Brother Theodore

The seniors will have at their disposal a library, some food facilities, parking and all the comforts of a modern building. Also being planned

(Continued on p. 10)

БУДУЄМО ДІМ ДЛЯ СТАРШИХ

Щоб протидіяти загрозливому розкладові суспільства на Заході, ми повинні повернутися до традиційних вартостей, ось таких, як вартості Української Церкви, що допомогли б нам зберегтися від неморальності сьогоденного світу з його злочинством, наркотиками, порнографією і обманом.

Дім ім. о. Василя Осташа для старших – це проєкт власне розрахований на те, щоб допомогти нам зберегти наші традиційні вартості; відповідно влаштувати життя нашим старшим батькам і матерям, що залишили нам багату духову спадщину; задоволити їхні матеріальні і духовні потреби. Його запланували отці Студити і почали будувати на своїй посілости у Вудстоку, поблизу монастиря і східного стилю каплиці, для кращої релігійної обслуги прийдешніх жителів. Її готові кожночасно подавати чотири священники, диякон і три брати ченці:

о. Евтимій	диякон Павло
о. Ювеналій	брат Лаврентій
о. Прокопій	брат Онисим
о. Ізидор	брат Теодор

Запланований дім – це модерний одноповерховий будинок із 34 мешканнями серед казкового оточення самої обителі і міського парку, що у безпосередньому сусідстві. Дім матиме всякі модерні вигоди, бібліотеку, кухню, паркувальну площу тощо. За ним відкривається вид на монастирську посілость із ставком і площею, на якій спорудять грище для гри гольфа.

Як відомо, ця майже 100-акрова посілость знаходиться у гарній і якісній частині містечка, що якраз тепер забудовується. Саме ж містечко Вудсток лежить при головному шляху (401) між Торонтом і Детройтом, і це запевняє добрий доступ до нього з різних довколишніх місцевостей, як Кіченер, Лондон, Брентфорд, Стратфорд, Сімко і Порт Довер. Тут можна б додати, що Вудсток є столицею молочного господарства Онтарія, має 30 тисяч мешканців, добру міську тран-

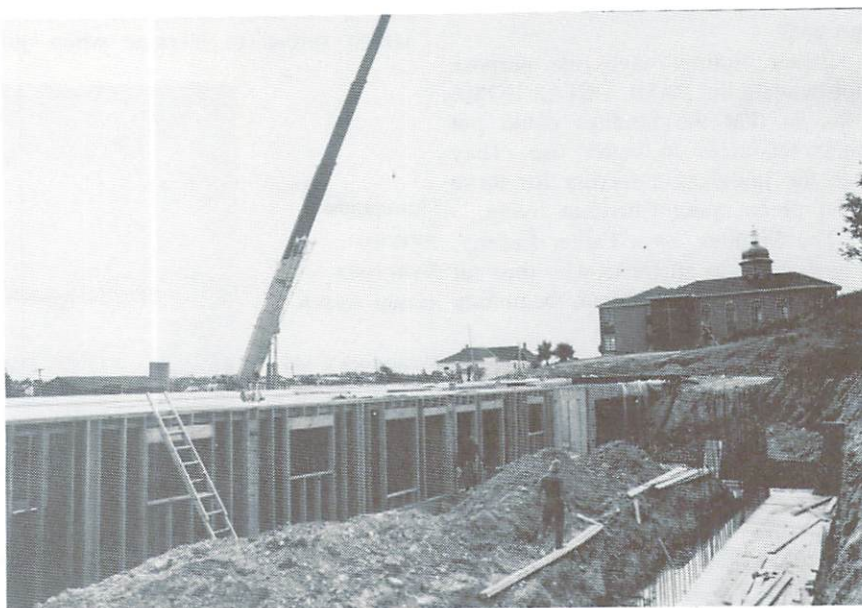
спортацію, чисте і добре втримане середмістя та багато дерев і зелені.

Ще перед початком будови дому, що почалась у травні 1985 р. і повинна б закінчитись на провесні наступного року, відчувалось прихильне ставлення до цього проєкту з боку мешканців містечка і околиці. Хоч існують вже інші приміщення, що постали заходом

деяких церковних громад чи монастирів, небагато їх у сусідстві церкви східного обряду, що буде для вжитку мешканців.

Задуманий є теж реколекційний центр для молоді по другому боці каплиці, так що старші, якщо собі цього бажають, матимуть нагоду брати участь у спілкуванні

(Продовження на 11 стор.)

Вгорі перший етап нової будови

Внизу інтер'єр Свят-Успенської каплиці

Above, lots of construction activity
Below, interior of Holy Dormition Monastery Chapel

is a religious youth center near the chapel, using one of the existing buildings. So the seniors, should they desire, may have contact with sincere young Christian men and women. Friends and visitors, of course, will always be welcome.

Woodstock's occupancy rate in 1985 is 98 percent. No apartments are presently available. During the past few years in many parts of Canada, construction of living accommodations has been handicapped by government taxation, bureaucratic restrictions and high interest rates. Despite these problems, the Studites have moved their project off the ground.

Father Eutimy says one purpose for building the BASIL OSTAS HOME was so that the Studites could put their resources to better use. They see the home as a facility for those who prefer quiet Christian living.

The Studites, says Father Eutimy, are grateful to all those who thus far contributed to the project, beginning with Father Basil Ostas.

FATHER BASIL, who died on January 16, 1982, made the first generous financial contribution to launching the project. A nobler person to name the building after would be hard to find. A humble, amiable individual, Father Ostas distinguished himself as pastor in parishes in Pennsylvania and New York State, notably Auburn and Rochester, New York. At the same time, he offered generous assistance to the Woodstock community and to those Studites still behind the Iron Curtain, with whom he was able to identify so intimately.

The BASIL OSTAS HOME is now halfway to completion but, as Archimandrite Lubomyr Husar had said, "we need your help."

The Studites have supplied improved land valued at \$150,000. They also invested several years planning. The total cost for the building itself is in the range of \$900,000.

Up to now, \$400,000 have been spent on construction. \$500,000 more are needed to complete the work. There are \$200,000 on account but the remaining \$300,000 are yet to be collected. So the Studites appeal to you for your financial support of this wonderful project, a project you can identify with.

INVITATION FROM THE STUDITES

In this commemorative booklet published on the occasion of the blessing of the foundation of the Studite Home for Senior citizens in Woodstock, we wish to invite your participation in our project. We are seeking for something beyond material support. We invite you to become part of the living history and mission of the Studite monks.

Studite monasticism in Ukraine goes back to the 11th century. This was the generally accepted monastic way of life in Byzantium of the time, which spread to Ukraine when our

ancestors were seeking a monastic rule. Thus the Studite rule is anchored in the distant past.

At the beginning of this century, the Servant of God Metropolitan Andrew Sheptytsky revived this ancient monastic way of life in our Church. He envisioned the Studites serving our Church and people in changed times and different circumstances. For the Studite monastic way of life had been a way to holiness

(Continued on p. 34)

Попередня
ратуша
Вудетоку —
тепер музей

Woodstock's old
City Hall built in
1852

Група людей в час храмового празника 1968 р.
Participants at the 1968 Patronal Feast Day

Загальна рада оо. Студитів 1984 р.

Зліва на право, о.Архимандрит Гузар, о. Рафаїл, бр. Онесим, о. Ювеналій, бр.Лаврентій, о. Евтимій, дяк. Христофор, бр. Михайло, о. Гліб

Studite General Chapter 1984

(Продовження з 9 стор.)

з молодого покоління. Ченці будуть теж раді їхнім приятелям і гостям.

Протягом останніх років будова будинків у Канаді була подекуди придушена державними податками, зростом цін, високими відсотками за позички. Помимо цих перешкод студитський проєкт таки розпочато. На думку о. Евтимія, він дасть змогу отцям Студитам зробити кращий вжиток з їхніх дібр, даючи притулок тим, що воліють вести затишне християнське життя. „Студити – каже він – вдячні всім тим, хто досі причинився до цього проєкту, від о. В. Осташа почавши“.

Отець Василь Осташ, що помер 16 січня 1982 р., зробив перший великий фінансовий вклад у започаткування проєкту. Та поминаючи це, важко було б знайти гіднішу людину, щоб її іменем назвати будинок. Отець Василь, скромна, товариська людина, впродовж 30-ти років ревно обслуговував парафії в Авбурні і Рочестері стеїту Нью-Йорк; водночас він часто спомагав громаду у Вудстоку і тих Студитів, що залишилися по той бік залізної заслони.

Процес будови дому добігає вже половини, проте, як сказав

архимандрит Любомир Гузар, „ми справді потребуємо Вашої допомоги“.

Хоч отці Студити даром відвели під будову землю вартості 150 тис. дол. і два роки планування, загальна ціна самого будинку становитиме приблизно 900 тис. Досі витрачено на будову 400 тис., а щоб закінчити проєкт, потрібно ще 500 тис., з яких 200 тис. є вже на конті. Бракує ще 300 тис. дол., які конче потрібно зібрати. Тому отці Студити звертаються до Вас, прохаючи Вашої допомоги на цю шляхетну справу, що її варто підтримати нам усім.

Собор Св. Юра у Львові
- St. George's Cathedral in Lviv

ПРИЄДНАЙТЕСЬ ДО НАС

(Звернення отців Студитів)

Це видання появляється з нагоди будови дому для старших. Нашим бажанням є здобути якнайбільше прихильників для цього проєкту. Але було б помилково думати, що стати „Приятелем Студитів“ вміщається у матеріальній допомозі для одного будівельного проєкту.

Ми хотіли б Вас бачити співучасником ширшої історії і діяльності монахів Студитського уставу. Студитський устав на українських землях сягає початків монашества в XI сторіччі. Це був загально розповсюджений у Візантії в тих часах монаший устав, який, самозрозуміло, прийшов і на Україну, коли наші предки шукали уставленої форми життя у спільності. Таким чином сягаємо у нашу давню минувшину.

Коли на початку цього сторіччя Слуга Божий митрополит Андрей відновив у нашій Церкві цей старовинний устав монашого буття, він не мав на думці відгрівати щось з минувшини як її реліквію, але пристосувати до сьогоднішніх обставин і потреб скарби давнини, випробувані і освячені життям соток осіб, ченців і черниць, багато з яких були визнані взорами християнського життя в нашому народі і для інших народів. Бажанням нашого митрополита-святця було, щоб та духовна сила, зібрана протягом віків, віджила в нашому столітті.

Що собою мало б представляти монашество студитського уставу в нашому сторіччі? Це перш усього духовне відродження. Основна і остаточна мета будь-якого монастиря і монашого уставу є освячення душ. Духовне відродження полягає на більш послідовнішому, можна б сказати, навіть радикальному виконанні Христових заповідей.

(Продовження на 12 стор.)

Християнство не обмежується до освячення і спасення поодиноких душ. Хоча ми спасаємося кожний як індивідуальна особа, ми спасаємося у спільноті. Так собі цього бажав наш Божественний Спаситель Ісус Христос.

Монахи, хоч назагал зв'язані із своїм монастирем, своїм серцем і душею повинні сягати далеко поза його мури. І тій любові ближнього не має границь. В тому є особливе монаше свідчення Христової заповіді любови ближнього. Що це значить в практичному житті? Це любов свого народу особливою любов'ю, яку Господь Бог поручає в четвертій заповіді. Це любов, яка не зважає на різниці, які росли впродовж історії, на поділи, що ранили живу душу народу. Коли Слуга Божий Митрополит Андрей списував разом зі своїм братом, о. ігуменом Климентом Правило для монахів Студитського уставу, він підкреслював, що саме монахи повинні бути своїм побожним життям тим помостом, на якому можуть зустрітися в Христі всі християни в нашому народі. Хто хоче бути приятелем студитів, свідомо включається в такий спосіб думання і діяння, який у кожному виді життя, але понад усе в релігійному, сприяє об'єднанню.

Ми є свідками цього в нашій батьківщині і серед наших людей

Дзвін і дзвіниця
присвячені
Блаженнішому
Патріярхові Йосифові
1 вересня 1985

Bell and belfry
dedicated
to Patriarch Joseph
Sept. 1, 1985

по цілому Советському Союзу. Серед жорстоких обставин переслідування, дуже часто навіть викорінені з рідної землі, наші вірні там знаходять спільну християнську мову з братами, з якими не було контактів через довгі десятиліття. Таке наставлення мусить ціхувати нас і в так званому вільному світі. Під час зустрічі українських католицьких паломників з грецьким православним

патріярхом Димитрієм він назвав їх східними православними християнами у зв'язку з Римом. І це саме православ'я віри наші монахи засвідчують своїм перебуванням у Римі, в найближчому сусідстві Святішого Отця Папи Римського.

Гірка доля – так кажемо ми, люди – але в дійсності Боже Провидіння розкинуло монахів студитського уставу по різних країнах і континентах. Таким чином той устав став знаним і людям, для яких колись він був чужий, бо їм цілком незнаний. Для деяких таке пізнання закінчується саме тим. Але інші бажать утотожнитися з ідеалами, які наше монашество собою представляє. Цим вони користають з духовних скарбів і заохочують монахів ці християнські ідеали, одягнені в монаші правила й звичаї, більш ретельно здійснювати в своєму монашому подвизі. З цього обопільна користь.

Бути приятелем студитів не значить ставати членом ще одного товариства, платити внески, ходити на сходи. Це радше духовне споріднення на підставі спільних ідеалів з людьми, які стараються ті ідеали провести в життя. Запрошуємо Вас стати нашим Приятелем.

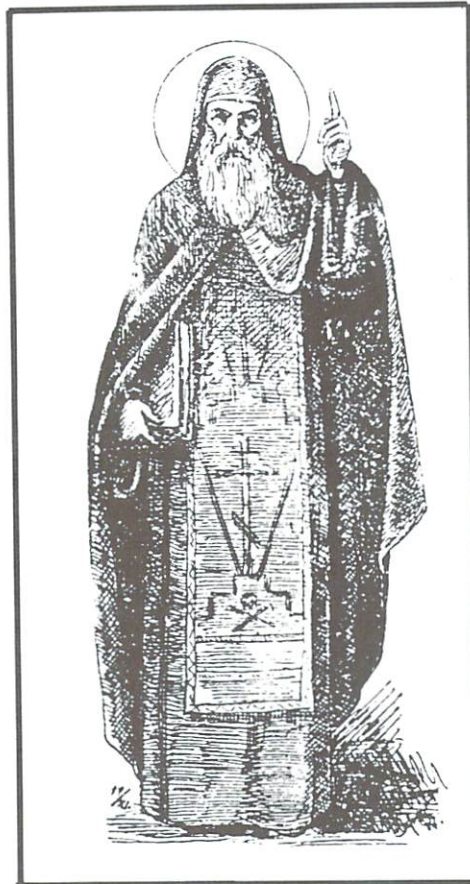

Шкільна молодь з Торонта відвідує монастир
Ukrainian students from Toronto visiting monastery

ЧЕНЦІ СТУДИТСЬКОГО УСТАВУ, ЇХНЯ ІСТОРІЯ І ЖИТТЯ

THE STUDITE MONKS

Святий Теодор Студит

St. Theodore Studite

До початків заснування Студитського Чину

Сьогоднішні ченці Студити і їх монастирі у вільному світі мають за собою світле минуле. Безпосередньо сягає воно у передвоєнну Україну, а духовне життя цього Чину має коріння на Атонській горі XI століття, а ще раніше в монастирі Студіоні, де був і його початок. Студіон побудував римський патрицій Студій на передмісті Константинополя у 463 році. Студитський Устав пов'язаний теж із спадщиною єгипетських пустинників IV століття, а деякі знавці твердять, що він має свої джерела теж у святого Івана Хрестителя і навіть ще давніше, у Старому Завіті, в писаннях пророка Іллі.

Going Back to 463 A.D. in Constantinople

Studite Monks are today linked with a noble past. Their recent past begins with pre-World War I Ukraine. Their pristine past reaches back to 11th century monasticism on Mount Athos. But their origins are to be discovered in the Studion, a monastic community established by the Roman patrician, Studius, on the outskirts of Constantinople in 463 A.D. Studites also trace their heritage to the fourth century monks of the deserts in Egypt. Some authorities maintain they go so far back as to the times of St. John the Baptist and even the 8th century B.C. prophet, Elijah. Studites themselves particularly revere the Fathers of the Church and those holy

men and women who helped shape the monastic ideal: St. Pachomius, organizer of monks into communities; St. Basil the Great, famous for his ascetic rules; St. Theodore the Studite; St. Anthony and Theodosius Pechersky; and the Priest-martyr Josaphat. All these monks who were connected with the Studite history became saints. It is a history worth deeper study.

Monks traditionally have been praised for their ascetic life. But monks were also: (1) a force keeping Christianity together during times of crisis; (2) artists and teachers; and (3) the ones who often offered sanctuary to people in either physical or in spiritual need. Monks, also, founded universities; became some of the first publishers; and, like the Irish Father Brandon, were great explorers. Studites have performed most of these roles. They are now assuredly a community for Christian good in an often bad world.

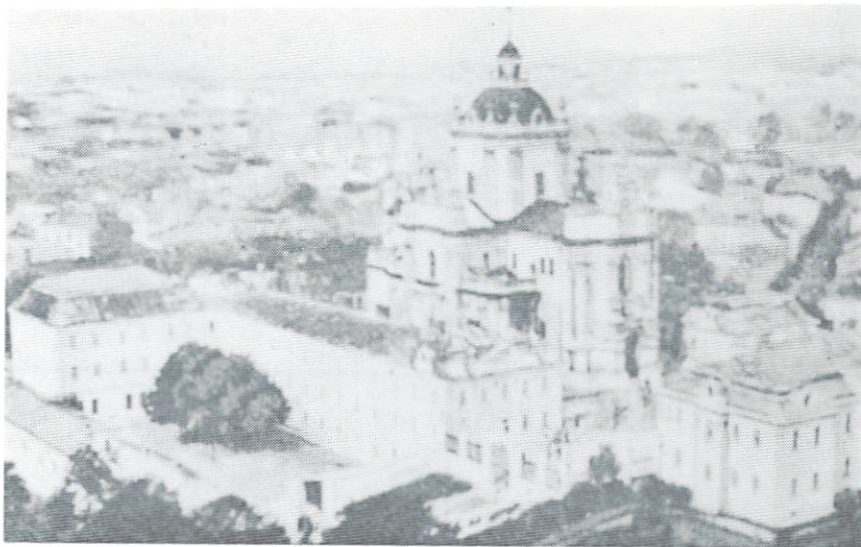
Today's Studites follow the Eastern traditions of the Ukrainian Church, and are affiliated with the Vatican. Their lives are directed at two objectives: first, to serve God; second, by extension, to serve mankind.

In Ukraine, in years gone by, Studite monks went out into communities to offer religious and medical help. In monasteries, they provided Church and teaching facilities along with sanctuary. At present, the functions of Studite monks in society are to be a strong force for Church unity and a Christian example to others.

Святі Антоній і Теодосій Печерські
З розмалювань церкви Св. Миколая в Торонті (мистець Іван Дикий)

Sts. Anthony and Theodosius Pechersky

Митрополичий собор Св. Юра у Львові

Another view of St. George's Cathedral in Lviv

After World War II, Studites extended their monasteries and missions to the Free World. The first of two monasteries was in a pastoral setting on the edge of Woodstock, Ontario, Canada. This monastery, begun in 1952, has now (since its inception) expanded its work considerably. The Woodstock monastery is under direction of the mother monastery in Rome. (The "mother monastery" bears the name Studion, in honor of the Studites' first great home built in 463 A.D. in Constantinople.) There are, as well, two mission houses of Studite Monks. These mission houses are in Krefeld, West Germany and in Passaic, New Jersey.

Spiritual guides for the Studites

have always been the Scriptures, the Holy Fathers and the Typicon.

The Typicon is a treasure book of spiritual guidance for the Studites. First assembled by St. Theodore about 800 A.D., it was updated and modified by Metropolitan Andrew Sheptytsky and his brother, Clement. The contents are based on monastic tradition along with the personal and varied experiences of the Sheptytysks. It is a spiritual work in demand by many monasteries throughout the Christian world. The Typicon attempts to restore the important role of unordained monks. Reading of the Fathers is emphasized. The rule restored the ancient division of monastic day into eight hours of rest, eight hours of work and eight hours of prayer. Emphasis was placed on singing the Office in its entirety. And the liturgical celebrations of the community clearly were intended to become the life-blood of monasteries. Liturgies at Univ (The Studite mother house in Ukraine) were so beautiful that both Catholics and Orthodox would come from across the whole country to visit the monastery. The Typicon's appeal is that it is a practical classic on how monks should live. It has been translated into English, Ukrainian and Greek. Parts have also been translated into Arabic. Recently, Archbishop Damianos, who heads the Greek monastery of Santa Catarina at the foot of Mount Sinai, expressed interest in adopting the Typicon for his monks. The Studites encouraged Archbishop Damianos to do so.

(Continued on p. 16)

(Продовження з 13 стор.)

Самі Студити почитають особливо таких Отців Церкви, як святого Пахомія, організатора чернечих громад, св. Василя Великого, св. Теодора Студита, Макарія, Доротея, Саву, святих Антонія й Теодосія Печерських, священномученика Йосафата. Це були святі, пов'язані з історичним минулим Студитів. Ця історія заслуговує ще на глибші студії.

Здавна-давня ченці відзначалися аскетичним життям. Та куди менше відомо, що були вони теж силою, яка вдержувала християнство у важкі часи; що між ченцями були численні мистці та вчителі, що саме ченці не раз охороняли людей перед небезпеками, як зовнішніми, так і духовними. Ченці були теж основни-

ками університетів, першими видавцями книг, або ж, як ірландський священник Брандон, відкривали нові, недосліджені країни. Ченці Студити виконували теж більшість цих завдань. На сьогодні вони, як чернеча громада, служать християнству серед світу, що не раз дуже лукавий.

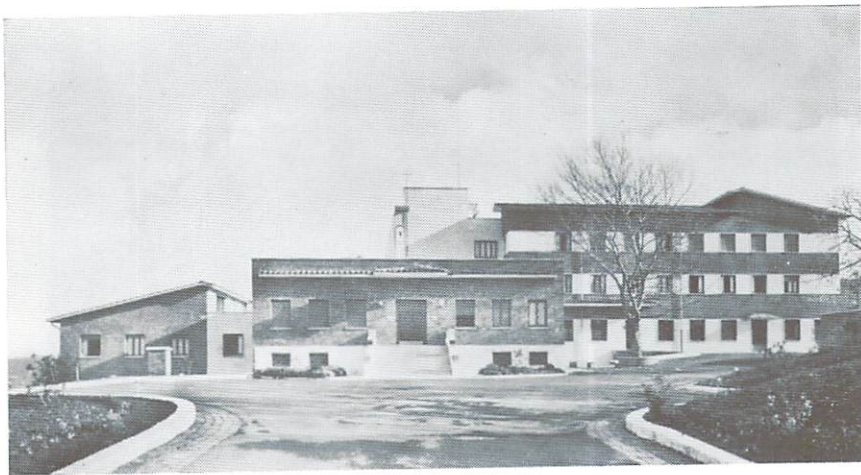
Сьогодні Студити дотримуються східних традицій, але підлягають Ватиканові. Їх два головні завдання – це служіння Богові, як теж і служіння людям.

В минулому в Україні ченці Студитського Уставу заспокоювали потреби вірних, даючи їм духовну опіку, а не раз і лікарську допомогу. Їх монастирі були огнищами богослужіння та просвіти, а в потребі і схоронищами переслідуваним. Сьогодні головні старання Студитів – це піддержу-

вання справи церковної єдності і подавання людям прикладу християнського життя.

Після Другої світової війни Студити позакладали свої монастирі і місійні станиці по вільному світі. Один з перших двох монастирів постав на передмісті Вудстоку в Онтаріо в Канаді, серед тиші піль, здалеку від світського гамору. Постав він у 1952 році і досі значно поширив свою діяльність. Монастир у Вудстоку підлягає матерньому монастиреві у Римі. Цей носить ім'я Студіон, славне у студитському переданні, в честь першого великого матернього дому Студитів у Константинополі. На сьогодні Студити утримують теж дві місійні станиці: в Крефельді у Західній Німеччині і в Пассейку в Нью-Джерзі. Та про цю найновішу добу скажемо більше пізніше.

Від найдавніших часів давали духовні напрямні ченцям Студитського Уставу: Святе Письмо, писання Отців Церкви і Типікон. Типікон – це книга, що її найбільше цінують ченці Студити, бо в ньому зібрані всі потрібні їм духовні поучення. Склавав його св. Теодор біля 800 року. У новіші часи причинилися визначно до його доповнення митрополит Андрей Шептицький і його брат Климентій. Вони вдосконалили первісне видання, як своїм власним досвідом, так і додатками з інших духовних джерел. Численні монастирі в світі знайомляться з цим твором, а це знак, як глибоко відповідає він потребам чернецтва. У Типіконі підкреслена роль невисвячених ченців-братчиків. Особлива увага звернена там на читання Отців Церкви. Приписи розподілу дня для ченців повертаються до стародавньої формули: три восьмогодінні частини, призначені на працю, відпочинок і молитву. Відслуженню повного Правилу надається окрему вагу, а літургійні відправи цілого згромадження повинні стати життєвим змістом чернечого життя. Відправи в Уневі, матерньому монастирі Студитів в Україні, славилися такою красою, що притягали відвідувачів з цілої країни, як католиків, так і православних. Типікон, класичний підручник чернечого життя, викликає постійне широке зацікавлення. До-

Вгорі Новий Студіон у Римі
Внизу царгородський Студіон

Above, the New Studion in Rome
Below, the Original Studion in Constantinople (now Istanbul)

(Продовження на 17 стор.)

The Studite's Past

In the spirit of the great monks of the past, the Studites live a life of contemplation and prayer. Some of their free time activities are of a spiritual or religious nature too and deemed very important. These include iconography, pastoral work, farming and teaching. In the Eastern monk's life, all things are centered around the Liturgy. This is the way of the Eastern Church, which has always been almost a monastic church. In the past many exceptional Studites, because of their religious abilities, rose to the highest offices of the Eastern Church. Yet it is the contemplative, simple life of discipline that has long been the way of the Studite. A 4th century religious giant, St. John Chrysostom, thought that even married men and women should live a comparable simple life, a life of contemplation and prayer.

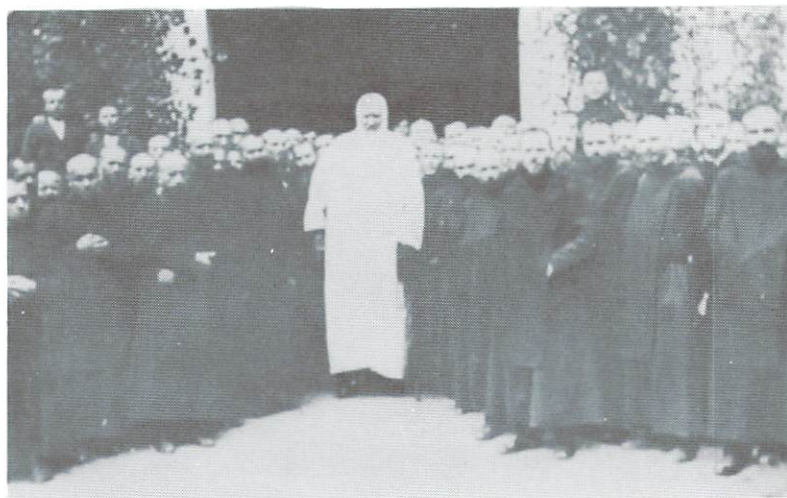
In early Christian times after St. Pachomius organized monastic life in the Egyptian Desert and St. Basil had written his rule for monks, a Roman patrician, Studius, built a large monastery in Constantinople. It was in the year 463 A.D.! This monastery was first named in honor of John the Baptist, but after its founder's death it was renamed in honor of Studius. Thus the name Studion. St. Theodore (759-826), after returning from exile, was given charge of the monastery in the latter part of the 8th century. The monastery was practically empty. Hardly a dozen monks were there. Under Theodore's leadership and spirituality, however, the community grew to a thousand monks and nuns in the area.

Theodore developed a practical system for handling the affairs of a large community. He set up a hierarchy of functionaries to maintain law and order within the monastery and reorganized much of the Divine Office. He added parts, including the Lenten Triodion and the Pentecostarion.

Theodore's spirituality took care to identify Christian life neither with the rigorous asceticism of the desert nor with ritual worship. Instead he laid stress on the spirit and values of the Gospels, on the necessity of following Christ, and on charity towards the poor and afflicted. Like St. Basil before him, Theodore was both caring and evangelically minded. Under

Манастир Симон-Петра на Афони
Simon-Peter Monastery on Mt. Athos

Монахи Студитського Уставу в Уневі разом з Митрополитом Андреем
Metropolitan Andrew Sheptytsky with Studite community at Univ

his rule, monks notably extended their philanthropic activities. Many of St. Theodore's written works came down to us as sermons and instructions. His liturgical hymns and uncompromising detachment from the world typically characterized the life of the saint. But his messages are notably moderate, when compared with other earlier Eastern writings.

Theodore's rule was adopted by the monasteries of Mount Athos in Greece, and later by the monasteries in Ukraine after Christianity became the religion of the land. In 1072 A.D. a Greek monk, Michael, introduced the rule to Ukraine, and handed it over to St. Theodosius Pechersky, who adopted Theodore's rule to the conditions of the Pecherska Laura in

Kiev. He also added some of his own precepts. From the Pecherska Laura the rule, which had come to be known as the Studite Rule, spread to other monasteries throughout Ukraine.

Monasticism Becomes as Way of Life, Labor and Love in Ukraine

The objective of the monks in Ukraine was to flee the world, to do penance and to worship God. Emphasis was on liturgical prayer. Following the example of the Studion of Constantinople (where the Divine Office was sung without interruption day and night, by changing partici-

(Continued on p. 18)

Києво-Печерський монастир,
світлице чернецтва
на цілий слов'янський світ.

The famous Pechersky Monastery in Kiev

Київська Свята Софія
Saint Sophia — Kiev

(Продовження з 15 стор.)

казом цього може бути, що один його примірник переховується у монастирі Святої Катерини коло підніжжя гори Синай. Тамтешній єпископ Дам'янос, великий прихильник Студитського Уставу, просив навіть у Студитів дозволу йому жити згідно з приписами Типікону, і, звичайно, цей дозвіл дано йому дуже радо. Типікон перекладено на українську, англійську і грецьку мови, і теж частинно на арабську (для коптських ченців).

Як і в усіх праведних ченців від найдавніших часів, життя Студитів полягає в основному на розважаннях і молитві. Не менше важливі й інші зайняття, часто теж релігійного змісту. Це іконописання, душпастирство, навчання. Змислом життя ченця Східної Церкви є завжди Свята Лі-

тургія, що зрештою відповідає вповні традиціям цієї Церкви, яку називали не раз „Чернечою Церквою“. В минулому численні отці Студити займали найвищі становища в Церкві завдяки своїм визначним духовним прикметам. Та в основному життя Студита проходило тихо й скромно, у послуху і на духовних розважаннях. Велетень четвертого століття, святий Іван Золотоустий, радив навіть, щоб і подружжя в світі дотримувалися таких правил життя.

Римський патрицій Студій збудував великий монастир у Константинополі, як ми вже згадали ще в 463 році. Спершу назвали цей монастир іменем св. Івана Христителя, та після смерти добродія перезвали цю обитель у його честь, тобто „Студіон“. Святий Теодор (759-826) перебрав провід цього монастиря в другій половині VIII століття, після повороту з вигнання, на яке був засудив його імператор. Святий Теодор застав Студіон майже опущеним, всього з кільканадцяти ченцями. Та під його проводом і духовним впливом громада зросла швидко до тисячі ченців і черниць. Теодор розплянував систему кермування великою чернечою громадою, встановив відповідальних, на всіх рівнях, за вдержання приписів і порядку в монастирі, як теж переробив велику частину Правил, додаючи Тріод та Канон П'ятдесятниці.

Теодор старався зберегти монастирське життя від крайнощів: як суворого пустинницького аскетизму, так і виключно обрядового служіння. Він звертав особливу

увагу на духа й чесноти, на які вказувала Євангелія, на необхідність наслідування Христа та на допомогу вбогим і нещасним. Подібно, як його попередник, св. Василій, Теодор брав до уваги як духовне, євангельське життя, так і діяльне милосердя. За його спонукою визначно збільшився засяг діл милосердя ченців. Чимало творів святого Теодора – проповідей та поучень дійшло до наших часів. Подивляємо його святість у глибині його духовних пісень і в його відреченні від суєти світу цього. А все ж таки його вимоги до ченців куди легші, чим ті, що їх ставили автори давніших писань.

За Уставом Теодора жили ченці на Атонській горі в Греції, а після прийняття християнства прийшов він і в Україну. Приніс цей Устав грецький чернець Михайл і передав його в 1072 році св. Теодосієві Печерському. Цей пристосував вказівки Теодора до життя Печерської Лаври в Києві, додаючи ще деякі власні приписи. Із Печерської Лаври цей Устав, званий Студитським, поширився по всій Україні.

(Продовження на 19 стор.)

Монах
на службі культури свого народу.
Ancient monks led the way in calligraphy,
printing and publishing

pants), the monks in Ukraine gathered at various times of day and night to glorify God in prayer and song. Generally these monks undertook no work outside their monasteries. Work inside the monastery walls was largely unorganized and of their own choosing. Each day was not precisely arranged. This led to a trouble free lifestyle, one characterized by an atmosphere of spontaneity and freedom in the monastery.

Ukrainian monasticism underwent a certain evolution in response to the spiritual needs of the people who looked to the monks not only for inspiration and spiritual guidance, but also for fulfilling their social needs. Monks acquired interests beyond the cloistered walls, liturgical prayer and organized agriculture. Monasteries became popular religious and cultural centers of the Ukrainian community, with monks leading lives that were both contemplative and flexible enough to be of service to the wider community. Monasticism left its imprint on every aspect of life, from the liturgical chant and Divine Office (including dress of bishops), to the asceticism of the faithful and the fasts they observed. Monks set the tone for the entire Ukrainian Church, with some authorities saying monasticism was the very backbone of the Church.

At the time of the Union of Brest in 1595-96, there were a number of old, established Basilian monasteries in Ukraine. But by 1862 the remnant of the Order of St. Basil in Galicia (Western Ukraine) was in need of reform. In the year 1882, Pope Leo XIII entrusted the work of reformation to the Jesuits, who carried it out with thoroughness.

About the year 1900, another rebirth of the Studites took place. The Servant of God, Metropolitan Andrew Sheptytsky (himself a reformed Basilian) wished to restore the Catholic Studites. In this he said he was moved by Providence to respond to the spiritual aspirations of those who wished to embrace the monastic life but could not enter the Basilian Order because they lacked necessary qualifications. At the same time, Sheptytsky hoped that the new community (Studites) which he envisioned along lines of traditional Eastern Studite monasticism might serve as a bridge of unity between Catholics and Orthodox.

This was a far-reaching concept, and led to yet another revival of the Studites — a revival not unlike the one that took place in the time of St. Theodore the Studite around 800 AD.

Metropolitan Sheptytsky found young people who were living a life of communal prayer and work in two localities, Volsvyn near Chrystonopil, and Olesko near Zolochiv. He combined the two communities and underwrote their financial support, while sharing with them his spiritual and intellectual insights. By 1903, the now-united Studite community was transferred to one of Count Andrew's estates near Sknyliv. Here the community began to grow in strength. In 1906 the Metropolitan gave these monks their first Typicon or monastic rule. Then, in 1908, he ordained the first hieromonk (priest-monk). In 1910 the novitiate was opened.

For many years Western Ukraine had indeed become dominated by Sheptytsky's own latinized Basilian priests. The rebirth was clearly a product of the Sheptytsky's own labor, and culminated in a modern version of the rule of St. Theodore of the Studion, the *Typicon for Studite Monks*, compiled by the Metropolitan and his brother. This rejuvenation of Eastern monasticism began near Lviv in the years 1901-07. It flowered first under Metropolitan Andrew and later under his brother Clement, who served successively as archimandrites from 1907 to 1950. The Metropolitan strongly felt that a vigorous Eastern monastic community was necessary

in order to easternize the westernized Eastern Catholics. For him, such a community would serve to maintain the process of easternization and deepen the Church's knowledge of Eastern mystical theology. A thriving Eastern monasticism, Sheptytsky said, would clearly prove to the Orthodox that one could be both Orthodox and Catholic.

To link this re-established community with the Studion of Constantinople and Eastern monastic tradition, particularly early Ukrainian monasticism, these Ukrainian men called themselves Studites. The Studite's observance, besides being an extension of the rules of St. Basil and St. Theodore, was also an attempt to express the fundamental principles of Slav monasticism — one that had emerged through centuries of experimentation, with alternating periods of success and failure! The ideal set before the Studites was assuredly in accordance with traditions of Slav-byzantine spirituality in every way, liturgically, spiritually, ascetically and monastically.

Studite Monasticism and Modern Persecutions

By 1914, the outbreak of World War I, the number of Studite monks had grown to about 40. Then during the war those monks were either conscripted, imprisoned or transferred to concentration camps in Hungary by Austrian authorities, who consid-

(Continued on p. 20)

П'ять монахів перед типовим дерев'яним монастирем в Україні
Typical wooden monastery in Ukraine

(Продовження з 17 стор.)

Чернецтво в Україні. Його життя, діяльність, посвята.

Завданням ченців в Україні було вистерігатися світської марноти, чинити покуту і прославляти Бога. Найбільшу увагу присвячувано літургійним молитвам. За прикладом константинопільського Студіону, де щораз нові співці співали Правило безперервно цілу добу, українські ченці збиралися у визначені часи дня, а часом і ночі, щоб славити Бога пісню та молитвою. Звичайно ченці не працювали поза монастирськими мурами. А в монастирі кожний брався за працю згідно з своїм уподобанням. Ніхто не призначував, хто що повинен робити. Це створювало настрій спокою, добровільности, свободи, типовий для студитських монастирів.

Та чернече життя переходило в Україні, з бігом віків, теж цілий ряд змін, згідно з вимогами народу, який ждав від ченців не лиш духовного надхнення і поради, але й допомоги у своїх життєвих труднощах. Монастирі ставали важливими центрами української спільноти, не лиш релігійними, але й культурними. Ченці жили не лиш внутрішнім контемпліційним життям і хліборобством для власного вжитку, але їх стиль життя почав залишати тривалі сліди на кожній ділянці, як від літургійних пісень та форм Правила (навіть і на краю єпископських риз!), аж до поглиблення духовного життя вірних і на приписах про пости. Ченці надавали тон усій Церкві, а деякі знавці вважають чернецтво власне основою нашого церковного життя.

В часи Берестейської Унії (1595-96) в Україні існувало декілька давно заснованих монастирів оо. Василян. Та під кінець XIX століття залишки Василянського Чину в Галичині потребували негайних реформ. У 1882 році папа Лев XIII уповажив до цього діла оо. Єзуїтів, які перевиконали своє завдання, старанно латинізуючи наших Василян.

Біля 1900 року прийшло в Галичині до відродження Студитів. Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький (сам реформований Василянин) забажав від-

новити українське чернецтво того Уставу. Як сам він казав, Боже Провидіння підказало йому цю гадку, щоб уможливити чернече життя для тих, хто бажав його, а не мав потрібних даних, щоб вступити до оо. Василян. Рівночасно Великий Митрополит надіявся, що відновлений Чин, згідно з його задумом, оснований на східних студитських традиціях, стане помостом поміж українськими католиками і православними. Це була дуже широко закроєна візія і знов привела до відродження Чину Студитів, подібно як це ста-

лося біля 800 року за почином св. Теодора Студита.

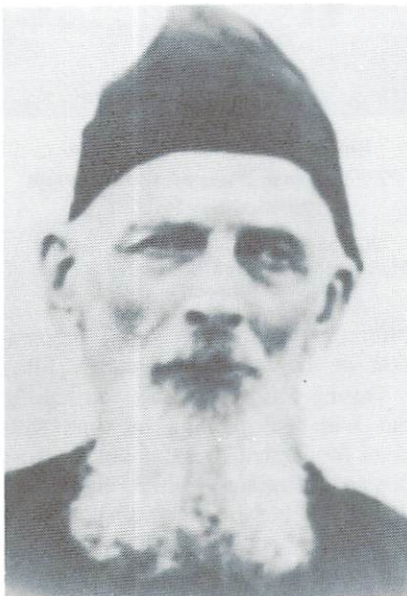
Митрополит Шептицький знайшов дві громади юнаків, які жили у спільноті молитви і праці: у Воловині біля Кристинополя і в Олеську біля Золочева. Він злучив ці дві групи, піддержав їх фінансово і став давати їм свої духовні повчання й поради. У 1903 році перенесено студитську громаду до одного з маєтків графа Шептицького біля Сквили. Там згромадження почало зростати в

(Продовження на 21 стор.)

Свят-Успенська Лавра у Уневі — матірній дім усіх обновлених студитських монастирів в Україні.

Holy Dormition Laura — Mother House of renewed Studite Monasteries in Ukraine

Отець Климентій Шептицький,
Ігумен Унівської Лаври

Fr. Clement Sheptytsky, Hegumen of the
Univ Laura

Митр. Андрей Шептицький,
обновитель монахів студитського уставу

Metropolitan Andrew Sheptytsky, who
revived the Studites.

ered the monks pro-Russian. The monastery at Sknyliv was burned down.

In 1917, Metropolitan Sheptytsky, using the powers accorded him by Pope St. Pius X appointed Studite Hieromonk Leonid Fedorov as Catholic Exarch of Russia. The Bolsheviks imprisoned the Exarch at Solovskiy and his small flock of Christians was scattered. After great suffering at Viatka, Exarch Leonid finally died on March 7, 1935. This martyr spent 14 years of his life in jail: first, under the czars; then, under the Bolsheviks. The cause of canonization of this remarkable man was introduced in Rome by Sheptytsky's successor, Archbishop Joseph Slipyj in September of 1965, together with the cause of Archimandrite Clement, Metropolitan Andrew's brother.

After the war ended in 1918, Metropolitan Andrew, who had retained supreme authority over Studites as Archimandrite, collected the surviving monks together at Lviv. Here he committed to their care a large, valuable library boasting of extensive volumes on the Eastern Church. Lviv also became the house of theological studies for the Studite communities. In 1919, the Studites established themselves at Univ in a restored monastery renowned for publications in the 17th and 18th centuries. This Laura, named after the Holy Dormition, became the mother house of all Studite monasteries.

In 1923 Metropolitan Andrew appointed his own brother, Father Clement, who had been trained under the Benedictines of Beuron, superior of the Dormition Laura with the title of Hegumen. Hegumen Clement became the Metropolitan's right hand that provided the monks with inspired leadership. He spent much of his time working on a new, expanded Typicon, which incorporated the fruits of his and his brother Andrew's experiences and insights. The Typicon was completed in 1937 and presented that year for approval to the Congregation for Eastern Churches in Rome. The text of the Typicon was written in French so that it could be understood in Rome. A Ukrainian translation of most of the Typicon was published by the Studion in Rome in 1981.

The stages of Ukrainian monasticism observed at Univ were: six months postulancy in civilian dress;

this was followed by the reception of a monastic habit; the *archariat* (novitiate), usually lasting a year, at the end of which the *archary* received tonsure along with a *riassa* choir robe) and took temporary vows. He then became a *riasophor* and remained such for three years or more, renewing his temporary vows annually. This period of preparation called the second *archariat* was followed by the *skema* in which the monk took solemn perpetual vows, whereby he renounced the secular life, took vows of poverty, chastity, obedience and piety, and vowed a continuous life of self-denial and work for the glory of God. This was the equivalent of solemn profession in the Western Church. The *greater skema* was enticing to those who desired a life of greater solitude or extraordinary asceticism. But this *skema* was only

Ієромонах Леонід Федоров,
якого Митр. Андрей найменував
екзархом Росії

Hieromonk Leonid Fedorov, whom
Metropolitan Andrew designated Exarch of
Russia

offered after long years of preparation in the common monastic life.

Fasting was at first observed strictly, but with the passing of time fasts were moderated in order not to cause physical weakness which could hinder the monks in accomplishing their appointed work. Meat was hardly ever served, coffee only on Sundays. Monks partook of food four times daily. The diet was simple and frugal. During the afternoon and evening meals, considered as prayer time, spiritual books were read to the community.

During their monastic day, all

monks tried to conform as closely as possible to the three eight-hour periods of a day. This was the suggestion of St. Theodore the Studite. Each day was to have eight hours of prayer, eight hours of work and eight hours of rest! Included in the eight hours of prayer were all private and common prayers, spiritual reading and so on. Priests and students were, of course, given an opportunity to pursue studies as well as to carry out other duties and allotted work.

Liturgical services were joyfully celebrated in the Old Church Slavonic language. Monks arose at three-thirty a.m. in summer and at four a.m. in winter. Half an hour of meditation was followed by Morning Office, First Hour and Divine Liturgy (always sung). Breakfast was followed by a period of work which lasted until just before noon. The Third and Sixth Hours were read at their appropriate times by one or more of the deacons. The entire community participated in the Sixth Hour; this was preceded by a brief examination of conscience and followed by the mid-day meal. A half hour in the afternoon was allotted for recreation. Another work period followed; this was interrupted only by a lunch consisting of plain bread and linden tea. At five-thirty in the afternoon monks assembled for spiritual reading. Vespers began at six. After Vespers, the monks partook of bread and another course of food. Compline followed and the final blessing of the day was given by the superior. Thereafter, the great silence began and lasted until breakfast the following day. The monks then retired to their cells until the Midnight Service, which they took turns celebrating. During Great Lent, everyone participated in the Thursday night service. From Easter Sunday until Pentecost, however, the Midnight Office was not celebrated. Nor was it celebrated on eves of major feast days.

At times other than the official periods of prayer there was silence in the monastery. This enabled the monks to foster a spirit of recollection and prayer. No electric lights, radios or newspapers broke the tranquility. Outside, peacefulness pervaded the fields and forests where many brothers spent much of the day in an environment where they could come closer to the meaning of the

(Continued on p. 22)

Соняшники — улюблені квіти на Україні
Sunflowers — a national flower and food staple

(Продовження з 19 стор.)

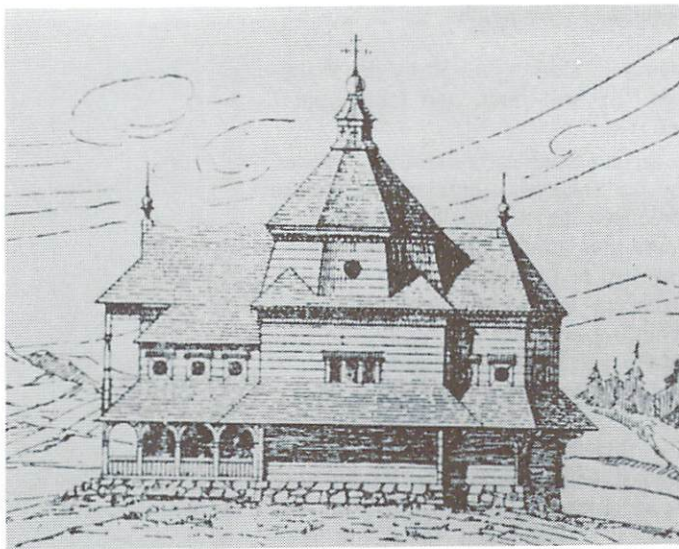
силу. В 1906 році митрополит дав тим ченцям уперше Студитський Устав, Типікон. В 1908 році він висвятив з-поміж них першого еромонаха, а в 1910 році відкрито новіціят.

Довгі роки перебувала Галичина під неподільним впливом златинщених оо. Василіян. Відродження східних чернечих традицій в Українській Католицькій Церкві було недвозначно ділом самого митрополита Шептицького. Як завершення цього діла він опрацював разом із своїм братом нове, усучаснене Правило св. Теодора Студита, „Типікон для Ченців Студитів“.

Так почалося омолодження східного чернецтва поблизу Львова в роках 1901-1907. Процвітало воно спершу під проводом самого митрополита Андрея, а опісля його брата Климентія, які були архимандритами Студитів у роках 1907 до 1950. Митрополит Шептицький був глибоко переконаний, що сильне чернече згро-

мадження, побудоване за східними зразками, необхідне для приведення уніятів до чистого східного обряду. На його погляд таке згромадження не лиш піддержувало б процес повороту до східних звичаїв, але поглиблювало б розуміння східної містичної теології в Церкві. Буйний ріст східного чернечого життя був би, за словами митрополита Шептицького, доказом для православних, що можливо бути рівночасно православним і католиком.

Щоб пов'язати сильніше це новостворене згромадження із Студіоном у Константинополі, із східним монашим життям, а ще зокрема з раннім монашеством України, стали звати цих мужів Студитами. Студитське життя опиралося на правилах св. Теодора і Василя, а рівночасно його віднова була спробою вияву основних засад слов'янського чернецтва, утверджених у численних вдалих чи невдалих спробах. Ідеал, що присвічував отцям Студитам, був без сумніву згідний із слов'янсько-візантійськими тра-

Дерев'яна церква ОО. Студитів у Камениці (Боснія)
яка згоріла в 1914 р.

Studite church in Kamenytsia (Bosnia), which was burnt down in 1914.

диціями у всіх ділянках: літургічній, духовній, аскетичній і чернечого життя.

Студитське чернецтво і новітні переслідування

До початку Першої світової війни в 1914 році число Студитів збільшилося до сорока. Під час війни деяких з них покликали до війська, інших інтернували, ще інших вивезли австрійські чи мадярські власті до концентраційних таборів, бо підозрювали, що ченці мусять бути прихильні Росії. Манастир у Сквилові спалено.

У 1917 році митрополит Шептицький, користуючись юрисдикцією, яку дістав він від папи Пія Х-го, назначив Студита, еромонаха Леоніда Федорова, католицьким екзархом Росії. Незабаром більшовики ув'язнили екзарха на Соловецьких островах, а його невелике християнське стадо розсипалося. Після довгих страждань, ув'язнений у місті Вятці, екзарх Леонід помер смертю мученика 7 березня 1935 року. Він провів 14 років у тюрмі, спершу царській, опісля більшовицькій. Наслідник митрополита Шептицького, архієпископ Йосиф Сліпий, вніс у Римі прохання про канонізацію цієї

(Продовження на 23 стор.)

words of God expressed by the Psalmist: "Be still then, and know that I am God".

In the Studite monasteries founded by the Sheptytsky brothers, the monks practised agriculture, horticulture and numerous crafts. The monks manufactured textiles. They wove and were excellent leathercraftsmen and tailors. They operated a successful tannery and used a small printing press to publish the quarterly *Yasna Put* for internal use and *Prominchyk Lubovy* for distribution to the faithful. A school of iconography, the painting of religious figures on wood or canvas, was developed in accord with the instructions of St. Theodore. (Theodore had been a staunch defender of the veneration of icons.) In Ukraine, attention was focused on the significance of icons in Eastern spirituality. In addition, an orphanage was established. There, boys could complete their primary education and learn manual crafts. After completing their schooling, the more capable students were able to pursue higher studies. Some students eventually became priests.

Most Studites were men who were used to hard work. Thus, along with worship, the principal occupation of the monks was manual labor. Even those engaged in study had to apportion time for work every day. Those who showed intellectual aptitudes could seek permission to pursue higher studies. In fact, many were encouraged to do so. There was no distinction between hieromonks (monks who were priests) and those who were not. Obedience regulated the activities of the monks. They pursued tasks in accordance with the vocations which Divine Providence called them to, depending, of course, on the talents of the individual, and time and circumstances. No specific external activity was assigned to monks. On the other hand, no honest work suitable to them was excluded. What mattered was that every undertaking serve the glory of God, foster the spiritual growth of the individual monk and answer the needs of the Church and faithful. The objective of Studite life, as prescribed by the Typicon, was twofold: besides striving after his own salvation, the monk was obliged to spread the love of Jesus Christ, His commandments and love for the Church in Ukraine and throughout

Студити в Уневі з покійним Архимандритом Климентієм
Studites in Univ with Archimandrite Clement

the Slavic East. Monks were to set an example of prayer. In the case of priests, they were also to preach the word of God. Thus Studite monasticism in Ukraine responded to the everchanging needs of the Ukrainian Church.

By 1930 Metropolitan Sheptytsky foresaw the destruction of the Ukrainian Catholic Church by the Bolsheviks and sought to prepare the monks for the oncoming "period of terror" which the Metropolitan knew would not spare them. In 1936 the monks requested the Metropolitan's blessing for the publication of two controversial periodicals and he encouraged their endeavor, but also exhorted them to "prepare for difficult times" because they would be called upon to suffer much for Christ and His Church. "Pray constantly," he told them, "that many of our fathers and brothers might receive the grace of martyrdom. God will answer our prayers and crown our desires and our work with this, the greatest and foremost of all graces, which is to suffer for the sake of Jesus Christ".

Just before World War II, Studites had eight monasteries and one mission in Western Ukraine. There were 221 monks including 22 priests and 13 deacons. There also were five Studite houses for women, sheltering 72 nuns. These nuns, too, led

contemplative lives, along with operating orphanages and nursery schools.

Letters from the time of Father Leonid Fedorov's exile testify to the esteem and concern he had for the Sheptytsky brothers as well as his deep love and attachment to the Studite life he remembered from his years at Univ. He described those years in a letter to Father Clement as the happiest and most fruitful period of his life. That was when he felt closest to God.

The War!

During the war years 1939-45, Studite monasteries were destroyed or confiscated and their members dispersed. Some were killed, others imprisoned or sent to labor camps, where many died. Persecution of the Church began with the Russian invasion in 1939. Here and there in different areas priests were arrested.

Two Studite brothers were brutally tortured: Partheny and Dionesius. Brother Vlasy was shot dead while being taken away to work. In the village of Kropyvna, in the district of Zolochiv, the Russian Secret Police captured Hieromonk Januarius, tied him to a horse and dragged him over a stone road. After this they threw

(Continued on p. 24)

непересічної людини, як теж і канонізацію архимандрита Климентія, брата митрополита Андрея.

Після закінчення війни в 1891 році митрополит Андрей, виконуючи своє завдання як архимандрит Студитів, зібрав у Львові тих ченців, яким пощастило пережити війну. Там доручив їх опіці велику й цінну бібліотеку, славу численними книгами про Східню Церкву. Львів призначено теж осередком богословських студій для студитських громад. В 1919 році Студити оселилися у селі Уневі, у відновленому монастирі, який славився своєю друкарнею ще в XVII і XVIII сто-

кону, первісно французькою мовою для розуміння римських духовних, видав кардинал Йосиф Сліпий незабаром після свого звільнення із Сибіру в 1964 році. Опісля Студіон видав найважливіші його частини в українському перекладі.

Ступені до прийняття в українське чернецтво в Уневі були такі: шість місяців постулятури в цивільному одязі. Після її закінчення давали чернечий одяг і постулянт переходив до архієрхату, або ж новіціату, звичайно однорічного. Опісля діставав постриг і рясу, складав тимчасові обіти і ставав рясофором на три або більше років, відновляючи обіти щорічно. Після цього часу

рідко коли на столі, каву пили тільки неділями. Ченці їли чотири рази денно. Харчі були прості і невибагливі. По полудні і вечором, коли час був призначений на молитву, під час їдження читано братчикам духовні книжки.

Ченці старалися вкласти зайняття кожної доби якнайточніше в загальний поділ на три восьмигодинні частини, згідно з порадами св. Теодора Студита: по вісім годин праці, молитви і спочинку. У час молитви були включені всі особисті молитви і спільні відправи, як теж і духовне читання. Священники чи студенти між ченцями мали змогу самозрозуміло, вчитися чи виконувати інші свої обов'язки.

Літургійні відправи відбувалися церковно-слов'янською мовою і наповняли ченців духовною радістю. Ченці вставали ранком пів до четвертої влітку, а взимі о четвертій годині. Після півгодинних розважань відправляли Утреню, Перший Час і Божественну Літургію, обов'язково співану. Далі приходив сніданок і праця майже до полудня. Третій і Шостий Час відчитували один або більше дяконів. Вся братія брала участь у відправі Шостого Часу, після короткого іспиту совісті. Тоді споживали полуденок, і після нього пів години було призначено на відпочинок. Далі приходив знов час праці, перерваний тільки підвечірком з липового чаю і разового хліба. Пів до шостої ченці збиралися на духовне читання і Вечірню, що правилася о шостій. На вечерю після неї їли тільки одну страву з хлібом. Після Повечір'я ігумен уділяв благословення на закінчення дня, і тоді починалася велика тиша аж до наступного дня після сніданку. Ченці розходилися по келіях аж до часу Полуношниць, яку відправляли за чергою. Під час Великого Посту всі брали участь у нічному Богослуженні в четвер, а зате Полуношниця не правили від Великодньої Неділі до Зіслання Святого Духа і під усі великі свята.

Поза приписовим часом молитви в монастирі царила велика тиша, яка відповідала духові молитви й призадуми. Не ворушили спокою ні електричні світла, ні

(Продовження на 25 стор.)

Літня праця у полі

Ukraine — Bread basket of Europe

літтях. Ця Лавра, під покровом Успення Пречистої Диви Марії, стала матірнім домом усіх студитських монастирів.

У 1923 році митрополит Андрей назначив свого брата Климентія наставником Успенської Лаври з титулом ігумена. Отець Климентій вишколювався в отців Венедиктинів у Берон. Даючи лад ченцям, він став швидко правою рукою митрополита. Він довгі роки працював над новим, поширеним виданням Типікону, збагачуючи його непересічним духовним досвідом і ясністю думки, як своїми, так і свого брата. Типікон закінчено в 1937 році і зараз же передано до затвердження Священній Конгрегації для Східніх Церков у Римі. Текст Типі-

приготування, другого архієрхату, діставав схиму і складав при цьому вічні обіти: зречення світського життя, убожества, чистоти та послуху, постійного самозаперечення і праці для слави Божої. Ці обіти мали таке саме значення, як врочиста професія у Західній Церкві. Велика схима була метою тих, хто відчував нахил до самотного життя і ще суворіших вимог. Але її давали тільки після довголітньої підготовки через спільне життя між чернечею братією.

Здавна дотримувалися у монастирях в Україні дуже суворих постів. Та з часом вимоги постів ставали все більше помірковані, щоб фізичне виснаження не перешкоджало ченцям виконувати наложені обов'язки. М'ясо було

Januarius into a ditch and stabbed him with bayonettes. The priest's last words were: "For the faith and for the glory of Christ!" Fathers Herman, Raphael and Martin were also murdered by the Bolsheviks. Father Raphael was still a young man and already became a distinguished iconographer. At the time of his cruel death at the hands of his interrogators, he was a chaplain in the Ukrainian Insurgent Army. Among those arrested in the same wave of arrests as the Ukrainian Catholic Hierarchy in 1945, was Father Clement Sheptytsky, who had become the second Studite archimandrite after the death of his brother Andrew on November 1, 1944. After becoming Archimandrite, Clement appointed the superiors of four homes as hegumens. He was then deported to Vorkuta where, on May 1, 1958, he succumbed to the brutalities and hardships of the prisoncamp regime.

A fellow prisoner who saw Archimandrite Clement in Kiev shortly before he was exiled to Vladimir on the Klasma relates how even amidst the depraved conditions of the prison regime, this great ascetic never lost his dignity and poise. The fellow prisoner quotes a prison guard from the interior prison of the Russian Secret Police,

Навіть під час війни наші люди святкували
релігійні і національні свята

Even during hard times Ukrainians celebrated religious and national occasions

Советський прапор над Райхстагом
у Берліні при кінці
Другої світової війни

The Russian flag on top of Hitler's
Reichstag at the end of World War II

where Clement was being held: "Sheptytsky conducted himself in a truly worthy and dignified manner. During interrogations, he never evaded the question, even when it was to his own disadvantage. He readily admitted that he allowed the Ukrainian Nationalists to use the monastery as a place of refuge. He explained that he received them and allowed them to hide within the monastery walls out of Christian mercy. "These were human beings," he said, "who at the time were threatened with death and had nowhere to go". Acting out of compassion, he felt it was his obligation to do what he could to help save their lives, adding that if there were some abuses, he knew nothing of them because he could not control every little thing that happened.

Studite monasteries were destroyed or confiscated. Their members were dispersed. Thus Metropolitan Andrew's predictions that it would be very difficult to be a monk in the Ukraine, came true. Each of the last three times he visited Univ (in July of 1936-37-38) he made it a point to warn the community that they should try to learn the Psalter, the Mass and other liturgical services by heart, because sooner or later the Bolsheviks would take everything away. The *red deluge*, as he called it, would inundate not only Ukraine but perhaps even all of Europe.

He was right. Only a handful of monks were able to escape the Iron Curtain and come together again in the Free World.

Except for the Univ Laura, which was later turned into an old age home and where a handful of brothers continued to live a hidden monastic life even after the war, all Ukrainian

Німецьке військо займає Україну 1941 р.
The German Army advances into Ukraine in 1941

(Продовження з 23 стор.)

радіо, ні часописи. Надворі ж, де більшість братчиків проводили велику частину дня, панував тихий мир над полями і лісами. Там можна було відчутися значення слів псалмодії: „Мовчи і пізнай, що Я Бог!“

У студитських монастирях, що їх оснували брати Шептицькі, ченці займалися хліборобством і городництвом, виробляли і ткали різні тканини, виготовляли предмети із шкіри, мали кравецькі й шевські майстерні. Заклали гарбарню, яка гарно розвивалася, вели й невелику друкарню, що в ній друкували для внутрішнього вжитку місячник „Ясна путь“ і „Промінчик любови“ для вірних. Відкрили теж школу іконографії, тобто малювання святих образів на полотні чи на дереві, йдучи слідом за поученнями св. Теодора Студита, палкого оборонця почитання ікон. Так зростало наново в Україні розуміння ваги ікон у східному духовному житті. До того ж заложено при Лаврі сиротинець, де хлопці кінчали народну школу і вчилися різних ремесел. Опісля здібніші вихованці йшли до гімназій, а деякі повиходили і на священників.

Більшість Студитів походила із селянства, а тому була призвичаєна до важкої праці. Тому, попри Богослужби, ченці здебільшого виконували працю рук. Навіть якщо хто займався студіями,

повинен був працювати хоч якийсь час кожного дня. Та хто тільки мав здібності до умовної праці, діставав дозвіл займатися нею, ба й піддержку і заохоту до цього. Не зазначувалося різниць між висвяченими священниками і невисвяченими братами. Послух був найважливіший у кожній праці Студита. Завдання кожного ченця залежали від даного йому Богом покликання, від його окремих талантів і вимог хвилини. Ніхто не призначував, якою працею чернець повинен займатися, але ніхто з ченців і не цурався ніякої чесної праці, яку мав нагоду виконувати. Найважливіше було,

Тризуб — герб України
The Trident — Ukrainian national emblem

щоб кожен задум служив славі Божій, духовному поступові самого ченця і потребам Церкви й вірних. Це й була мета життя Студита: окрім змагання до спасення власної душі, любити Христа та його заповіді і бути вірним Церкві в Україні і по всьому слов'янському світі. Завданням ченців було давати приклад молитовного життя, а якщо були вони священники, то й проповідувати Боже Слово. Так чернече життя Студитів пристосовувалося до щораз нових потреб Української Церкви.

У тридцяті роки нашого століття митрополит Шептицький став передбачати знищення нашої Церкви більшовиками. Він старався приготувати ченців на грядучі часи переслідувань, бо знав, що їх їм не минути. Однак коли в 1936 році Студити просили його дозволу на видавання двох періодичних видань, які в майбутньому могли стати причиною переслідувань, митрополит поблагословив їх задум. Але рівночасно невтомно повчав, як „приготовлятися на важкі часи“, коли їм треба буде багато страждати за Христа і Його Церкву. „Моліться безперестанно, щоб якнайбільше наших отців і братів одержали ласку мучеництва, а Бог вислухає наші молитви і дасть успіхи у нашій співпраці з цією найбільшою з усіх ласк: стражданням за Ісуса Христа“.

Перед самою Другою світовою війною Студити утримували в Галичині вісім монастирів і одну місійну станицю. Число ченців було 221, в тому 22 єромонахи і 13 дияконів. Було теж 5 жіночих монастирів із 72-ма черницями, які вели теж контемплативне життя і провадили рівночасно садочки і сиротинці.

Листи, які писав у ті часи із заслання о. Леонід Федоров, дають свідчення, як дуже був він прив'язаний до Унева, де прожив був кілька років, і яка глибока була його повага до обидвох братів Шептицьких. У листі до о. Климентія називає він роки в Уневі найбільш щедрими в духовні плоди у своєму житті і каже, що саме там він почувався найближче Бога.

(Продовження на 26 стор.)

Воєнне лихоліття

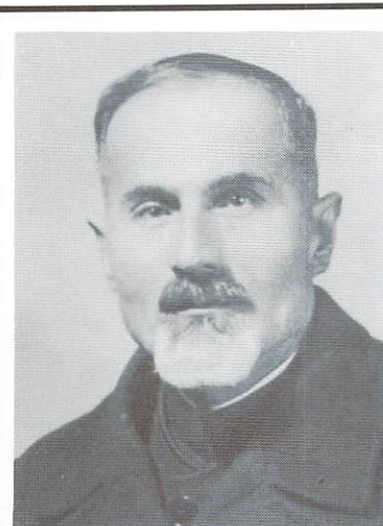
У найближчі роки, 1939 до 1945, більшовики закрили і skonфіскували всі монастирі Студитів, а їх мешканців розігнали. Кого вбили, кого заслали в табори примусової праці, де чимало з них загинуло. Переслідування Церкви почалося з приходом більшовиків у Західну Україну в 1939 році. Вже тоді арештували вони тут і там священників.

Опісля більшовики закатували по-звірськи братів Студитів Партеція й Діонісія, а брата Власія застрілили, ведучи на роботу. В селі Кропивна золочівського повіту енкаведисти схопили еромонаха Януарія, прив'язали до коня і волочили по камінній дорозі, а вкінці вкинули в рів і закололи багнетами. Останні слова його були: „За віру і за славу Христову!“

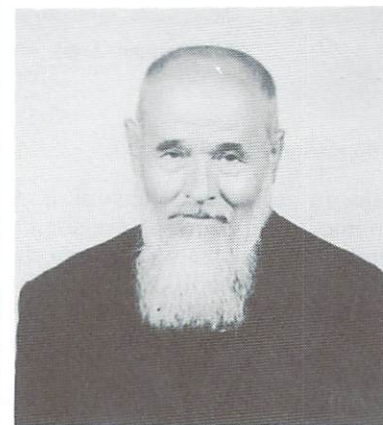
Московські більшовики замучили теж отців Германа, Мартина і Рафаїла. Отець Рафаїл, хоч ще молодий, був уже визначним іконописцем. У час, коли його арештували і жорстоко замучили на допитах, він виконував службу капеляна в Українській Повстанській Армії. Велика хвиля більшовицьких арештів не оминула теж і о. Климентія Шептицького, другого архимандрита Студитів, наступника свого брата Андрея, який помер 1 листопада 1944 р.

Ставши архимандритом, о. Климентій назначив чотирьох настоятелів-ігуменів для чотирьох монастирів. Його самого вивезли у Воркуту, де він і помер від непосильних труднощів і нелюдяного обходження з в'язнями в таборі 1 травня 1958 року.

Один в'язень, який бачив архимандрита Климентія в Києві перед його вивозом до Володимира над Клязмою, розказує, як цей великий аскет не втрачав гідності й рівноваги духа навіть серед принизливих обставин тюремного життя. Цей же співв'язень мав нагоду прослухати свідчення одного енкаведиста, сторожа тюрми, де о. Климентій був ув'язнений. Той казав: Шептицький поводить ся справді гідно і достойно. При допитах він не ухиляється від відповідей, навіть якщо вони мали б вийти на його некористь. Він признався, що дозволяв українським націоналістам переховуватися за монастирськими мурами, вияснюючи, що прийняв їх і переховував з християнського милосердя. „Вони ж люди, – казав він – а під ту пору їм грозила смерть, і не мали вони іншого сховку“. Згідно з вимогами християнського милосердя він почувався зобов'язаний рятувати всіма силами їх життя. А якщо його при цьому використовували, додав він, то було це без його відома; та й годі було йому знати кожну подробицю всього, що діялося.

О. Теофан Шевага

Діак. Філотей Коць

Студитська місія у Крефельді, Західна Німеччина
Studite mission in Krefeld, West Germany

Так знищили більшовики всі монастирі Студитів, або ж skonфіскували їх, а ченці розійшлися по світі. В одній тільки Унівській Лаврі, яку перетворили на дім для старців, залишилося декілька братчиків, і вони далі жили потайки за чернечим Уставом. Так сповнилося віщування митрополита Андрея, що прийде час, коли буде дуже важко бути ченцем в Україні. Коли митрополит відвідував останні три рази Унів, вліті 1936, 1937 і 1938, він упоминав братчиків, щоб вивчали напам'ять Псалтир, Службу Божу та інші літургійні відправи, бо раніше чи пізніше більшовики доберуться до них, і не буде змоги користати з друкованих текстів. Червона повинь, як він казав, готова залити не лиш Україну, але, можливо, й усю Європу.

Справдилися слова митрополита. Тільки горстці Студитів пощастило перейти на цей бік залізної заслони, щоб знов зібратися у вільному світі до нового діла.

НОВИЙ СТУДІОН У РИМІ

Його Блаженство
Патріарх-Кардинал Йосиф Сліпий
His Beatitude Patriarch-Cardinal
Joseph Slipij

Після Другої світової війни, як ми вже знаємо, Студити заклали свої нові осередки у вільному світі, а саме у Вудстоку (Онтаріо), Канада, у Крефельді (Вестфалія), Зах. Німеччина, і в Пассейку (Нью-Джерсі), ЗСА. Перший новий монастир оснований у Вудстоку в 1951-52 роках; відтак відкрито матірній дім у Кастельгандольфо поблизу Риму, а в Зах. Німеччині і ЗСА постали місійні станиці.

Головним настоятелем для Студитів є тепер о. Архимандрит Любомир Гузар, завданням якого є зберегти і закріпити прадідні традиції Студитського Уставу, ще з часів його основників і передусім з часів, коли ігуменом був св. Теодор. Суворий студитський устав для монастирів є силь-

ною підвалиною, на якій саме спирається їхній теперішній архимандрит. Та сила викресана на протязі цілої історії стражданням численних мучеників у Царгороді, на горі Атос і в Україні. Студити у західних поселеннях, по мимо скромного числа членів (але воно збільшується), дають запоруку розвитку нашим християнським громадам, навіть в оточенні часто диявольського світу.

Студити якраз у теперішній час з великим ентузіазмом піднесли прапор світлих ідеалів нашої минавшини. Вони, відповідальні за свої обіти, почали знову працю для з'єднання східної і західної Церков, що було душевною мрією нашого великого митрополита Андрея. Водночас вони підтримують віру братів і сестер, що переносять знування у підсоветській займанщині і вичікують дня, коли накінець прийде визволення нашої батьківщини.

Студіон у Кастельгандольфо положений серед чудової і мальовничої природи. Сама вже його назва репрезентує перший і славний східний монастир цього імені в Царгороді. Рим є відомим осідком папи і ватиканського уряду, який адмініструє цілою вселенською католицькою церквою. Назва „Студіон у Римі“ символізує єдність Церков між Сходом і Заходом. Архимандрит Гузар

(Продовження на 29 стор.)

Вгорі Базилика св. Петра в Римі

Справа Собор св. Софії —
сьогодні музей у Стамбулі.

Above, St. Peter's Basilica in Rome,
home of the New Studion

Right, Hagia Sophia in Istanbul (once Constantinople)

THE NEW STUDION IN ROME

Following World War II, the Studites established themselves in Rome; in Woodstock, Canada; in Krefeld, West Germany and in Passaic, New Jersey. The first of these communities was started in Woodstock in 1951. Later the Studite motherhouse was opened at Castelgandolfo. The German and U. S. monasteries are missions.

Studite Archimandrite Lubomyr Husar is guardian of the Studite mandate that goes back to way before the time of St. Theodore. This structure of the Studite community is a strength on which the Archimandrite can rely. The strength was honed by the Studite martyrology, in Constantinople, Mount Athos and Ukraine. Now in the West the community, despite its modest numbers, gives every indication of being a community of Christians for good in an often evil world.

In fact at this writing, Studites are beginning again with vigor to carry on the divinely-inspired ideas of their past. As a responsible group, they are working for the unity of Eastern and Western Churches. This was the dream of Metropolitan Sheptytsky. At the same time, they keep faith with their Ukrainian brethren now held ideologically captive in Ukraine. The Studites look to the day when this oppression will end, as it surely will and must.

The Studion of Castelgandolfo (Rome) is in a picturesque setting. The monastery's name represents the first famous Eastern monastery of that name in Constantinople. Rome is the home of the Pope and the administrative Church officials of the Vatican. The expression "Studion in Rome" suggests Church unity between East and West. Archimandrite Husar did well to establish his residence in Rome, from which he could capably lead the Studite Monks in the West.

In July 1964, Major-Archbishop and Confessor of the Faith, Joseph Cardinal Slipyj founded this new Studion. Four monks from Woodstock went there shortly thereafter and were joined by others. Father Anthony Rysak became the first superior from 1967-74; following this Father Anthony was superior in Wood-

Ще один вид на Студіон
Another view of the Studion (in Rome)

stock from 1974-76, after which he was transferred to Krefeld, West Germany.

The impressive Studion is situated in a very scenic section of the ancient Castelli Romani, overlooking volcanic Lake Albano, opposite the Holy Father's summer residence. The principal building is enormous. The remoteness of the monastery as well as the natural beauty of the setting, make it an ideal place for leading a contemplative life. The Studion has nearly 100 rooms, a large chapel, refectory (dining room) and classroom section. The building has a separate wing for sisters, who prepare the meals for the community. One of the classrooms has been set aside for a school of iconography. Another room is a picture gallery. In back of the monastery is a small 15-acre farm with a building for livestock and poultry.

After taking over the monastery from the Marianite Congregation in 1964, the Studite monks worked hard at clearing the land, ridding it of stones, and cultivating a garden and orchards there.

The Letter!

On the 23rd of June, 1964, the illustrious head of the Studites, His Beatitude Patriarch Joseph Slipyj, wrote a letter to all Studite communities in the free world. He was asked by Archimandrite Clement to take over leadership of the Studites should he be the first to be released. The occasion for the letter to Studites was two-fold: first, to commemorate the 1,500th anniversary of the founding of the original Studion Monastery in

463 A.D.; second, to note the founding of the Studion in Rome in 1964. The heroic victim of 18 years of cruel harassment and imprisonment obtained the Studion by his own effort, using money previously obtained from the sale of Studite land to the Italian government as part of the purchase price.

The letter to the Studites stressed the achievement of St. Theodore's monastic renewal by "this most eminent Hegumen of the Constantinople Studion". The Patriarch-Cardinal wrote that St. Theodore's monastic renewal was characterized by deep devotion to the Eucharist, obedience to the Apostolic See in the union of Churches, and strict monastic discipline grounded in deep spirituality, good works and love of neighbor.

The letter established a link between St. Theodore and the Ukrainian Church. The Cardinal wrote that during the struggle against iconoclasm in the 8th century, those who defended the veneration of icons were harassed and persecuted and fled to Ukraine where they could express their worship with images. St. Theodore was one of the great defenders of the true veneration of icons. The letter also pointed out the importance of the introduction of Theodore's Typicon into Ukraine, where it became the rule of the Pechersky Monastery founded by Metropolitan Ilarion and St. Theodosius. The letter also reveals how the Pechersky Monastery acquired importance and spiritual influence throughout the Slavic world.

On referring to the renewal of the Catholic Studites by his predecessor

(Continued on p. 30)

дуже правильно вибрав собі за свій осідок Рим, з якого саме він має можливість влучно управляти й опікуватися монахами-Студитами на Заході й по цілому світі.

В липні 1964 р. верховний архієпископ і кардинал ісповідник віри Йосиф Сліпий заснував цей новий монастир. Були тоді там чотири монахи з Вудстоку, до яких скоро прилучилися інші. Отець Антін Рижак був першим настоятелем в роках 1967-74, відтак він був настоятелем у Вудстоку від 1974 до 1976 р., а тоді був перенесений до Крефельду в Зах. Німеччині.

Студіон — це імпозантна обитель серед старовинних „кастеллі романі“ з чудовим видом на вулканічне озеро Альбано, якраз напроти літньої резиденції Святішого Отця. Головний будинок дуже обширний. Його віддалене і відокремлене положення, як також краса природи створюють ідеальне місце для духово-монашого життя. Там є не менш як сто кімнат, з їдальнею і великими клясами, призначеними на різні студії. Будинок має окреме крило для сестер, які приготують смачні страви для цілого осередку. Щоб зобразити докладніше розмір будівлі, треба підкреслити, що одну із студійних кляс призначено для школи іконографії. Друга кімната призначена на галерію картин. Надворі за монастирем є маленьке господарство, приблизно 15 акрів управної землі. Є там теж окремий старий будинок, де розміщена худоба і домашня птиця.

Відколи Студити перебрали монастир від попередніх власників — маронітів у 1964 р., вони працювали дуже інтенсивно, щоб прочистити поле, вибирати каміння і відтак плекати городину й овочевий сад.

Послання

23 червня 1964 р. один з найвизначніших членів Української Католицької Церкви, який теж очолював Студитів, написав листа до всіх студитських згромаджень у вільному світі.

Це знаменне послання написав старенький кардинал і верховний архієпископ Йосиф Сліпий, який

Студитська братія вручає Папі Павлові VI ікону св. Теодора
Pope Paul VI receives an Icon of St. Theodore from the Studite community in Rome

перебував майже 18-літню неволю у сибірських концентраційних таборах. Там він зустрівся з архимандритом Климентієм, що передав йому в опіку ще неоформлених Студитів на випадок, коли б йому вдалося скоріше вийти на волю. Блаженніший Йосиф став безсумнівно найбільшим мучеником-ісповідником за свою віру в XX сторіччі. Його послання до Студитів мало подвійне завдання: перше, щоб відзначити 1500-ліття заснування першого студитського

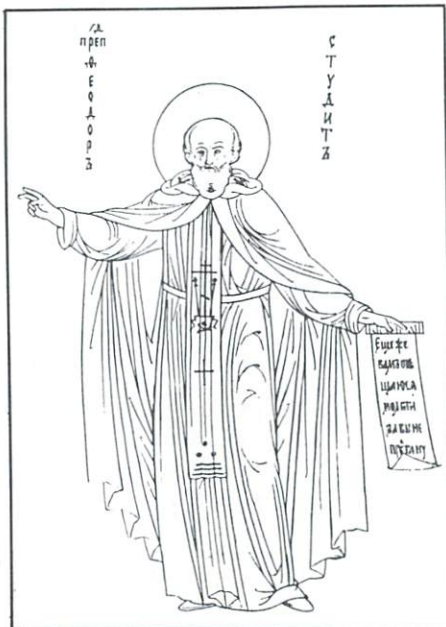
монастиря „Студіон“ у Царгороді 463 р., друге, щоб відзначити заснування саме цього року (1964) Нового Студіону в Римі, що його доконав сам Блаженніший Йосиф.

У посланні згадуються великі досягнення св. Теодора у монашім відродженні, через особисті прикмети цього видатного ігумена Царгородського Студіону. Патріярх-кардинал підкреслює характеристику цього чернечого відродження, яке спонукало глибоке благочестя до Пресв. Євхаристії, відданість Апостольській Столиці у злуці всіх Церков, суворий чернечий послух (на основі глибокої одухотвореності, корисної праці й любови ближнього).

Цей лист також вказує на близьку пов'язаність св. Теодора Студита з Українською Церквою VIII сторіччя, коли то створився був рух проти вживання ікон у східних церквах, а тих поклонників, що захищали і мали велике прив'язання до них, переслідували. Деякі з них навіть у тих часах знайшли рятунок в Україні, де вони могли продовжувати культ святих образів. Також у листі підкреслено важливість пізнішого перенесення Типікону св. Теодора на Україну, де він став правилом Печерського монастиря, основного митрополитом Іларіоном і

(Продовження на 31 стор.)

Преподобний Теодор Студит
St. Theodore the Studite

(Continued from p. 28)

Metropolitan Andrew, the Patriarch confirmed that he himself appointed Clement Sheptytsky, Metropolitan Andrew's brother, as the second Archimandrite of the revitalized Studites. He continued to tell of the influence of the Studites, whose importance began to grow because of Exarch Leonid Fedorov and Clement Sheptytsky. Furthermore, the Patriarch-Cardinal outlined life in the Studite monasteries of Ukraine and went on to tell how, with the help of Pope Paul VI, a new Studion arose out of the ashes of ruin and abandon. "All the more significant," he said, "because of its location in the heart of the Catholic Church's influence, a place where, it is hoped, the Studion will become a life-center of monasticism, providing a new impulse for rebuilding their monasteries in all parts of the world".

In this letter of 1964, Patriarch Joseph reminds the monks that the duty of all Studite monasticism, including the Studion in Rome, is primarily to cultivate the spiritual life... "and to strive for perfection in prayer, by means of orderly liturgical celebrations, pious meditations, and penance along with mortification of soul and body". "The Studion," he said, "should be a good example and model for all other Studite homes. Every layman who turns to this monastery should find spiritual refreshment and strength for his spiritual and physical powers for attaining the noblest goal of high sanctity and love of God. Besides this," he continued, "the Studites should also fully celebrate the liturgical services in their monasteries in all their glory.

"They should study art, learn trades and devote themselves to farming. They should work at all facets of human learning and creativity for the glory of God, in accordance with their God-given talents. Every monk of the Studite Rule should use his talents to the best advantage, developing them for the sanctification of his own soul. That is how he is to attain supreme holiness for the glory of Christ. This is how he is to build up his Church and monastery which is for each monk a signpost of life and a citadel in times of temptation."

The Patriarch reminded the Studites they were called by the Apostolic See to be a buttress for their fellow Studites in the world, and especially in the Slavic world, "Be-

fore each monk," he wrote, "lies a vast field for the work of Christian unity between the Churches, through the renewal and restoration of the glorious traditions of the East." The Patriarch, in his letter, also encouraged Studites to follow in the footsteps and example of their heroic predecessors. He stated that the Studites had a special obligation (according to the testament of Father Cyril Korolevsky, a friend of Metropolitan Andrew, Exarch Leonid and Archimandrite Clement), to foster unity in the East. They were also to be closely associated with the Ukrainian Catholic University of St. Clement and were obliged to help it achieve its intellectual aims. At the same time, they were directed by Patriarch Joseph to raise their own ascetical and intellectual level through this association with the University. In this revealing letter, the Studites were also charged with the responsibility of praying and working for the canonization of the Servants of God Metropolitan Andrew, Exarch Leonid and Archimandrite Clement. Patriarch Joseph reminded them of their mission in the world, which has been the thousand-year heritage of Christianity in Ukraine. He reminded the monks that their monastery must contribute something to teaching the West about the value of icons and the true spirit of St. Theodore. He expressed the hope that they would respond to the lofty apostolic mission entrusted them by Divine Providence.

In keeping with the keynote of the letter – the continuation of the Studites – the Patriarch, in 1978, ap-

pointed Archimandrite Husar head of the Studites outside Ukraine.

His Beatitude Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj, who had served his Church with such loyalty and distinction, died September 8, 1984 at Rome, having lived 93 years.

Papal Message

In a papal audience on January 7, 1965, in which Pope Paul VI received Patriarch Joseph and seven Studite monks from the Studion, the Holy Father said that in spiritual union with the intentions of the Universal Church, there has been found a pious, zealous, self-sacrificing group of St. Theodore's monks who were dedicated to the vocation of liturgical prayer, contemplation, and the apostolate of fostering the arts and manual labor. The Pope expressed high hopes that the new (Studion) monastery would blossom "in fraternal harmony with the faithful of the Ukrainian Catholic rite". Upon the monks in attendance and their confreres in other monasteries throughout the world, he imparted his Apostolic blessing.

On this occasion, the Studites presented the Pope with an icon of St. Theodore, painted by one of the monks. They also gave the Pope a copy of their Typicon.

Two days later, on January 9, 1965, the semi-official Vatican daily, *L'Osservatore Romano*, printed a large photo of this audience, picturing their presentation of the icon of their founder

(Continued on p. 32)

Отець Архимандрит Л. Гузар і о. Д. Ковальчик на фоні
манастиря Студіон, поблизу Риму

Studite Archimandrite Lubomyr Husar (left) accompanied by
Fr. Demetrius Kowalchik before the Studion Monastery in Rome

Собор св. Софії й Український Католицький Університет
ім. св. Климента у Римі

St. Sophia Sobor and the Ukrainian Catholic University in Rome

(Продовження з 29 стор.)

св. Теодосієм Печерським. І вкінці лист вказує, що Печерський монастир набув великого значення і мав духовий вплив на увесь слов'янський світ.

Нав'язуючи до відновлення Чину Студитів митрополитом Андреем, патріарх потвердив, що після смерті митрополита він сам назначив його брата Климента другим архимандритом обновлених Студитів. З черги він говорить про зростаючий вплив Студитів, головню завдяки екзархові Леонідові Федорову і Климентаєві Шептицькому; про монаше життя у студитських монастирях в Україні і про те, як з допомогою папи Павла VI із залишених згарищ і руїн знову постали осередки Студитів і головний новий Студіон. „А найважливіше, він пише, — тому, що його осідок знаходиться у найбільш впливовому центрі — в самому центрі Католицької Церкви, — ми маємо надію і віримо, що Студіон буде живим центром монашества, забезпечуючи моральну піддержку усій братії Студитів у світі, а спеціально у слов'янському світі, і допомагати в розбудові їхніх монастирів

і бути постійно студитською твердиною по всі часи!“

У цьому листі з 1964 р. патріарх Йосиф пригадує монахам, що обов'язком усіх студитських монастирів, включно із Студіоном у Римі, є в першій мірі розвивати духовне життя... і стреміти до совершенности в молитвах, святих літургіях, вглиблюватися у божественні науки, практикувати духовні вправи, включно з пожертвою душі й тіла. Студіон повинен бути зразком і добрим прикладом для всіх інших студитських домів. Кожна світська людина, яка захоче ввійти в цей монастир, щоб жити за правилами св. Теодора, повинна знайти там духовне відродження, скріплення своїх духовних і фізичних сил, щоб досягнути свої найвищі ідеали, найвищу посвяту і любов Бога. Крім цього, Студити повинні також практикувати у своїх монастирях всі літургічні вправи.

„Вони також повинні плекати релігійне мистецтво, різні ремісничі фахи і рільництво“, — він продовжує у своєму листі. Вони повинні працювати у всіх ділянках людської науки і творчости на славу Божу згідно з їхніми, Бо-

гом даними особистими талантами. Кожний монах в студитському уставі повинен уживати всі свої здібності для поглиблення і досягнення найкращих вислідів у своїй праці для повного освячення своєї душі. Це таким способом він зможе досягнути найвищу святість для прослави Христа. Так, як він будуватиме свою церкву і монастир (що є дороговказом кожного монаха), так і буде виглядати його захист у часах спокуси.

Патріарх пригадує Студитам, що вони покликані Апостольським Престолом бути твердою підвалиною і прикладом для своїх братів і сестер Студитів у цілому світі, а спеціально у слов'янському світі.

„Перед кожним монахом, — він пише, — лежить безконечне поле до праці для досягнення християнської єдності Церков — через відновлення і повернення цих видатних традицій Сходу“.

Патріарх у своєму листі також заохочує Студитів, як переємників прадідньої традиції, щоб вони йшли слідами своїх славних предків і продовжували їхню працю

(Продовження на 33 стор.)

to Paul VI. The caption underneath the photo read: "Satisfaction and Good Wishes from the Holy Father for the new Community of Studite Monks". Full texts of the statements by the Pope and Major-Archbishop Slipyj were published alongside one another.

During this historical audience the Holy Father was given a copy of the French edition of the Studite Typicon. Through his blessing and good wishes for the prosperous growth of the new monastery in Rome as well as all Studite houses in the world, Pope Paul VI took the Studites under his immediate protection. In Vatican practice, public praise by the Holy Father of any monastic Order is generally the first step to acknowledging a community as an *exempt community* solely responsible to the Holy See.

That Papal Blessing and those imparted more recently were received appreciatively by the Studites. With the blessings by the Pope the Studites in the West were given a strong foundation of which to build.

Since its founding, the New Studion has been affiliated with St. Clement's Ukrainian Catholic University in Rome. Some of the monks even taught there. The Studion also had close ties with another home founded by Patriarch Slipyj in Rome, popularly known as the "Madonna dei Monti" or, simply, "Madonna", after the city square on which it is located. In the 17th century it was designated by the Holy Father as a seminary for Ukrainians. This home, the oldest Ukrainian home outside Ukraine, incorporates the ancient Church of Saint Sergius and Bacchus. It also serves as a home for pilgrims and houses a museum.

Monks of the Studion practise traditional forms of prayer, icon making and contemplation, and perform other monastic chores. Occasionally they extend their hospitality to groups and individuals coming to spend a few days in retreat at the monastery. Novices are being trained at the Studion in Rome. A renewed interest in Studite monasticism has manifested itself, and this portends that some day all the rooms will be filled with new Studite monks. Meanwhile, the growth of the Studite communities in Krefeld, West Germany; Passaic, New Jersey and Woodstock, Ontario remain under the watchful eye of the Archimandrite.

для добра своєї Церкви і народу. Він покликуються по суті на спеціальне призначення Студитів у заповіді о. Кирила Королевського (приятеля митрополита Андрея, екзарха Леоніда і архимандрита Климентія) підтримувати всі спроби злуки із Сходом, а також бути у постійнім зв'язку з Українським Католицьким Університетом св. Климентія — і на цих основах далі стреміти до досягнення своєї інтелектуальної мети і піднести свій власний аскетичний й інтелектуальний рівень. Також Студити повинні зокрема жертвувати свої молитви і працю за прославу Слуги Божого митрополита Андрея, екзарха Леоніда і архимандрита Климентія. Їхній новий опікун, патріарх Йосиф Сліпий, нагадує їх про їх світову місію, яка має тисячолітню спадщину християнства в Україні. Він закликає монахів і їхні монастирі, щоб вони передали Заходові науку про значення ікон і правдивий дух св. Теодора. Вкінці він висловлює переконання, що Студити приймуть цю величну апостольську місію, яку їм доручило Боже Провидіння!

На цім закінчив патріарх Йосиф своє послання.

Згідно з його провідною думкою про наслідство Студитів патріарх іменував у 1978 р. архимандрита Любомира Гузара головою Студитів поза Україною.

Його Блаженство патріарх кардинал Йосиф Сліпий, який так благодарно служив своїй Церкві, помер на 93-му році життя 8 вересня 1984 р. в Римі.

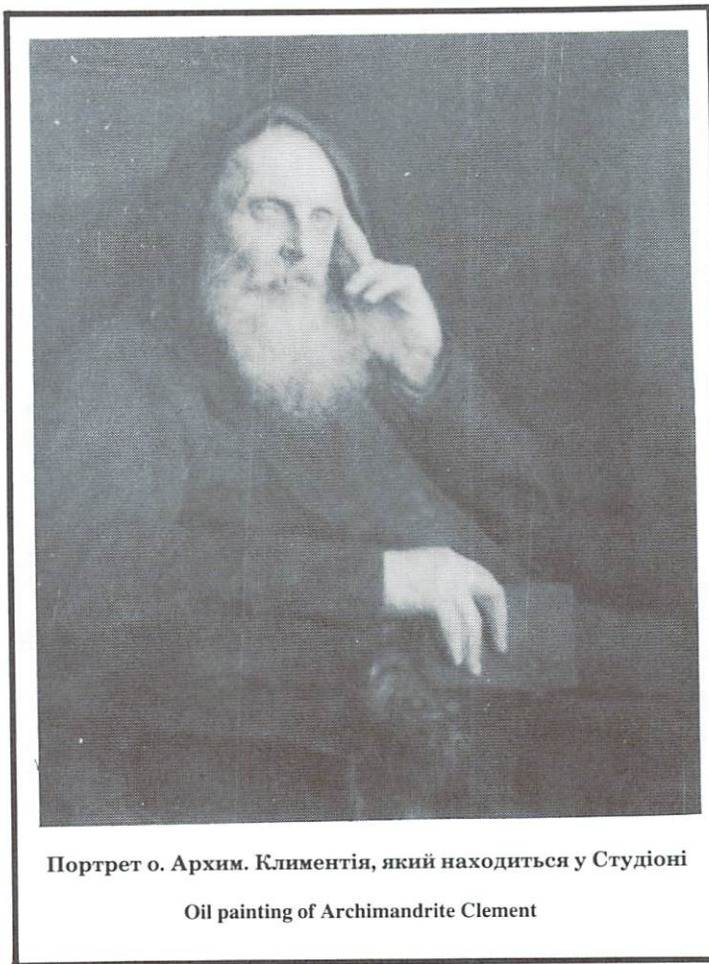
(Продовження на 33 стор.)

Зліва направо:

Арх. Іван Бучко, Папа Іван XXIII і Арх. Мирослав Марусин
(тепер Секретар Конгрегації для Східних Церков)

Left to right: Archbishop Ivan Buchko, Pope John XXIII and Archbishop Myroslaw Marusyn (now Secretary of the Congregation of Eastern Churches).

(Продовження з 32 стор.)

Папське послання

На апостольській авдієнції 7 січня 1965 р., коли папа Павло VI прийняв патріарха Йосифа і сімох монахів із Студіону, Святіший Отець, вислухавши їх, висловив своє велике вдовolenня. Він сказав, що в духовній злуці з метою Вселенської Церкви знайшлися благочестиві, завзяті і жертвенні ченці серед монашества св. Теодора, віддані своєму покликанню до літургічних відправ, місійної праці і мистецтва та фізичної праці.

Папа виявив свою глибоку надію, що новий Студіон-монастир

буде розвиватися „у братерським з'єднанні з іншими вірними українського католицького обряду“, і дав усім присутнім, також їхнім побратимам у інших монастирях, розсіяних по цілому світі, своє апостольське благословення.

З цієї нагоди Студити подарували папі ікону св. Теодора, яку намалював один з монахів. Вони також вручили папі копію їхнього Типікону.

9 січня, два дні пізніше, пів-офіціоз Ватикану, щоденник Л'Оссерваторе Романо, помістив велику знімку цієї авдієнції, де монахи передають Павлові VI-му ікону свого засновника. Під знімком було надруковано так:

„Благословенство і побажання Святішого Отця для громади студитських монахів“. Був теж поданий повний зміст промов папи і верховного архієпископа Сліпого.

Ця історична авдієнція, на якій Святіший Отець одержав також примірник нововиданого Типікону для українських Студитів французькою мовою, була запорукою дальшого розросту, передусім но-

вого монастиря в Римі, а також і всіх інших студитських домів.

Папа Павло VI своїми побажаннями і благословенством для Студитів рівночасно скріпив їх своєю опікою. У Ватикані прийнято, що коли Святіший Отець прилюдно дає похвалу якомусь монастиреві, то це звичайно є першим кроком до прийняття цього згромадження під безпосередню опіку Апостол. Столиці.

Благословення папи тоді і знову в останньому часі Студити прийняли з великим одушевленням. І це зрозуміле, бо цим благословенням Студити отримали сильну підвалину, на якій зможуть розбудовуватись і рости.

Монастир Студіон у Римі в теперішній час приміщує приблизно десяток справжніх ченців, але також дуже часто стає притулком для інших богомольців і прочан. Студіон є домом передусім для новиків-кандидатів у монахи (їх є під теперішню пору чотири), які там приготуються до свого покликання. Архимандрит Гузар як голова Студитів, як ми вже згадували, має свій осідок у тім монастирі.

Новий Студіон від початку вдержує дуже близький зв'язок з Українським університетом св. Климентія у Римі.

Деякі з монахів там також навчають. Далі, Студіон вдержує тісний зв'язок з іншим важливим осередком, який придбав був патріарх Сліпий у Римі. Це „Патріярший дім“, що його популярно називають „Мадонна“, який походить ще з XVII сторіччя і був тоді відданий папою на семінарію для вжитку українців. Цей дім є найстаршим українським домом поза батьківщиною. Там є церква свв. Сергія і Вакха, велика „гостинниця“ і музей.

Ченці Студіону включаються у свою традиційну спадщину, зберігаючи українську духовність у св. літургіях, молитвах, іконографії і строгості монашого життя. Часто вони теж гостять у себе різні групи прочан, які приїжджають до їхнього монастиря з різних країн, щоб відновити свою душу.

В теперішній час у Студіоні, де новаки одержують перші свої науки, є щораз більше зацікавлення студитським монашеством, а це дає нам надію, що колись їхнє число набагато збільшиться.

Плащаниця Успення Пресвятої Богородиці, яка переховується у Вудстоку

Dormition Shroud of the Blessed Virgin Mary

(Continued from p. 10)

for hundreds of monks and nuns, many of whom became models of Christian living for our people and for the universal Church. Metropolitan Andrew desired to reanimate the spiritual heritage of the Studite and make it available to the needs of our people and Church in the 20th century.

What is the goal of the Studite monastic way of life in our times? It is spiritual re-birth. The first and basic goal of any monastery and any monastic rule is growth in holiness. Spiritual re-birth involves a more consistent, one could say, a radical fulfillment of Christ's teachings in the Gospel.

The bottom line of Christianity is the salvation and sanctification of each individual. We are saved as individuals, yet we are saved in community, as a Church. For our Divine Saviour Jesus Christ gave us a new commandment: "Love one another as I have loved you."

Although monks live in their monastery, with their hearts and souls they are called to serve far beyond its walls. And this love of neighbour knows no boundaries. What are the consequences of this? This means

loving our people according to our Lord God's fourth commandment. This is a love that overcomes the historical differences that have arisen among us and that have divided us, divisions that tragically wound the very being of our nation. When Metropolitan Andrew together with his brother, Father Clement, formulated the *Typicon* for the Studite monks, he underlined that by their holy lives monks are to be a bridge on which our faithful will meet one another in Christ.

Those who wish to be Friends of the Studites consciously commit themselves to this manner of thinking and doing in all aspects of their existence, and above all in their spiritual lives, they promote unity. We see this type of witness in our homeland and among our people throughout the Soviet Union. In the midst of cruel persecution, very frequently even rooted out of their native land, our faithful there discover a common Christian language with their brethren, with whom they have had no contact for long decades. This acceptance of one another must also characterize us who are in the so-called free world.

When recently Greek Orthodox Patriarch Demetrius met a group of Ukrainian Catholic pilgrims, he re-

ferred to them as "Eastern orthodox Christians in union with Rome." And this orthodox faith Studite monks witness to by their presence in Rome, where they live as close neighbours to the Holy Father.

A cruel fate — thus we humans speak of events in our homeland and its present situation. But in truth God's Providence has permitted the dispersion of the Studite rule and monastic way of life to various countries and continents. In this way, the Studite *Typicon* has been made known to many who were totally unaware of its existence. For some, this knowledge remains only that. But others wish to identify with the ideals which our monastic tradition represents. In this way they are able to benefit from the spiritual treasures and encourage the monks in their heroic life — to more fervently actualize Christian ideals dressed in the monastic rule and customs. Thus there is a double blessing!

To be a Friend of the Studites is not the same as becoming a member of yet another organization, to pay one's dues, and attend meetings. This is rather a spiritual kinship based on sharing the same ideals with those who strive to actualize them. We invite you to become such Friends.

ІСТОРІЯ СВЯТ-УСПЕНСЬКОГО МОНАСТИРЯ У ВУДСТОКУ

Свят-Успенський монастир оо. Студитів у Канаді положений на мальовничому горбі на краю невеликого, спокійного містечка Вудсток, в провінції Онтаріо. Нещодавно один відвідувач заявив, що цей монастир з його каплицею у східному стилі є найкращою будівлею в місті. Монастир має теж цікаву історію.

Під цю пору живе в монастирі вісім монахів, з них чотири є священниками. Ігумен о. Євтимій Волинський наймолодший з усієї братії. Він одночасно є парохом для 25 родин, що живуть в околиці Вудстоку. Крім цього, о. Євтимій принагідно провадить місії в сусідніх парафіях і підготовляє та провадить паломництва до Святої Землі раз або двічі кожного року.

О. Ювеналій, якому вже понад 50 років монашого життя, є виз-

Свят-Успенський монастир у Вудстоку
Holy Dormition Monastery in Woodstock

Покійний о. Теофан Шевага —
будівничий монастиря

Father Theophan Shewaha, who directed
construction of the present monastery and
church

начним мистцем-іконописцем. Він розмалював ікони в Соборі Святої Софії в Римі, а опісля, при помочі о. диякона Христофора, теж іконописця, іконостас у монашій обителі-Студіоні біля Риму.

Загальну увагу притягає брат Лаврентій, який провадить хор і є рівночасно пасічником та огородником. Він є одним з п'ятьох живучих ще монахів на Заході, які прибули сюди з широковідомого монастиря в Уневі, в Галичині. Він ще пам'ятає старі традиції монашого життя і є наче живим звеном між генерацією, яка проходила тяжку огненну пробу в минулому, і сучасною генерацією молодих монахів Студитів.

Ось силуетки монахів у Свят-Успенському монастирі у Вудстоку і їх зайняття:

О. Архимандрит Любомир Гужар — живе у Студіоні біля Риму.

О. Євтимій — ігумен Свят-Успенського монастиря і організатор паломництв до Святої Землі.

О. Ювеналій — визначний мистець, маляр-іконописець.

О. Прокопій — уродженець канадської землі.

О. Ізидор — колишній місіонер у Парагваю.

О. диякон Павло — знаменитий кухар і подорожник.

Брат Онисим — монах, що подивугідно виконує всі приписи уставу і більшість часу присвячує молитві.

Брат Теодор — прикладний рільник-господар і добрий опікун домашніх тварин.

Ця монаша громада втратила вже поважне число своїх членів. Від 1969 року відійшли у вічність чотири священники, два диякони і один брат.

О. Яків Мілянчик — помер 22 вересня 1969 р., духовник від 1954 до 1969 р.

О. Теофан Шевага — помер 12 квітня 1973 р., ігумен від 1956 до 1973 р.

О. диякон Йосиф Миськів — помер 29 жовтня 1974 р., ігумен від 1973 до 1974 р.

(Продовження на 37 стор.)

HOLY DORMITION MONASTERY IN WOODSTOCK

The Holy Dormition Studite Monastery rests atop a bluff on the edge of Woodstock, a quiet city in the province of Ontario, Canada. One visitor recently made the observation that the monastery with its eastern-style chapel was "the most beautiful building in the city". This monastery is also a success story.

Located 90 miles south-west of Toronto, the Holy Dormition Monastery is now within the city limits of Woodstock, adjacent to a park. The monks own a 96-acre farm, two-thirds of which has been under continual cultivation. The rest of the property is occupied with buildings: (1) a large monastery-church of 24 rooms; (2) two smaller homes, which once served as dwellings for the monks; (3) a large barn; (3) a machine shed, used as a garage; and (5) an apiary that once boasted 108 colonies but now has dwindled to 12 colonies.

The new Basil Ostas home is being built immediately north of the monastery. A youth center and a golf course have been proposed on the land east of the monastery. The golf course will be on Studite property and leased as a recreational area for the citizenry of Woodstock. The course is to be developed by Herman Bruin, a local contractor who has recently completed an impressive "Quality Inn" Motel and Convention Center in proximity of the southeastern outskirts of our land. Mr. Bruin now brings his expertise to bear upon timely completion of the Basil Ostas Home.

Of the eight Studite monks at Woodstock, four are priests. The superior is Father Eutimy Wolinski, the youngest member of the community. He is also pastor of the small parish of 25 families, attached to the Studite community. Father Eutimy conducts missions in Ukrainian parishes and, occasionally, pilgrimages to the Holy Land. One Studite at Woodstock, Father Juvenal, a monk over fifty years, is a skilled iconographer. He has completed the iconography in St. Sophia's Sobor in Rome. He also collaborated with monk, Deacon

Вудстоцька братія перед семінарією ОО. Редемптористів
Woodstock community in front of St. Alphonsus' Seminary

Christopher, on the iconostas in the Studion Monastery in Rome. Brother Lawrence, who is in charge of the apiary at the Woodstock monastery leads the monastic choir. Interestingly enough, he is one of the five original Studites in the West who is still living. He came from the famous Univ Monastery in Western Ukraine. He still remembers the traditions of old and is a vital link between young Studites and those who look back on a past life of struggle, a life often of trial by fire so many Studites had to endure in years gone by.

A thumbnail sketch of the individual members of the Woodstock Studite community is in order:

- (Archimandrite Lubomyr Husar)
 - residing in the Studion, near Rome
- Father Eutimy
 - superior of the Holy Dormition Monastery
- Father Juvenal
 - a gifted religious artist with mechanical skills
- Father Procopius
 - a Canadian-born member of the community

- Father Isidore
 - a former missionary to Paraguay
- Deacon Christopher
 - a skilled iconographer who completed our iconostas
- Deacon Paul
 - an accomplished cook and world-traveller
- Brother Lawrence
 - an expert beekeeper and gardener in touch with nature and the Studite past
- Brother Onesim
 - a monk who does his assigned tasks and devotes a lot of time to prayer
- Brother Theodore
 - a traditional farmer, who spends time with his animals

Since 1969 the Woodstock community saw the demise of four priests, two deacons and one brother:

- Father Jacob Milanytch
 - pastor 1954-69
 - († Sept. 22, 1969)
- Father Theophan Shewaha
 - superior 1956-73
 - († Apr. 12, 1973)

(Continued on p. 38)

(Продовження з 35 стор.)

О. диякон Філотей Коць – помер 30 червня 1975 р., іконописець і книговод.

О. Марко Стек – помер 26 серпня 1978 р., духовник від 1952 до 1954 р.

О. Василь Осташ – помер 16 січня 1982 р.

Брат Мелетій Процюк – помер 26 грудня 1982 р.

Перед Господом усі вони рівні і пам'ять про всіх братів Студитів буде збережена.

Важкі часи

Щоб накреслити належно історію отців Студитів у Вудстоку з перспективи часу, треба перейти думкою до Європи і хоч згадати про тамешні відносини.

До 1939 року монастирі у східних церквах уважалися більш важливими осередками релігійного і наукового життя, ніж тепер.

Монастирі були частиною громади, а не ізольованими островами. Згідно з Типіконом свого ус-

таву монахи повинні були помагати тим, які потребували допомоги як у життєвих потребах, так і духовних.

У згоді з тією постановою передвоєнні монахи Студити в Україні поклали тверді основи правдивого християнського життя.

В тих часах громада отців Студитів начисляла коло двох сотень монахів, які жили у вісьмох монастирях і місійних домах.

Було також кілька монастирів Сестер Студиток – було їх 85 – які опікувалися дітьми, провадили школи і т. п.

Та прийшли в Україну часи тяжких випробувань. Поміж двома світовими війнами на центральних землях України національно свідоме селянство боролось проти накиненої російськими комуністами насильної колективізації. У наслідок спротиву селян советська влада вирішила вигубити голодом свідомий елемент українського села та фізично винищити інтелігенцію.

У висліді цього вже у 1930 році почався голод у селах і містах підсоветської України. Вже тоді виснажені голодом люди падали на вулицях, і не було їм ніякого захисту ні допомоги.

В роках 1930-33 понад 5 мільйонів українського люду – а поміж ними і велике число монахів – згинувало від штучного насильного голоду, або були депортовані до невольничих таборів у північному Сибірі, де більшість з них згинувала у нестерпних муках.

Друга світова війна принесла ще більше нещастя на увесь український народ.

Сталін плянував виселити 50 мільйонів українців з України, бо не довіряв їхній лояльності.

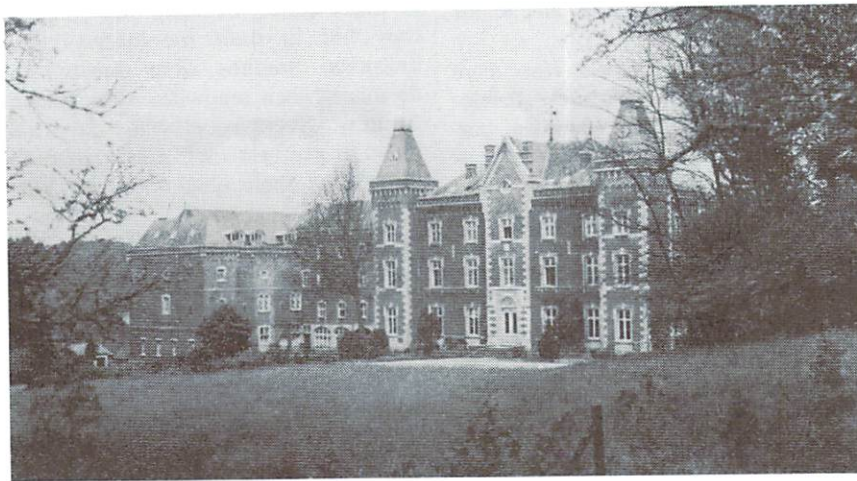
У своїй промові 25-го лютого 1956 року Н. Хрущов, який був „Верховним Комісаром“ в Україні, вияснив, що „українці тільки тому оминували своєї долі, бо забагато їх було і не було місця, куди можна було б їх усіх виселити“.

Займаючи нові території, москалі поїздами вивозили в глибину Росії населення, до невольничих таборів.

В усіх таборах невольничої праці українці процентово творили найбільшу групу.

Як відомо, москалі не пощадили такого святця, як ігумен отців Студитів отець Климентій, брат митрополита Андрея Шептицького. Йому довелося зносити страшні знущання від московських комісарів. Інші духовні провідники отців Студитів і світське

(Продовження на 39 стор.)

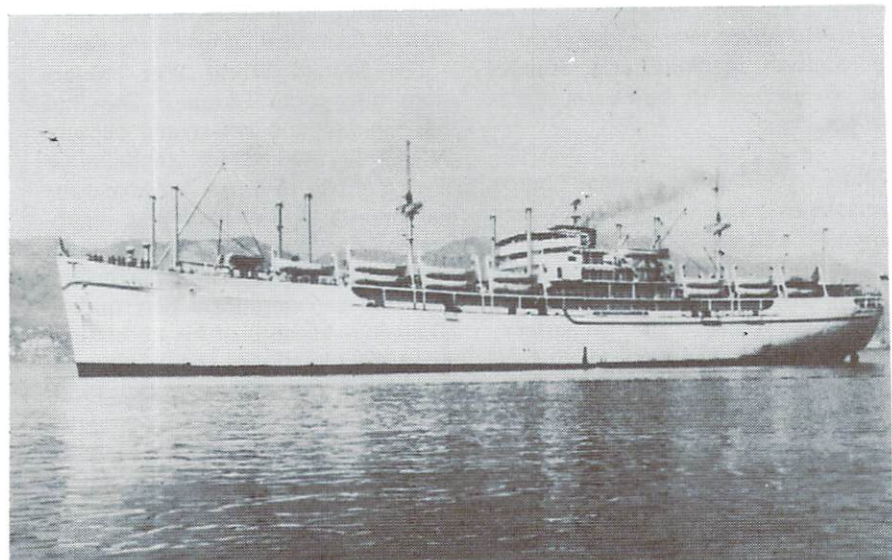

Венедиктинський монастир у Шеветоні, Бельгія, де ОО. Студити знайшли приют після Другої світової війни Канади, 28 травня 1951

Benedictine monastery in Chevetogne, Belgium

Корабель, яким прибули ОО. Студити до Галіфаксу,

H.M.S. Nelly, which brought the Studites to Canada in 1951

Студитська братія на тлі першого житла у Вудстоку
Studite monks in front of their first home in Woodstock

(Continued from p. 36)

Deacon Joseph Myskiw
— superior 1973-74
(† Oct. 29, 1974)
Deacon Filotej Kozj
— iconographer; beekeeper
(† June 30, 1975)
Father Marko Stek
— pastor 1952-54
(† Aug. 26, 1978)
Father Basil Ostas
(† Jan. 16, 1982)
Brother Meletius Prociuk
(† Dec. 26, 1982)

Notwithstanding the priestly rank of some of our departed brethren, all these men were equal in the eyes of God; one did not outrank the others.

The Worst of Times!

A proper perspective to the story of the Studites in Woodstock requires that we go back to a different age in Europe.

Before 1939, in the Eastern Church monasteries were considered very important religious and educational centers and sanctuaries. A monastery was a part of the community and not an isolated entity. The monastery, according to the Typicon, was to help those in physical or spiritual need.

In this same spirit, the pre-war Studite monks in Ukraine were part of the backbone of Christianity. The Studite community numbered some two hundred monks who lived in

eight monasteries and mission homes. There were also 85 Studite nuns who taught, cared for children and performed other tasks. This monastic life sprang up in Ukraine despite the worst of times.

Between the two World Wars there was much unrest in Ukraine. Patriotic Ukrainians resisted Russian collectivization. The result was that cattle were slaughtered and less food was produced. This led to food shortage. In the early 1930's there was a widespread forced famine in the USSR, particularly in Eastern Ukraine. People collapsed in streets of the cities and died of hunger. The desperation of the times was ignored.

Among the five million Ukrainians who perished were many monks. Peasants were killed or sent to slave-labor camps in northern Siberia, where most of them died an agonizing death.

The Second World War brought more tragedy to Ukraine. The Studite monks were not spared because they were marked for annihilation. With a stroke of a pen Stalin and the communists destroyed whole republics and displaced the people all over Siberia and Central Asia. Stalin's plan was to exterminate fifty million Ukrainians because of his uncertainty about their loyalty to communism. In his speech of February 25, 1956, Nikita Khrushchev, the *super-commis-sar* of Ukraine at the time of the great famine, explained how Ukrainians avoided this planned genocide: "The Ukrainians escaped this fate because

there were too many of them, and there was no place to which to deport them. Otherwise Stalin Would have displaced them also".

Following the war, many Ukrainians were repatriated from countries in the West. They were forced to travel long distances by rail and then made to walk another 1,000 miles in winter to slave-labor camps in Siberia. Many died on these senseless treks. Ukrainians became inmates of prison camps because of their great spirit of independence. Among them were esteemed leaders of the Studites. The Sheptytsky brothers suffered much from the excesses of Russian commissars and soldiers. Other Ukrainian Church and Studite leaders spent years in Russian enslavement.

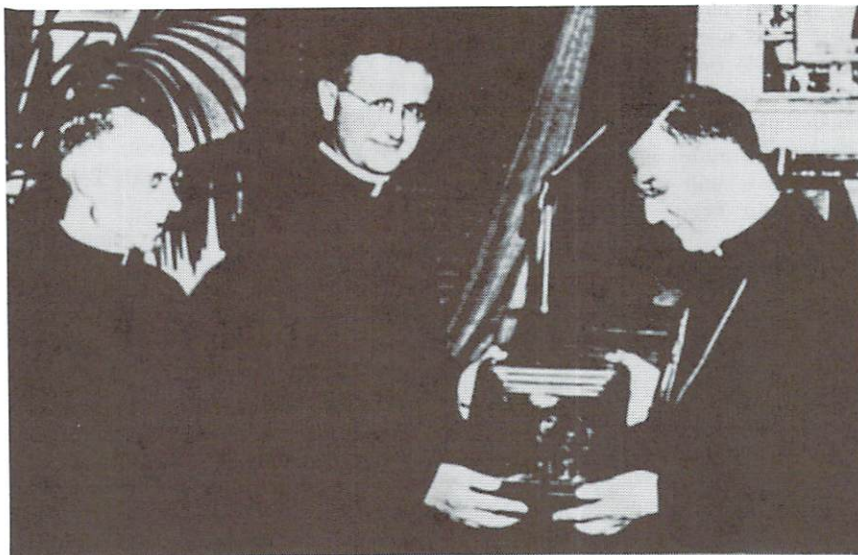
In addition, during World II, the Nazis invaded their country. Ukrainians experienced a temporary reprieve from Russian persecution. Only too soon, however, they felt the wrath of the Gestapo. Jews, especially, suffered sadistic treatment at the hands of the Gestapo. During this Nazi occupation, the Studites saved the lives of many Jews, including 400 children they hid in their monasteries and missions. Studites were directed to do this by their renowned Metropolitan Andrew Sheptytsky who exhorted them to preform their Christian duty of helping their neighbor. The Stu-

(Continued on p. 40)

Отець Марко Стек
перший Студит,
що приїхав до Канади

Father Marko Stek, first Studite monk
in Canada

З права, о. Амирозій Ондрак,
архимандрит монастиря св. Прокопія в Чикаго

Archimandrite Ambrose Ondrak (right) of St. Procopius' Monastery in Chicago

Отець Дмитро Ковальчик (зліва)
і о. Теофан Шевага
будівничий Вудстоцької
обителі

Father Demetrius Kowalchik (left) and
Father Theophan Shewaha.

(Продовження з 37 стор.)

духовенство Української Католицької Церкви карались на засланні.

Після приходу німецької армії український народ був хвилюю звільнений від московського терору, але незабаром зазнав таких самих знущань і від гестапо. Коли ж нацисти почали жорстоко винищувати жидів, митрополит Андрей Шептицький велів Студитам помагати жидам, бо християнським обов'язком є помагати ближнім.

У висліді цього Студити перенесли велике число жидів по своїх монастирях і місійних домах, а в тому коло 400 жидівських дітей. Разом з тим Студити допомагали всім у потребі, дарма, що часто приходилось їм самим голодувати.

Коли ж монахів вивезено разом з іншими на примусові роботи

в Німеччину до воєнних фабрик, то вони і там у вільний час допомагали співжителям і місцевим людям у всяких потребах.

Повоєнний період

Під час війни маленькій горстці дев'ятох монахів вдалось пробратись з Галичини на Захід. Вони знайшли схоронище у монастирі оо. Венедиктинів у місцевості Шевешонь у Бельгії.

Тут ця монаша громада одержала приміщення і все потрібне до життя, однак не було там можливостей жити і провадити працю як окремий монаший чин східного обряду.

Тому у 1951 році за старанням церковної влади отці Студити переїхали до Канади. Владика українців католиків Торонтської єпархії, Кир Ізидор Борецький, радо погодився прийняти отців Студитів під свою юрисдикцію.

Отців Студитів спрямовано до англосакського містечка Вудстоку в Онтаріо. Це містечко посеред густих фермерських поселень не виглядало в той час як відповідне

Оркестра „Батурин“ з Торонта на вулицях Вудстоку

Ukrainian orchestra "Baturyn" on the streets of Woodstock

(Продовження на 41 стор.)

dites put into practice their principle of helping others, even though they themselves had barely enough to eat.

Studite monks who were taken to Germany and forced to labor in the war-factories offered religious succor to local citizens in their spare time and also helped in other ways.

After the War

Following the Second World War, only nine Studites from Galicia fled to Belgium where they were given shelter at the Priory, St. Crusis de Amay, by the Benedictine monks of Chevetogne. The Studites spent their time in Chevetogne under secure circumstances. However, they knew that they had no future there as an independent Ukrainian monastic group.

In 1951, respecting the Studites' wishes, Church Officials arranged for them to go to Canada. Bishop Isidore Borecky of Toronto graciously accepted the Studites into his diocese. They were directed to go to Woodstock in southwestern Ontario. At the time this small Anglo-Saxon city seemed to be an unlikely place for a group of Ukrainian speaking monks to bring together the broken pieces of their illustrious past.

These were the original Studite monks. They fled Ukraine and now planned to go to Canada. They had suffered and saw others suffer the cruelty of war and 20th century persecution. Before leaving for Canada, two of the Studites left the community. Two others decided to remain in Europe.

These four were, however, soon replaced by four candidates who were attracted by the challenge of a fresh start in a new land. Studite monasticism was not yet dead.

Studites go to North America

The small contingency of monks destined to transplant Studite monasticism to North America got off the train at Woodstock, in Canada, with only a few dollars between them. On that day in 1951 they saw Woodstock as "the strange, quiet place where they had no place of their own to stay". It was a long way from Univ, their thriving community before the war.

The Studites came to Woodstock with the blessing of Bishop Borecky.

Their group consisted of two priests, one deacon and six brothers. Their titular head was Father Marko Stek. Not a single one of them spoke English, the language of the people of Woodstock.

But the Studites had helped others in the past, and in His Providence God would bring them assistance. Their fate would change soon, of this they were certain.

First, the members of St. Alphonsus Redemptorist Seminary in Woodstock (providentially only a few blocks from the present Holy Dormition Monastery) kindly offered the Studites a place to stay. Metropolitan Hermaniuk had asked the Seminary to offer them a temporary shelter. Still, the dream of a Studite rebirth in the West remain but a dream. But the monks never lost faith and continued to hope that Divine intervention would somehow improve their lot.

Unknown to the Studites, Father Theodore Belpaire of Chevetogne, who had charge of the Studites while

they were in Belgium, wrote to Abbot Ondrak of the Benedictine St. Procopius Abbey in Lisle, Illinois (just west of Chicago) and asked him to send one of his religious who knew the Ukrainian language "to help a group of Studite monks from Univ to establish a monastery near Toronto in Canada".

Immediately after receiving the letter, Abbot Ondrak conferred with Cardinal Tisserant, Secretary of the Congregation for Eastern Churches in Rome. They discussed the plight of the Studites. The following June, Abbot Ondrak designated Father Demetrius Kowalchik, OSBM, to visit the Studites and report on their conditions in Woodstock. He was a Ukrainian by descent and was able to communicate with the monks.

The nine Studites at St. Alphonsus Seminary stayed together. Thoughts of returning to their homeland undoubtedly helped keep them together in spirit. They prayed together and lived together as monks.

Father Kowalchik's favorable report was forwarded by Abbot Ondrak to Cardinal Tisserant. The Cardinal authorized him to appoint a monk with full jurisdiction over the group of Studites until they became established. The Cardinal instructed Abbot Ondrak to appoint one his Ukrainian-speaking monks to the task. In September 1951, the Abbot again named Father Demetrius of St. Procopius Abbey to carry out the task of making this small group of displaced monks into a viable Studite community.

The Studites needed all the help they could get. Like so many millions of other people who had suffered through war and persecution, their faces were drawn. Their staring eyes told of untold emotional and physical stress. Some were physically ill as a result of the long years of privation. Their clothing was drab, and their outlook appeared hopeless. They encountered some friendly people but found themselves in a society that was unknown to them. They needed a long therapeutic rest and not the challenge of starting a monastery anew. Yet, this was their aspiration.

It took five months before Father Demetrius Kowalchik's authority was defined in a letter from Bishop Borecky to Abbot Ondrak: "Father Demetrius Kowalchik is now in full charge of the monastery in spiritual and material things and feels confident he will be able to give Father Marko Stek (of the

(Continued on p. 42)

Українська мати і діти
поміж руїнами
збомбардованих домів
Ukrainian mother and children amidst ruins
of war

О. Теофан Шевага (зліва) з монашою спільнотою 1959 р.
на тлі міського парку

Father Theophan Shewaha (left) with 1959 monastic community

Єромонах Яків з трьома юними парафіянами
з нагоди Першого Святого Причастя

Father Jacob with First Communicants

(Продовження з 39 стор.)

місце для групки українських монахів, де вони могли б продовжувати своє славне минуле.

Ще перед виїздом до Канади два монахи виступили з чину, а ще інші два вирішили залишитись в Європі. Таким чином у 1951 році могло видаватись, що отці Студити незабаром взагалі перестануть існувати. Однак незабаром знайшлися чотири нові кандидати, які прийняли визов труднощів життя на нових поселеннях, і так наш монаший чин не загинув.

ОО. Студити їдуть до Північної Америки

Коли жменька українських отців Студитів висіла з поїзду у Вудстоку, вони мали всього кілька долярів. Того дня Вудсток виглядав їм як чужа місцевість, де не було для них жадної надії на своє рідне монастирське життя.

Дорога з Унева була довга, а їх квітуча громада здесятована „червоним потоком“, як говорив митрополит Андрей Шептицький.

Отці Студити були свідомі, що вони прибули до Вудстоку за благословенням Кир Ізидора. Їхня група складалась з двох священників, одного диякона і шістьох братів з отцем Марком Стеком як головою. Вони не знали навіть

мови, якою розмовляли люди у Вудстоку.

Але отці Студити завжди допомагали іншим – і тепер знайшлися такі, що і їм допомогли. Краща доля вернулась до них.

На звернення митрополита Кир Максима Германюка перша з допомогою прийшла семінарія Св. Альфонса у Вудстоку. Вона дала їм притулок у себе. Але справа відродження монашого чину отців Студитів у західному світі далі виглядала як сон-мрія.

О. дияк. Філотей вибирає мед

Deacon Filotej extracting honey

Проте хто з довір'ям і наполегливістю працює, для того навіть найбільш безнадійні справи за Божою поміччю виходять на добре і стають дійсністю.

З далекого Шевешонь о. Теодор Белпер – колишній зверхник отців Студитів у Бельгії, написав листа до о. Амброзія Ондрака, настоятеля Венедектинського монастиря у місцевості Ляйл, стеїту Ілліной і просив, щоб він допоміг українським Студитам з Унева здвигнути монастир коло Торонта в Канаді.

Цей лист дійшов до отця Ондрака якраз під час його подорожі по Європі. В Римі на авдієнції в кардинала Тіссерана, секретаря Священної Конгрегації для Східних Церков, о. Ондрак представив йому цілу ситуацію, в якій опинилися отці Студити.

По повероті з Риму о. Ондрак виделегував монаха о. Дмитра Ковальчика, що володів українською мовою і мав потрібне знання у тих справах, щоб він поїхав до Вудстоку до отців Студитів, розглянув усе і склав йому докладний звіт.

У той час дев'ять монахів Студитів, примістившись у Семінарії Св. Альфонса, держались разом, молились і служили всі приписані уставом богослужіння та прова-

(Продовження на 43 стор.)

Studites) and the rest of the monks the necessary care in their initial stages in Canada..."

When Father Kowalchik first visited the Studites, their total financial resources were \$4.39 Canadian money. Despite their temporary indigence, they were a living community of monks.

Soon substantial help would be on the way. Bishop Isidore Borecky was aware of the monks' plight, and graciously petitioned the Canadian Conference of Bishops for assistance. As a result, the Council approved a grant of \$25,000. With foresight, Bishop Borecky chose a farm on the edge of Woodstock as a suitable site for the Studites' own monastery. The choice would prove to be excellent, though at times there were many inconveniences and problems to overcome, because the buildings were rundown and without heat. And a chapel had to be built.

The monks had to clear the brush, till the fields and revitalize the 100-acre farm that had been neglected and allowed to deteriorate. During Father Kowalchik's administration, Father Jacob Milanytch and Brother Meletius Prociuk completed their novitiates. A Ukrainian translation of the Studite Typicon was begun. By April of 1952, however, Father Kowalchik returned to his Chicago monastery, feeling his task of re-establishing the Studites in Woodstock had been completed.

On May 25, 1952, Father Marko Stek celebrated the first Divine Liturgy in the new monastery chapel. The arrangements of the monastery remained provisional for another ten years in the old slaughter house.

The role of Father Kowalchik, OSB, or Father Demetrius, as he is affectionately known, was not over, however. This straight-forward man of many abilities was to be further involved with the Studites. The directness and sincerity of this devout man who knew only "the right way" earned him both friends and detractors. Father Demetrius' attitude was "So be it!" His positive role as well as the positive role of his Abbot and St. Procopius Monastery deserve credit. Their assistance for their fellow Christians in desperate straits was admirable. Father Kowalchik left Woodstock but was destined to return a third time to the Studites.

One visitor in Woodstock made the

Студитське господарство на новому поселенні

In a new country and a 100-acre farm of their own!

observation that the Studites lived exemplary lives strictly observing the rules of religion and living their monastic vocation to the fullest in hard physical labor, daily prayer, and service of God, as prescribed by their Typicon. However, they experienced difficulties in administering temporalities. So once again Cardinal Tisserant invoked Abbot Ondrak to assume authority over the Studites. In accordance with that directive, on Dec. 19, 1956, Abbot Ondrak again designated Father Demetrius Kowalchik as Hegumen (head) of the Woodstock Studite Community.

In recalling this period in later years, Father Demetrius said that he considered the Studites to be heroes, who passed through a period of history never to be repeated again. He saw them as "beautiful individuals who provided a link with the past". About his tenure as their

Hegumen he said: "Those were hard times!"

It was in that period that the Studites put their poor dilapidated farm in order, and organized it to harmonize with the spiritual life of the monastery. At first they all dwelt in a small farm house. Another building, which had been a slaughter house, they rebuilt for use as a chapel, using wood discarded from nearby mills. The prepared the chapel with minimum furnishings in order to celebrate the Liturgy and Divine Office, around which their day revolved.

The Studites slowly developed their farm and established an apiary for the production of honey. They acquired necessary farm implements, including a tractor donated them by the Ukrainian Catholic Brotherhood of St. Josaphat's

(Continued on p. 44)

Ще одна знімка вудстоцької спільноти з 1965 р., зліва направо: дияк. Філотей, дияк. Йосиф, о. Теофан, о. Ізидор, о. Яків

Another photo of the Woodstock community of 1965, left to right: Deac. Filotej, Deac. Joseph, Fr. Theophan, Fr. Isidore, Fr. Jacob.

дили монаше життя згідно з тим уставом.

Без сумніву, що й туга за рідною землею кріпила їхнього духа витривати у їхній поставі.

Побачивши це, о. Ковальчик виготовив дуже прихильний звіт своєму настоятелю, а цей переслав його негайно до кардинала Тіссерана в Римі. На підставі цього звіту кардинал Тіссеран дав дозвіл отцеві Ондракові назначити монаха із свого чину, – можливо з походження українця, – з повною юрисдикцією над отцями Студитами. У вересні 1951 року о. Ондрак назначив ігуменом того ж о. Дмитра Ковальчика із завданням допомогти отцям Студитам улаштуватись і стати на свої власні ноги.

А в тому часі вони потребували усякої допомоги і то негайно. Своім виглядом вони ще далі нагадували мільйони людей, що пережили страшну війну і переслідування. Їхні худі обличчя і неспокійні очі говорили про пережиту душевну і фізичну напругу. Фактично деякі з них були справді фізично хворі в наслідок довгорічних поневірянь. До того їхній принищений одяг ще більш причинявся до їх сумного вигляду.

Здавалось, – думаючи по-людськи – що ці монахи потребуватимуть довгого відпочинку, щоб прийти вповні до себе і збудувати свій власний монастир.

Однак це була їхня мрія. П'ять місяців пройшло, всі формальності були полагождені і о. Д. Ковальчик перебрав свої обов'язки. Владика Кир Ізидор у листі до настоятеля отців Венедиктинів написав, що „отець Дмитро Ковальчик перебрав керівництво монастиря Студитів у справах духових і матеріальних і щоб дали потрібну їм поміч у початковій праці в Канаді“.

В тому часі єпископ Ізидор, знаючи тяжке становище оо. Студитів, вніс прохання до Ради Канадських Єпископів про допомогу.

У відповіді Рада ухвалила дати отцям Студитам допомогу в сумі 25 тисяч доларів. Тоді Кир Ізидор, думаючи про майбутність, звернув увагу на одну занедбану ферму на передмісті Вудстоку як підхоже місце під монастир. Як виявилось пізніше – вибір був дуже добрий.

Вгорі учасники щорічного храмового празника у Вудстоку

Внизу у присутності о. Теофана Шеваги і представників української вудстоцької громади посадник міста Біл Еллен проголошує український день з нагоди дня соборности України

Patron Feast Day at Woodstock

Below, Members of Woodstock Ukrainian Community and Father Shewaha look on as Mayor Allen signs a proclamation recognizing Ukrainian Independence Day, Jan. 22, 1972.

Очевидно, початки були дуже важкі. Будинки були занедбані і без ogrівання, а каплицю для молитви треба було будувати. Крім

того, треба було обробити поле і очистити 100 акрів зовсім запущеної землі.

(Продовження на 45 стор.)

Ієромонах Ізидор вінчає молодих у Ватерфорд
 Hieromonk Isidore performs a marriage
 in Waterford

(Continued from p. 42)

parish in Toronto. The monks could not find time to open a school of iconography, even though two members of the community were skilled painters. More immediate work had to be done, and living was difficult.

Father Demetrius described the conditions of the time: "We slept in the monastery in winter. It was really the remnant of an old slaughter house, with a small chapel added. There was hardly any plumbing. To keep warm we slept in blankets on the main floor near an opening through which heat came from a stove on the basement floor. To roll the wrong way meant falling ten feet onto the cement floor below. The bathroom was outside in a snowbank."

Father Demetrius, who endured the agony with the Studites, came from a well-organized Benedictine monastery. He knew what had to be done. It was he who helped instill a sense of direction to the Studites in their Holy Dormition Monastery. One of the original monks there, Brother Lawrence, presently the monastery's accomplished beekeeper, says it was Father Demetrius who sent him to Guelph Agricultural College to further develop the art of keeping bees. Another monk, Father Theophan Shewaha, later to be the first Studite Hegumen of the monastery, said he learned everything about administrating the monastery from Father Demetrius.

Certainly not all Studites went along with Father Kowalchik's ideas. Nevertheless, the efforts were wholly co-operative during those years. The Studites worked hard and parishioners

helped. And the present excellent condition of the monastery bears testimony to the efforts of many individuals. Without their assistance there probably would not be a Studite monastery in Woodstock today.

After leaving Woodstock Father Demetrius successfully directed the *Reunion Center* in Chicago from 1959 to 1969. He returns often to his Studite monastery in Woodstock to visit old friends.

After Father Demetrius left Woodstock, the Studites were on their own under their own Hegumen, Father Theophan Shewaha. Yet it would be difficult to recapture those spiritually prosperous years of the Studite community in Ukraine before World War II, when there were so many candidates to the monastic life. To a great degree these golden years of the Studites as an integral part of religious life in society were owing in great measure to the Sheptytsky brothers. But then the community was practically destroyed by the anti-Christian onslaught of the Red Deluge and the War. Nazis used them as slave labor. The few that survived fled to the West and seemed to have lost all. In Ukraine, friends too numerous to count had died or were imprisoned, succumbed to illness and were forced to go "underground" with their religion. And after this they became the beneficiaries of the kind generosity of the Benedictines, of the St. Alphonsus Seminary Fathers and the good people in neighboring Woodstock. Farmers had helped them harvest their crops. There were countless others who helped.

The Studites were grateful and ex-

pressed their appreciation in a humble manner to those who helped them. In Ukraine they were the ones who helped others, but now they were the beneficiaries of the charitable acts of others.

A Monastery and Chapel to God

By 1964 many obstacles were behind them. Under direction of Father Theophan Shewaha, the Studites began to build a new Holy Dormition Monastery and church. They had to expand for a number of reasons. They needed facilities for candidates to the monastic life. They needed a stable place to grow spiritually. They needed a center to broaden their religious activity in the Ukrainian community. The new monastery was built on a site not far from the building originally used as their monastery. Local parishioners offered a great deal of help in 1964.

It took four years to finish building the new monastery. It was completed in 1968. Architect Roman Dumyn was the first contractor. He worked on the building from 1964 to 1965 when work was temporarily interrupted due to lack of funds. Two years later, local contractor and long-time monastery friend George Bailak finished the project. Total cost of this admired building was \$200,000. Though city improvements became available, the monks continued to use their own spring water until 1984 when the monastery was connected to the city's water supply in order to benefit from fire protection. The monastery was blessed by Bishop Isidore Borecky in 1969. It is spacious and attractive. The adjoining chapel is crowned with a byzantine cupola and bright cross. Previously the Studites held services in the provisional chapel, which still stands to the east of the present monastery. This is the site that has been proposed as a spiritual youth center. The original farm buildings as well still stand. Some farming is done and the animals are tended by Brother Theodore.

The new monastery has two halls on the lower level with a capacity for 400 people. They are well-used on special occasions. Outside, the flowers around the main building are the charge of Deacon Paul, who is the popular monastery cook.

The iconostas in the chapel is truly a work of art. It was completed in 1983 by Vladimir Barac. Mr. Barac, a master wood-carver, used over 200 chisels to complete his masterpiece in Philippine

(Continued on p. 46)

О. митрат Петро Хомин проповідує
під час празника 1968 р.

Father Mitrat Petro Chomyn preaching during 1968
Patron Feast Day

Декілька дітей перед входовою брамою
з написом „Бог і Україна“

“God and Ukraine” greet Feast Day participants

(Продовження з 43 стор.)

В часі від вересня 1951 до квітня 1953 року отець Яків Мілянич і брат Мелетій Процюк закінчили новіціят. З ініціативи адміністратора о. Ковальчика почалась також праця над перекладом Типікона на українську мову (приписи, статут і конституція монашого чину).

У квітні 1952 р. о. Дмитро Ковальчик вернувся до свого монастиря, вважаючи, що своє завдання він виконав.

Незабаром по його від'їзді закінчено будову каплиці, так що вже 25-го травня 1952 року о. Марко Стек відслужив там першу Святу Літургію.

Тут треба сказати дещо про о. Д. Ковальчика. Отець Дмитро Ковальчик був загальновідомий як прямолінійний муж, обдарований численними талантами. Визначний проповідник, щирий, знав тільки „одну пряму дорогу“. Людина з такою рисою характеру здобуває приятелів, як також і

противників. Настанова отця Дмитра є: „так має бути і все“. Гідна похвали його щира і рішуча постава допомогти братам у потребі. Виїжджаючи з Вудстоку в квітні 1952 року, о. Ковальчик напевно не припускав, що він повернеться ще раз до Вудстоку як офіційна особа, вже третій і останній раз.

Як висловився один відвідувач, отці Студити провадили найбільш прикладне духовне життя, виконуючи всі релігійні практики, і жили правдивим монашим життям. Працювали вони тяжко і відмовляли всі приписані молитви згідно з Типіконом. Але була загальна думка, що вони мають труднощі в адмініструванні. В пізніших роках о. Дмитро, оповідаючи про цей період, сказав, що він уважає Студитів героями. А про час, коли він був ігуменом, говорив: „Це були тяжкі часи“.

Під час того періоду монахи привели до ладу цілу ферму і пристосували усе до їх духовних

потреб. Спочатку примістились вони у малому домі. Другий будинок, що служив колись за різню, перебудували з відпадків дерева, подарованих тартаком. Спорядили також канцелярію і каплицю, обладнали її найкращими речами для всіх Богослужб, що служились щодня. Після цього поширено площу під управу ріллі та започатковано пасіку. Зчасом закуплено рілничу машинерію, особливо трактор (при допомозі Братства Українців Католиків при церкві Св. Йосафата в Торонті).

Але не було ще тоді змоги відкрити школу іконописання, дарма що були високої класи мистці-іконописці. Тоді ще було багато необхідної праці для забезпечення прожитку братів-монахів. Водопроводи практично не існували. Щоб ogrіти себе, монахи обвивались коцями і лягали на горищі кругом отвору, через який тепло

(Продовження на 47 стор.)

mahogany. In 1984 the iconostas was artistically painted by one of the monks, Deacon Christopher. The feature that captivates the visitor's eyes is the precious shroud of the Dormition of the Blessed Virgin Mary inside the entrance to the chapel. The shroud came from Kiev. It is woven in golden thread and is over 100 years old.

As the new monastery was being built, Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj sent an interesting and inspiring letter to the Studites in Woodstock.

Patriarch Joseph's Letter

His message to the Studites was dated Christmas, 1966. In it he spoke of the ties that bound the Woodstock community to the Studites behind the Iron Curtain. "Those in Ukraine," he wrote, "certainly rejoice at the birth of Christ, but are unable to express their joy externally." He then took note of the spiritual trials the Ukrainian immigrants in Canada experienced and how they needed monks to reach out to them. This the Studites could do by giving good example of monastic observance. He exhorted monks to unite in fraternal charity in order to influence others for good. He also spoke of the apostolate to spread Christ's peace in the New World in the spirit of the Second Vatican Council.

Touching on the matter at hand, the Patriarch expressed his desire that the new monastery be soon completed, so that each member of the community might have his own monastery cell in which he could find silence and prayer, the spirit so important for the monastery. Patriarch Joseph also reminded the monks that the Woodstock monastery was one with the Studion in Rome. He exhorted the monks to observe the precepts of their Typicon and so be assured God's blessing will rest upon them. "The main value of this monastery," he pointed out, "was that it might serve not only today but for all times as a witness to exemplary monastic life and that it become a flaming pillar for those who succeed you"

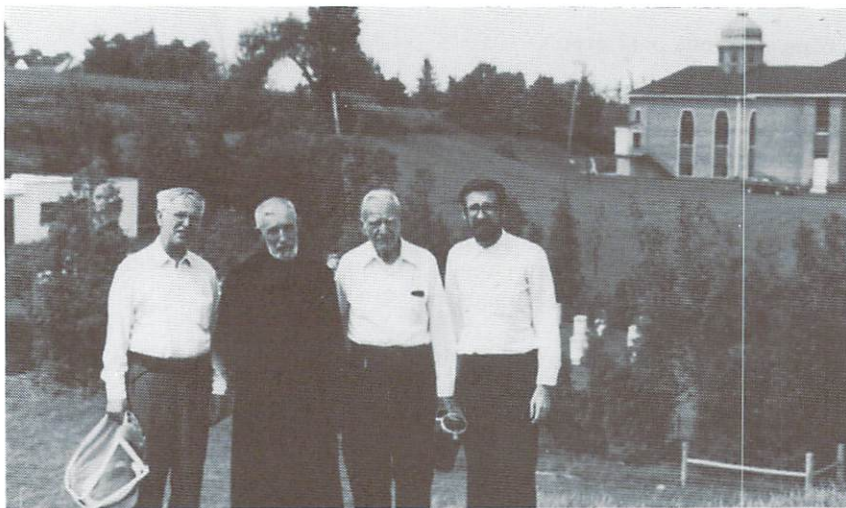
The Patriarch's letter was well received.

During the next few years, the Holy Dormition Monastery in Woodstock fulfilled its appointed functions under a series of fine hegumens. After Father

Владика Ізидор проповідує під час храмового празника

Bishop Isidore preaching during Patron Feast Day

З приятелями монастиря біля пасіки

With friends of the monastery near the apiary

Theophan Shewaha died in 1973 and Deacon Joseph Myskiw in 1974, Father Anthony Rysak became hegumen for the next two years. Father Anthony had previously been superior of the Studion in Rome. Following Father Anthony (who went to Krefeld, West Germany as pastor of the Studite mission there)

Father Juvenal Mokrycky became hegumen until 1981. He was followed by Father Eutimiy Wolinski.

Tornado

In 1979, the Holy Dormition Monastery in Woodstock was spared destruc-

(Continued on p. 48)

О. Ювеналій і бр. Лаврентій з деякими парафіянами 1964 р.

Father Juvenal and Brother Lawrence with parishioners in 1964

(Продовження з 45 стор.)

проходило знизу, де на цементовій долівці горіло багаття.

Була небезпека упасти яких десять стіп униз, якщо б у сні хтось повернувся заблизько отвору. Лазничка знаходилась надворі, під насипом снігу.

О. Дмитро, хоч прийшов з добре влаштованого монастиря оо. Венедиктинів, зносив невигоду разом з монахами Студитами. Він знав добре, що тоді треба було зробити, а саме втримати надію в отців Студитів на краще завтра.

Брат Лаврентій, досвідчений тепер пасічник, за намовою о. Дмитра записався до Сільсько-Господарського Каледжу на студії, для поглиблення знання у пасічництві. Інший монах, о. Теофан Шевага, згодом перший Студит-ігумен монастиря, сказав що він навчився від о. Дмитра, як провадити адміністрацію монастиря.

Мабуть, не всі монахи годились з ідеями о. Дмитра, але в загальному всі вони спільно багато працювали для загального добра. Місцеві парафіяни радо і віддано

допомагали отцям Студитам. Проте теперішній стан монастиря є також вислідом старань таких людей, як Кардинал Є. Тіссеран, єпископ Ізидор Борецький, настоятель о. Ондрак і о. Дмитро. Без їхньої допомоги не було б монастиря отців Студитів у Вудстоку.

О. Дмитро тепер часто вертається до „свого“ монастиря у Вудстоку, щоб відвідати старих приятелів.

Після виїзду о. Дмитра отці Студити залишились самі із своїм ігуменом, о. Теофаном Шевагою. Деякі фермери допомагали їм своїми плодами, а лікарі лікували хворих без винагороди. Отці Студити з вдячністю приймали поміч і де тільки могли, старались виявити свою вдячність.

СВЯТ-УСПЕНСЬКИЙ МОНАСТІР, ЙОГО ПОЧАТКИ І РОЗВИТОК

Поборовши багато перешкод у 1964 році, отці Студити під керівництвом о. Теофана Шеваги почали будову нового Свят-Успенського монастиря і церкви.

Ця розбудова була конечною з кількох причин, як потреба приміщень для нових кандидатів до монашого чину – і також для поширення релігійно-духової праці в українській громаді в околиці Вудстоку.

Новий монастир побудовано недалеко первісного будинку, що служив за монастирське приміщення на початках. Велику поміч при будові дали місцеві парафіяни.

Будова Свят-Успенського монастиря тривала чотири роки: 1964-1968.

Першим архітектором і контрактором був Роман Думин, але в 1965 році будову мусіли перервати через брак фондів. По двох роках (1967) місцевий контрактор, довголітній приятель монастиря Юрко Байлак її докінчив. Коштувала ця будова 200 тисяч доларів. Місто дало потрібну санітарну обслугу (каналізація) і допровадило джерельну воду.

Посвячення довершив владика Кир Ізидор Борецький у 1969-му році. Сьогоднішній монастир – просторий і привітний – має каплицю візантійського стилю з банею, за-

(Продовження на 49 стор.)

tion from a tornado through the intercession and protection of the Blessed Virgin Mary. Over 300 homes and one school in the nearby vicinity of the monastery were extensively damaged. The Dutch Church a half mile away was levelled to the ground. The monastery suffered only minor damage. Even so, it took three years of work to clean up. The small group of monks, some advanced in years, performed the task in addition to their farm chores, administration of the monastery and pastoral work. At the same time they fulfilled religious obligations of prayer and liturgical worship.

The Studites of Woodstock are proud of their accomplishments after the clean-up operation was completed in 1982. But this was not the work of the Studites alone. Various laymen and their own parishioners helped their cause. For all these blessings the Studites were deeply grateful to God.

Many more improvements were made at the Studite monastery. Under direction of Father Eutimy and Father Juvenal, the lower level of the monastery was repaired and modernized.

But new problems arose. The monks transplanted their old lifestyle from Ukraine to Woodstock. They led secluded lives and concentrated on farm work because this was what they knew. They acquired several cows and built a

large apiary. They reached the point where they had three tractors. Unfortunately, however, they no longer had the physical strength to do this type of work. They never prepared for this eventuality. And unmechanized farming was no longer practical in Canada. Again, the Studites had to adjust themselves to the times and circumstances.

Under their new Hegumen, Father Eutimy Wolinski from Western Canada, the monks solved part of the problem in the last few years. Part of the 96 acres of land was leased for corn production. The apiary was reduced from 46 colonies to 12, under Brother Lawrence's direction. The greater part of the bee colonies were given to a friendly farmer who supplies honey to the Studites for processing and for sale.

Farming, once the main occupation of the monks, lost its importance. Brother Theodore's cow herd was reduced to 11. There are still about 100 chickens left in the old barn, and a large vegetable garden still supplies fresh produce for the monks' table.

During the past few years, because of the monastery's success, it was necessary for the local Studites to update their library and records. Administrative responsibilities increased. New projects and pilgrimages diminished Father Eutimy's vision to the light at the end of the tunnel.

The Studites in Woodstock have good relations with surrounding parishes: Brantford, Hamilton, Kitchener,

London, Oshawa, St. Thomas, Toronto, Waterford and others. At times the Studites celebrate the Divine Liturgy in these places. And Studites are pleased that the communities in near-by parishes support their annual Feast Day celebration at the Holy Dormition Monastery. Visitors come from far away to visit the monastery. There is much correspondence between Rome and other places with which the Woodstock monastery is affiliated. The monastery even maintains contact with brethren behind the Iron Curtain, often in the form of sending material assistance.

The Studites in Woodstock are moving ahead. They are building the Basil Osta Home on their property. The apartments are scheduled for completion by the end of January 1986. Forty-five acres of land have been leased to neighbor Herman Bruin for development into a golf course and recreational area. Thirty-five more acres are being leased for corn production.

The Studites have many friends. At their 1984 Feast Day nearly 1,000 visitors came to the monastery from as far away as Rochester and Detroit to view the treasures of art, to offer prayers and to attend the open air liturgical services. At that time four living original Studites who fled from behind the Iron Curtain took part in the festivities. These men looked ahead to the time when younger monks, now being trained in Rome, would join in the happy tribute to the Blessed Mother of God and the glories of her dormition.

Члени осередку „СУМ“ у Вудстоку чекають,
щоб привітати Владику Ізидора.

Members of Ukrainian Youth Organization waiting to meet Bishop Isidore

Парафіянин Михайло Костюк несе
святую ікону у супроводі отців: Теофана,
Якова і Максима Маркова ЧСВВ

Parishioner Michael Kostyuk carries icon, accompanied
by Fathers Theophan, Jacob and Basilian missionary
Father Markiw.

(Продовження з 47 стор.)

вершеною блискучим хрестом. Віддалений він 90 миль на південний захід від Торонта, положений на окраїні міста Вудсток, з одного боку межує з міським парком.

Монаше господарство має 96 акрів площі, з того є дві треті орної землі, постійно під управою. Частина землі є під монастирськими забудованнями:

- а) Монастирська церква, получена з монастирським будинком, у якому є 24 кімнати (келії).
- б) Два менші доми, які колись служили монахам за мешкання.
- в) Велика стара клуня.
- г) Дім для зберігання господарських машин.
- г) Пасіка (дімок для приміщення вуликів), яка у 1967 році числила 108 пнів (вуликів); сьогодні тільки 12.

Вкортці має бути побудований новий дім напроти монастиря; також плянується по східній стороні монастиря побудувати дім для молоді.

Решта землі буде передана у винайм, і на ній підприємець має спорядити площу для гри гольфа.

В минулому отці Студити служили Богослуження у старій каплиці і монастирі, що стоїть по східній стороні нового будинку. На тому місці може постати у майбутньому Духовий Осередок для молоді.

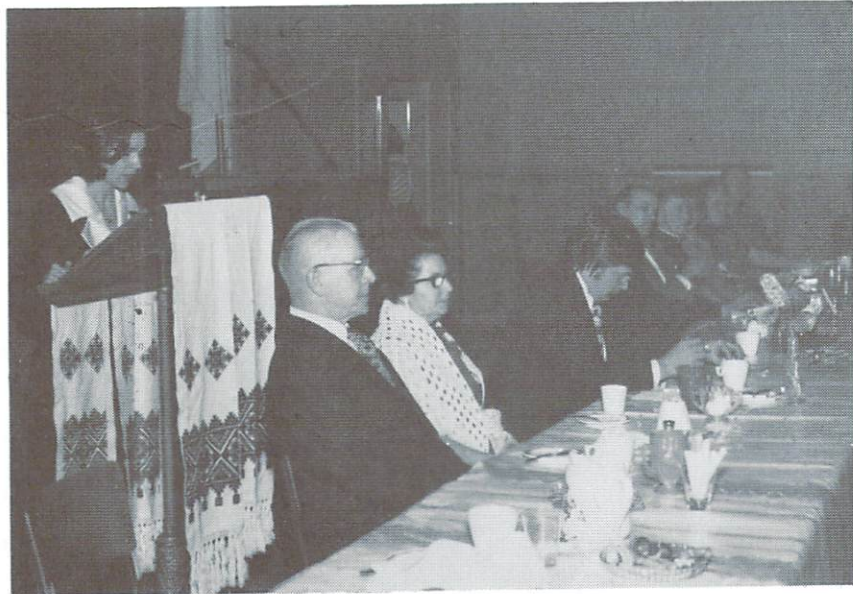
Будинки первісної ферми ще далі стоять, і в них складають тепер урожай, і також приміщені там тварини під опікою брата Теодора. Новий монастир має дві великі залі, що можуть примістити 400 людей.

Ці залі уживаються на всякі нагоди. Вліті головний будинок монастиря обсаджений гарними квітами, огородником є о. дякон Павло, який також є непересічним кухарем.

У каплиці побудовано мистецький іконостас, що його вирізьбив мистець Володимир Барас і викінчив у 1983 році. До різьблення ужив понад 200 долот, а вирізьбив його з червоного дерева, спровадженого з Філіпін.

У 1984 році каплицю по-мистецьки розмалював брат Христофор.

Але найбільш захоплюючим для кожного відвідувача напевно буде малюнок Покрова Пречистої Діви Марії.

Гості головного стола разом з посадником Вудстоку Лес Кук під час храмового празника 1974 р.

Headtable guests at 1974 Patronal Feast Day, including Mayor Cook of Woodstock (foreground)

Храмовий празник 1974, святочний обід
Feast Day Banquet 1974

Цей Покров (полотно), тканий золотими нитками, був вивезений при якійсь нагоді з Києва понад сто років тому і привезений Студитами до Вудстоку.

Під час будови нового монастиря Студити одержали листа від визначного архимандрита, – патріярха і кардинала Йосифа Сліпого, що відбув 18 років московського ув'язнення.

Послання Патріярха Йосифа

У своєму посланні до Студитського монастиря у Вудстоку з Різдва 1966 року патріярх Йосиф пише про зв'язок Студитської громади у Вудстоку із Студитами за залізною заслоною.

(Продовження на 51 стор.)

СЛІДАМИ СВ. ТЕОДОРА

IN THE FOOTSTEPS OF ST. THEODORE

1952

Преосв. Кир Ізидор на перших відвідинах студитської громади у Вудстоку 1952 р. Зліва направо: бр. Олекса Моцяк, бр. Теодор Гасинець, о. Теофан Шевага, о. Яків Міляннич, бр. Михайло Смаль, Преосв. Кир Ізидор Борецький, бр. Теофіль Габа, дяк. Фільотей Коць, о. Марко Стек, дяк. Йосиф Міський, бр. Лаврентій Кузик.

Bishop Isidore during first visit of Studite community in Woodstock, 1952

Left to right: Bro. Alex Mociak, Bro. Theodore Hasynek, Fr. Theophan Shewaha, Fr. Jacob Milanytch, Bro. Michael Smal, Most Rev. Bishop Isidore Borecky, Bro. Theophil Gaba, Deac. Filotej Kozj, Fr. Marko Stek, Deacon Joseph Miskiw, Bro. Lawrence Kuzyk

1960

Студитська
чернеча громада 1960 р.

Studite Monastic Community in 1960

Загальна рада Отців Студитів 1981 р., зліва направо: о. Ювеналій Мокрицький, о. Прокопій Шевчук, бр. Онисим Моцяк, о. Рафаїл Торканяк, о. Антін Рижак, о. Евтимій Волинський, бр. Теодор Гасинець, о. Архимандрит Любомир Гузар, бр. Лаврентій Кузик, бр. Севастіян Лабовський, о. Гліб Лончина, дяк. Павло Боднар.

Studite General Chapter held in Woodstock in 1981, left to right: Fr. Juvenal Mokrycky, Fr. Procopius Shewchuk, Bro. Onesim Mociak, Fr. Raphael Torkaniak, Fr. Anthony Ryzak, Fr. Eutimy Wolinski, Bro. Theodore Hasynek, Archimandrite Lubomyr Husar, Bro. Lawrence Kuzyk, Bro. Sebastian Labowsky, Fr. Hlib Lonchyna, Deacon Paul Bodnar.

1981

(Продовження з 49 стор.)

Він пише, що люди в Україні напевно радіють Різдвом Христовим, однак вони не мають змоги виявити своєї радості назовні. Він вказує на душевні пережиття українських імігрантів у Канаді і звертається до монахів, щоб вони простягнули їм свою помічну руку всяким можливим способом. Спеціально радить дати добрий приклад своїм гідним монашим життям.

Заохочує монахів об'єднатись один з одним у братній допомозі і тим способом впливати на інших, щоб творили добро.

Він також говорить про апостолів поширення Христового миру в Новому Світі, в дусі другого Ватиканського Собору.

Торкаючись безпосередньо ситуації у монашій громаді, патріарх висловлює бажання, щоб новий будинок скоро був викінчений і щоб кожний член монашої громади міг мати окрему келію для себе. „Тоді він знайде тишину, молитву – діло таке konieczne для монастиря“.

Патріарх Йосиф також пригадує монахам, що з хвилиною оснування монастиря в Римі монастир у Вудстоку буде злучений разом.

Він наказує монахам придержуватись їхнього Типікону і запевняє їх, що коли вони будуть робити це, Боже благословення напевно сплине на них.

Він вказує, що головна вартість цього монастиря в тому, що він може служити не тільки сьогодні, але на всі часи як свідчення про прикладне монаше життя і буде для інших горіючим стовпом.

Монахи прийняли послання патріарха з радістю і вдовolenням.

У наступних кількох роках Свят-Успенський монастир у Вудстоку виконав свої завдання під проводом добрих ігуменів.

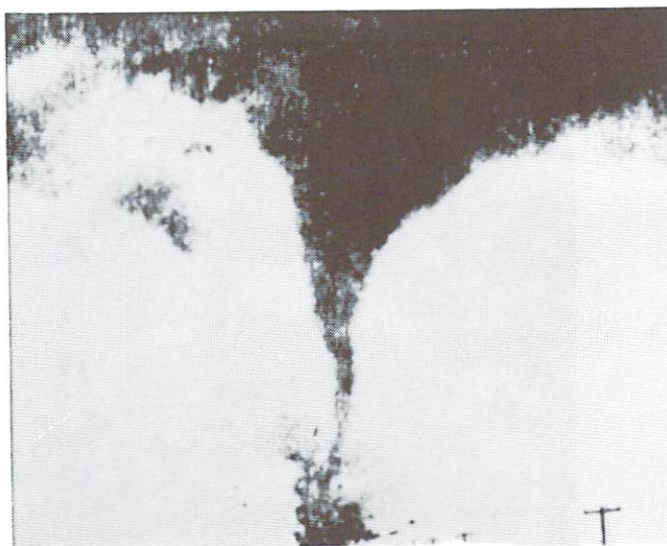
Після смерті отця Теофана Шеваги у 1973 році і о. диякона Йосифа Миськова у 1974 році ігуменом став о. Антін Рижак і був ним два роки. Як відомо, о. Антін був попередньо настоятелем монастиря Студитів у Студіоні в Римі.

Після отця Антона, який перебрав обов'язки пароха Студитської місії у Крефельді в Західній Німеччині, ігуменом став о. Ювеналій Мокрицький і був ним чо-

Торнадо

1979 р.!

Tornado 1979!

тири роки, аж до 1981 року, коли його змінив теперішній ігумен, о. Евтимій Волинський.

Чудесна охорона

У 1979 році Свят-Успенський монастир у Вудстоку був охоронений від знищення торнадом завдяки опіці Пречистої Діви Марії. У час торнада понад 300 домів були знищені і одна школа у безпосередньому сусідстві монастиря. Також церква голляндців, віддалена пів милі від монастиря, була зовсім знесена.

Монастир зазнав тільки незначної шкоди.

З причини малого числа і старшого віку монахів приведення обителі до порядку тривало три роки.

Пристосування до нових умов

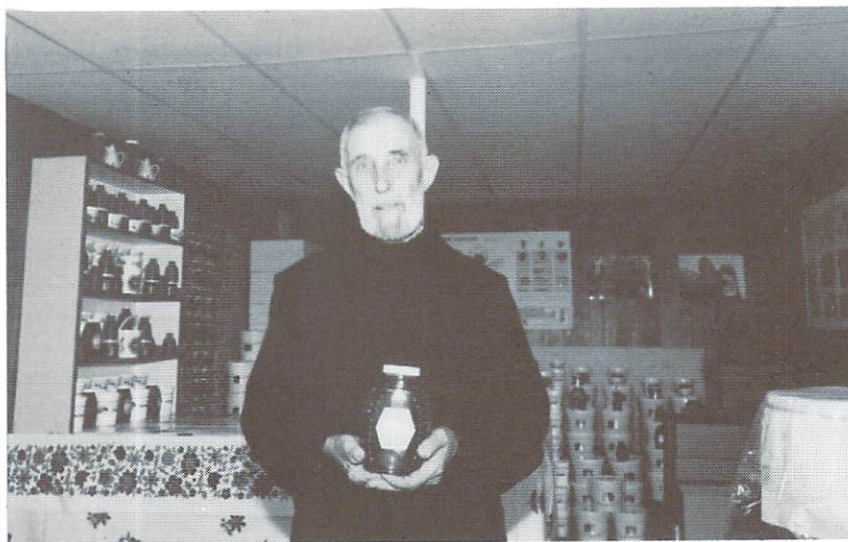
У 1982 році отці Студити відіхнули з полегшою, як остаточно закінчили ту працю очищення господарства. Справді не було це осягнено тільки зусиллям самих монахів. Вони були однак вдячні за Божу поміч.

З людської точки погляду: багато людей взяло в тому участь, як також їхні парафіяни вклали багато зусиль.

Від того часу аж до сьогодні Студити виконали багато потрібних робіт.

Для прикладу: під проводом отців Евтимія і Ювеналія цілий нижній поверх монастирського будинку скріплено і змодернізо-

(Продовження на 52 стор.)

Пасічник бр. Лаврентій

Brother Lawrence, the present, expert beekeeper

Членки ЛУКЖ-у з Детройту відвідують монастир 1984 р.

U.C.W.L. of Detroit visiting monastery in 1984

(Продовження з 51 стор.)

вано. Але з часом виникли нові проблеми.

Роками монахи провадили давній спосіб життя, принесений з рідної землі. Вони жили відокремлено, віддаючись вповні праці при господарстві. Вони купили кільканадцять корів, розбудували велику пасіку і набули 3 трактори.

На жаль, вони вже не мали сили виконувати того роду фізичну працю і не подумали, що в Канаді стало неекономічним працювати на землі без відповідної механізації.

З тих причин стали оо. Студити перед потребою пристосувати себе до нових умов.

Під проводом нового ігумена, отця Евтимія Волинського, який походить із Західної Канади, – монахи продовж останніх кількох років частинно розв'язали ці проблеми.

Частину із 100 акрів орної землі дано у винайм під засів кукурудзи.

Далі, зменшено пасіку – з 46 вуликів кілька років тому залишено тільки 12, яких і далі догля-

дає брат Лаврентій. Вилучені велики передано заприяженому фермерові, який за те дає Студитам частину меду, який вони відповідно обробляють і продають.

В загальному рільниче господарство (колись головне зайняття монахів) поважно зменшено, так що й стадо корів брата Теодора зменшено до тільки 11 штук. Залишилася ще понад сотня курей у старій клуні і великий огорог, з якого монахи мають для себе досить свіжої городини.

У зв'язку з успішним розвитком монастиря в останніх роках настала konieczність упорядкувати бібліотеку і архів.

Адміністрація, нові проекти і справи паломництв о. Евтимієві забирають багато часу, але він радий усім помагати.

Отці Студити у своїй праці стараються удержувати добрі взаємини з довколишніми парафіями, як Лондон, Сейнт Томас, Брентфорд, Кіченер, Ошава, Ватерфорд, Гамільтон, Торонто і інші.

Час до часу отці Студити служать св. Літургії у тих місцевостях і радіють, що поблизу па-

рафії щороку допомагають їм у час відпусту.

Монастир провадить також щироку кореспонденцію з Римом і з іншими осередками. Старші монахи також втримують зв'язок із собратами за залізною заслоною і як можуть, їм допомагають.

Принагідно Свят-Успенський монастир відвідують визначні члени Церкви.

Ці візити – як сказав один молодий Студит – є великим надхненням для нас.

Що Студити є „живою історією“ і здобули вже собі багато приятелів, свідчить те, що на останній відпуст прибула близько тисяча осіб, навіть з таких віддалених околиць, як Рочестер і Детройт, щоб оглянути мистецькі скарби, поставити свічку, жертвувати прохання і взяти участь у Богослуженнях під відкритим небом.

Чотири монахи з тих, що втекли з-поза залізної завіси, взяли участь у відправах і мабуть думали про майбутній відпуст, коли то молодші монахи, тепер на науці в Римі, прийдуть їм на зміну.

ПЛЯНИ НА МАЙБУТНЄ НАШОЇ ОБИТЕЛІ У ВУДСТОКУ

Уявляючи собі наше майбутнє, годі припускати, що воно залишиться назавжди у такому стані, як є тепер. Ми ж свідомі, що людина має змогу росту і розвитку і що ми зобов'язані формувати майбутнє згідно з нашими переконаннями. Як християни ми визнаємо наші недосконалості і нашу беззастережну залежність від волі Божої. Отже від ласки, якою Він нас по своєму уподобанні наділяє, залежить наш постійний ріст і досконалення. „Не ви Мене вибрали, а Я вас вибрав“, – каже Господь у Євангелії від святого Івана (15:16). Отже Божим наказом ми зобов'язані до чогось більше, ніж те, що могли б ми приписати тільки своїм слабим людським силам: „Ідіть же по всьому світі та проповідуйте Євангелію всякому творінню“ (Марко, 16,15) – ці слова визначають напрям нашим старанням.

Такі міркування вказують, що ми як християни маємо обов'язок включитися в конкретну дію для поширення добра в світі. І саме в ці рамки вкладаються задуми отців Студитів. Бож на студитську братію поклав був митрополит Андрей Шептицький завдання скріплювати порозуміння і співпрацю між Сходом і Заходом всередині Церкви. Крім того, нашим обов'язком є теж нести духовну допомогу парафіям, ближчим і дальшим, а особливо потрібне це в нашій єпархії, яка сягає від границь Манітоби по Атлантийський океан.

У новозбудованому будинку при нашому монастирі ми будемо раді дати приміщення для роздумів і відпочинку людям нашої віри. Ми хочемо задержати, розвивати і поширювати нашу багату духовну спадщину, а вона наказує, що кожен Студит повинен давати приклад, як наполегливо, всіма силами змагатися по стороні добра так, як це робить і вся Церква. Ми маємо надію, що наші приміщення послужать теж і на

наради Капітули Чину Студитів (Загальні ради), як це вже було в рр. 1981 і 1984.

Сподіємося, що в наступному році нам вдасться закінчити будову дому для старших ім. о. Василя Осташа. Так цей дім буде присвячений пам'яті одного з наших співбратів-священиків, який завжди щедро підтримував наші заміри. Наш отець Василь був людиною скромною й привітною. Впродовж більше як тридцяти років був парохом парафій Оберн і Рочестер у стейті Нью-Йорк, а рівночасно часто спомагав студитські громади у Вудстоку і зокрема поза залізною заслоною, якими він особливо клопотався. Ми певні, що якби о. Василь був тепер поміж нами, привітав би з радістю побудову дому його імені. Мабуть, теж і заохочував би нас до влаштування гольфового

грища, яке задумуємо викінчити у 1986 р. для вжитку мешканців містечка.

Звичайно, що в наступному році будемо далі поліпшувати наші будинки і прикрашувати нутро нашої каплиці. Задумуємо теж поширити нашу релігійну діяльність. У будинках, які вже стоять у нас, є можливість примістити центр молоді. Архимандрит о. Л. Гузар і наш владика, Кир Ізидор Борецький, зацікавлені не менше тим задумом і згадували нам, що в самому Торонто знайшлось би чимало молодих людей, зацікавлених у такому центрі.

Особливо в час літніх вакансій, при наявній недостатці місць праці для студентів, можна б найняти на літню працю молодих людей. Крім доцільного поширення гос-

(Продовження на 55 стор.)

Пасіка, як частина господарства

Apiary and surrounding fields

PROSPECTUS HOLY DORMITION MONASTERY

When we envision our future, we don't have to think of remaining static — or just accepting our present situation. Instead we should embrace the idea that within each of us is the potential to grow and mature.

As Christians, we should acknowledge our sinfulness and our dependence on God, because God's grace is freely given. It draws us to accept our potential to be better people. Yet "you did not choose me, no, I chose you" (Jn 15,16). We are asked to accept a commitment to go beyond our imagined limitations. "Go out to the world; proclaim the good news to all creation" (Mk 6,16).

This sums up the duty of Christians to be missionaries. Furthermore we believe that as Studites our projects for good fit into that category. And Studite monks have a directive assigned them by Metropolitan Andrew Sheptytsky to actively promote Church co-operation between East and West. Also our duty is to assist in renewal of parish life near and far, especially in our large Eastern Eparchy, from the Manitoba border to the Atlantic. In our monastery, we are glad to supply retreat or vacation place for members of our faith and for others. As well, we wish to preserve and share our outstanding heritage, for the goal of each Studite is to be an example and a dynamic force for good, like the Church itself. Furthermore, we look ahead to holding more General Chapters of the Studites in our friendly monastery — like the successful Chapters of 1981 and 1984.

Within the next year, we hope to complete our Basil Ostas Apartments for seniors. As we mentioned, they are being built in honor of one of our great confreres who generously helped us launch this project. Our Father Basil was a humble and friendly man. He

served as a pastor in Auburn and Rochester, New York, for three decades. At the same time he often aided the Studite communities in Woodstock and especially those behind the Iron Curtain, where his heart lay. We know, however, that the apartments bearing his name will be something Father Basil would have appreciated were he still among us. And he would perhaps have also offered words of encouragement for the proposed golf course to be completed on our land in 1987 for the citizens of Woodstock.

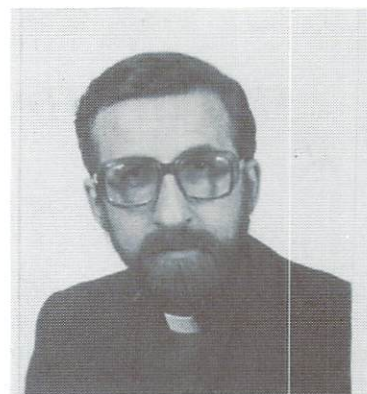
In the coming year, improvements to our buildings and church interior will continue, and our religious programs will be expanded. An excellent suggestion for a youth center in one of our existing buildings is under consideration. Archimandrite Husar along with Bishop Isidore Borecky both have expressed interest in this idea, stating that there are many young faithful in Toronto alone who would make good candidates for such a spiritual house.

Writing on important religious subjects will also continue. Following are a few of the things we will be pursuing into 1986:

* Historical dramatization on John of Antioch (about St. John Chrysostom). This is a full-length book now in mid-writing stage. Text is by Father Eutimy and dramatization by writer, Wm. McCully. There is a present day tie-in to the life of St. John Chrysostom, a man regarded as the greatest orator of Christian antiquity.

* A series known as the *Studite Spiritual Library*. The first tract, a simple treatise on St. Theodore the Studite's saintly family, is already in print. The second, a

(Continued on p. 56)

ОТЕЦЬ ЕВТИМІЙ ВОЛИНСЬКИЙ народився у Ванкувері 1944 р. Два роки пізніше він перенісся з родиною до Едмонтону, де 1961 р. він закінчив середню школу і почав своє монаше життя. Після закінчення філософічних і богословських студій у Римі Блаженніший Патріарх Йосиф рукоположив його на священника 1971 року. Після дальших студій у Римі і Єрусалимі, о. архимандрит Любомир Гузар 1981 року назначив о. Евтимія настоятелем Свят-Успенського монастиря.

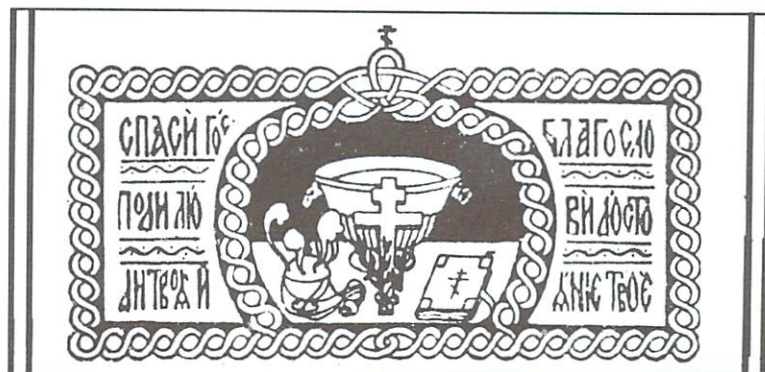
Отець Евтимій провадить щорічні прощі до Святої Землі й інших святих місць. Цьогорічна перша проща, напр., відбулася до Люрду і Риму.

Під теперішню пору о. Евтимій є парохом студитської церкви у Вудстоку і часом помагає в інших парафіях.

Father Eutimy Wolinski was born in 1944 in Vancouver, British Columbia. He grew up in the Edmonton area and there completed his high school education. His monastic life began in 1961. After completing Philosophy and Theology in Ottawa and Rome, he was ordained to the priesthood by the late Patriarch Joseph Slipyj in 1971. More studies in Rome and Jerusalem were followed by a year of pastoral work in West Germany. In 1981 Father Eutimy was put in charge of Woodstock's Holy Dormition Monastery.

Father Eutimy leads frequent religious pilgrimages from Canada to the Holy Land and other places. Recently he took 52 faithful on a pilgrimage to Lourdes and Rome.

At present the energetic monk is writing on various spiritual themes. He continues as pastor in his own church and occasionally assists in other churches.

(Продовження з 53 стор.)

подарства при монастирі, вони могли б допомагати у різних культурних діях дому для старших, як ось в упорядкуванні бібліотеки, музею, влаштуванні культурних імпрез. Їм можна б теж давати лекції церковного співу, бо, як знаємо, вимирають поволи старші дяки, і є небезпека, що ніхто далі не знатиме наших традиційних відправ і церковних пісень.

Будемо теж продовжувати працю над релігійними та іншими писаннями. Ось деякі з розпочатих творів, що їх будемо далі опрацьовувати:

Історична драма про Івана з Антіохії (св. Івана Золотоустого). Праця над цим твором більшого формату доходить якраз до половини. Історичні дані подав о. Евтимій, а оформлює драму письменник Вілліам Мк-Келлі. У наші бурхливі часи ми особливо відчуваємо духове пов'язання з цим великим святим, що його вважали найбільшим промовцем раннього християнського світу.

Далі йде серія студитської чернечої бібліотеки. Вже вийшло її перше видання про св. Теодора і його рідню як приклад християнської родини. Друге видання – це життєпис цього святого, що вже підготовлений до друку. Третє видання (том) цієї бібліотеки п. з. „Листи св. Теодора до монахів“ якраз тепер опрацьовується.

Виготовляємо теж пресові повідомлення і розповіді на теми: „Наші прощі“, „Життя оо. Студитів“, „Митрополит Андрей Шептицький“ тощо.

Ми радо будемо повідомляти Вас про поступи в праці над цими й дальшими духовними писаннями і коли які з них можна буде надати.

Хоч усі ці праці, за які ми взяли, ніяк не легкі і вимагають великої Божої помочі й нашої витривалості, як бачимо, наша задумана праця таки поступає вперед. Та ми не можемо обмежитися тільки цими завданнями, бо нашим обов'язком є з християнською чуйністю стежити за іншими потребами Церкви і за нагодами послужити ближнім.

Щоб досягнути наші задумані цілі, потрібне скріплення нашої чернечої громади, яка б служила прикладом іншим. В минулих роках виникло у нас чимало різних задумів, як власне найкраще провести це в життя. І оце хочемо поділитися з Вами одним з цих задумів. Нам він виглядає оправданий і доцільний. Його особливо бажали б ми здійснити в найближчому майбутньому, при Божій і Вашій допомозі. Бо як знаємо, в 1988 році припадає великий і радісний Ювілей Тисячоліття Українського Християнства, і цей задум мав би бути теж цеглинкою до його відзначення.

Ще за життя Блаженнішого Йосифа при зустрічі наших владик із Святішим Отцем Іваном Павлом II у Римі він висловився з признанням про наші прощі до Святої Землі. Він підтвердив велику доцільність шукати нам саме там нашого духовного коріння, бо „звідтіля ми, християни, ведемо наш рід“. Ще в давніші часи брати Андрей і Климентій Шеп-

тицькі згадували не раз, що це було їх задушевною мрією; цій справі присвячував не раз увагу і наш бл. п. патріарх, кардинал Йосиф Сліпий.

Ідучи по лінії цих міркувань, декілька наших Студитів та інших ченців задумали побудувати студитський, екуменічний монастир у Святій Землі. Побудований у тому святому місці, він давав би приміщення для реколекцій і пристановище для наших прощ. Та ще додатково були б з нього й інші великі користі. Ця місійна станиця була б ще одним забором для студитської братії і осередком дальших старань за з'єднання Церкви. Існування цього монастиря, мабуть, і заохотило б не одного нового члена прилучитися до спільних змагань для добра християнства. Збільшена кількість ченців збільшила б і нашу потугу та змогу боротися за спасіння людства від загибелі. Тому й просимо, щоб Ви піддержували цю думку побудови нашої місійної станиці у Святій Землі і щоб старалися здобувати їй прихильників.

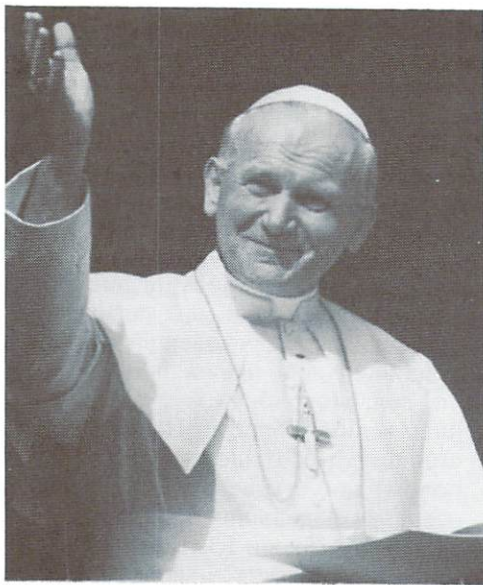
Дехто з ченців і інших зацікавлених людей вже й розглядали можливості набути відповідний об'єкт недалеко Вифлеєму чи в Єрусалимі. Виглядає, що це зовсім можливо, і ціна поміркована. Однак кошти цілості були б немалі, приблизно стільки, скільки коштувала б побудова пересічної церкви в Північній Америці. Але ми певні, що для такого діла не жаліли б пожертв українці звідусіль, чернечі з'єднання і інші наші прихильники. Навіть від Сестер Василиянок маємо вже запевнення, що вони радо допомогли б у такому ділі.

Хоч ми у Вудстоку зайняті тепер дуже поважно при довершуванні інших задумів, проте більшість із нас переконана, що проєкт місійної станиці у Святій Землі стоїть на першому місці і що ні в якому випадку не можна його покидати. І справді, якщо буде така воля Божа, ми сподіємося, що саме це стане наступним великим завданням ченців Студитів.

Так представляються в загальних зарисах напрямні діяльності у нас на недалеке майбутнє. Що ми не робили б, стараємося в першу чергу про більшу славу Богу, і вона для нас найважливіша у кожному ділі.

Покійний дяк. Йосиф у гостині
Deacon Joseph at the home of friends

Його Святість Папа Іван Павло II
His Holiness Pope John-Paul II

(Continued from p. 54)

biography of St. Theodore, is now in publication. Preparations are now being made for the publication of the third booklet on St.

Theodore's letters to nuns.

* Press releases and articles on our pilgrimages, the Studites, Metropolitan Andrew, etc.

We shall keep you informed about the progress of these spiritual endeavors and let you know as soon as they become available.

The Studite projects now being undertaken are not all easy. They require the blessing of Almighty God and persistence. And we are happy with our progress. But we must keep in touch with the Church, and we must be positive as Christians should be: looking ahead for other ways we may help our fellow men.

To do this, we should insure the spiritual strength of our monastic community. We should lead others by example. In recent years there have been many suggestions how we can do this. We shall tell you about what we think is one good suggestion, one we would like to work on in the near future, God willing, with your help.

As we know 1988 marks the Millennium of Ukrainian Christianity, a time for joy.

When recently our Bishops presented Pope John Paul II with their agenda for the commemoration of the Millennium of Christianity in Ukraine, the Pontiff was pleased with the suggestion of pilgrimages to the Holy Land by our faithful. He stated that

we should explore more of our roots there, because "this is where we came from as Christians". Previously the Sheptytsky brothers had expressed the same dream, and this cause was later mentioned on frequent occasions by Patriarch-Cardinal Slipyj.

Recently another project has been proposed: a few Studites and other religious have considered the feasibility of having a Studite ecumenical spiritual house in the Holy Land. It would serve as a monastic retreat in a hallowed place and focal point for pilgrims to assemble. And there would be other benefits. The mission would be another strength of the whole Studite community. It could be a center to further Church unity. As well, it would encourage and inspire new members to our cause for Christian good, a force destined to save mankind from destruction. Support grows for this concept of a Holy Land mission.

Already some monks and others have investigated sites near Bethlehem and in Jerusalem. It seems that suitable locations are available at reasonable cost for the type of property required. The cost would be equivalent to the money needed for an average church in North America. Yet, the base of support would be wide, from Ukrainians everywhere, from monastic groups and from other friends. Even the Basilian Sisters

have indicated interest in helping with a project such as this.

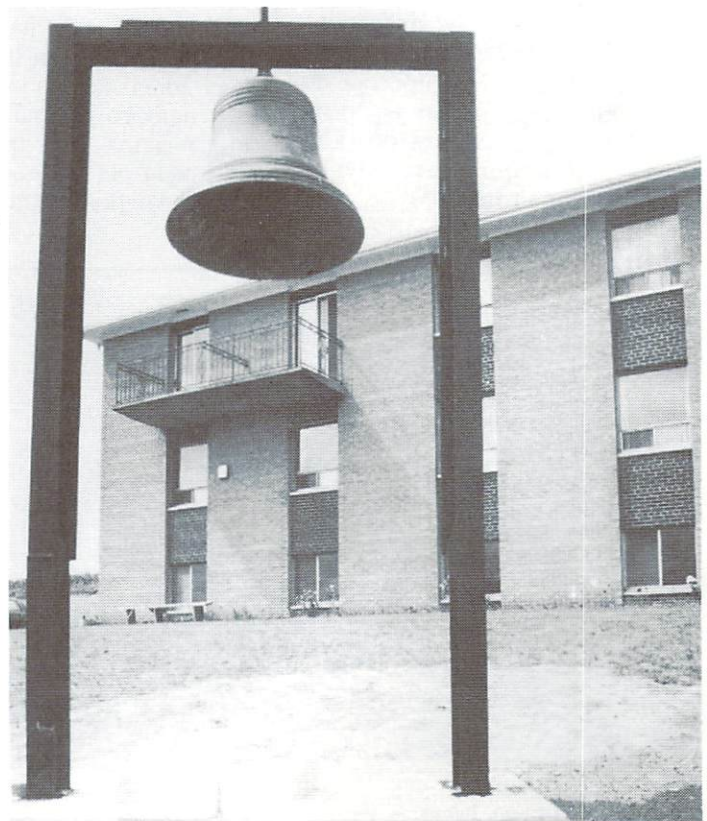
Although in Woodstock we are now busy on our present projects, most here can identify with this cause of a Holy Land mission as a worthy religious cause that should not be dropped. And again, if it is the will of God, it is possible this may be the next Studite project.

So ends the outline of our Prospectus for the coming year and our Millennium of Christianity, for the glory of God in all things.

We wish to acknowledge with gratitude friends whose hard work made this publication possible: Mr. Ewen Chorostil, Mrs. Lesia Chraplyva-Schur, Prof. Jaroslav Chumak, Mr. Scott Hogarth, Mr. Roman Hornich, Sr. Victoria Hunchak SSMI, Mr. William McCully, Mr. Ivan Manasterskyj, Very Rev. Canon Joseph Shary, Mrs. Oksana Sosnowsky, Mr. Omelan Tarnavskyj, Mrs. Jaroslawa Wynnycka, Mr. Mykola Ziniak. We are likewise indebted to Very Rev. Damien Weleschuk OSBM, director of the Basilian Press in Toronto, and his dedicated staff: Ms. Olga Adamyk, Mr. Mirosław Bilij, Mrs. Daria Luciwi, Mrs. Oksana Sereda, Mr. S. Stojkewycz, Mr. Bohdan Szewczyk, Mr. M. Woynar.

Hieromonk Eutimy and
the Woodstock Studite Community

Дзвін - Йосиф,
біля
студитської
церкви

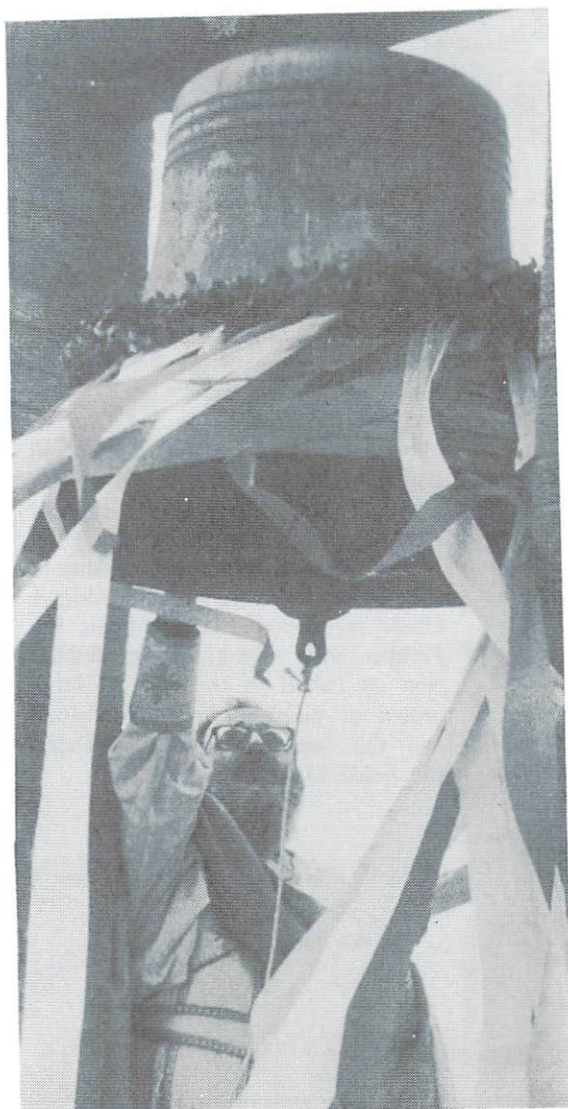

The Bell - Joseph, adjacent to monastery

ДЗВІН ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ВІДВІДИН БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА КАРДИНАЛА ЙОСИФА

Великий бронзовий дзвін, набутий за одержану від міста Вудсток позичку, поставлено у дзвіниці над особливою, пам'ятковою сценою монастиря Успення Пресвятої Богородиці в південній частині міста Вудсток, провінція Онтаріо.

Коли дзвін, що має назву „Йосиф“, задзвонить уперше 1 вересня 1985 року – то це буде

Архимандрит
Любомир Гузар
миропомазує дзвін

Archimandrite
Lubomyr Husar
anoints the bell

Відвідини Свят-Успенського монастиря
Блаженнішим Патріархом Йосифом
1973 р.

Patriarch Joseph during his 1973 visit to Woodstock

вшанування двох відвідин Блаженнішого Патріарха Києво-галицького і всієї Руси Кардинала Йосифа Сліпого в роках 1968 і 1973, щоб відмітити ці відвідини і щоб урочисто відмітити святкове відкриття дзвона і поставлення особливого пам'яткового плякета.

У своєму понад 150-річному існуванні, Вудсток бачив багато видатних гостей. Однак ніякого відвідувача не прийняли величавіше як відомого по всьому світі мученика Блаженнішого Патріарха Кардинала Йосифа Сліпого, духовного голови українців-католиків.

Під час останніх відвідин Блаженнішого Патріарха, Його Блаженство відслужив 7-го травня 1973 року величаву Святу Літургію в церкві Отців Студитів під покровом Успення Пресвятої Богородиці на вулиці Паркінсон у місті Вудсток, Онтаріо. Пізніше Блаженніший прибув на прийняття

(Продовження на 59 стор.)

BELL TO HONOR PATRIARCH- CARDINAL JOSEPH SLIPYJ

A large bronze bell, on loan from the City of Woodstock, has been placed on a belfry above a special memorial dais at the Holy Dormition Monastery in the southern part of the city.

When the bell, named Joseph, first chimes on September 1 of 1985, it will be in honor of the two visits of Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj in 1968 and 1973. There will be a dedication plaque on the dais to that effect.

Woodstock has seen many distinguished visitors in its over 150 years of existence. Yet, no visitor would have had more of an aura of greatness than the well-known martyr, Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj, spiritual head of Ukrainian Catholics throughout the world.

During his last visit to Canada, in 1973, the highly reverend Cardinal celebrated a special Mass at the Holy Dormition Monastery of the Studite Fathers on Parkinson Road in Woodstock. Later he attended a reception in his honor, also at the monastery, participated in by Ukrainian Church members, priests and guests from southwestern Ontario communities.

Those who met the Patriarch for the first time on that visit were impressed. They felt the suggestion of strength that had carried him through 18 years of imprisonment by the Russians (1945-63). During his imprisonment he was repeatedly offered freedom if he would renounce his faith and denounce the Vatican. He refused and campaigned instead for Catholic unity.

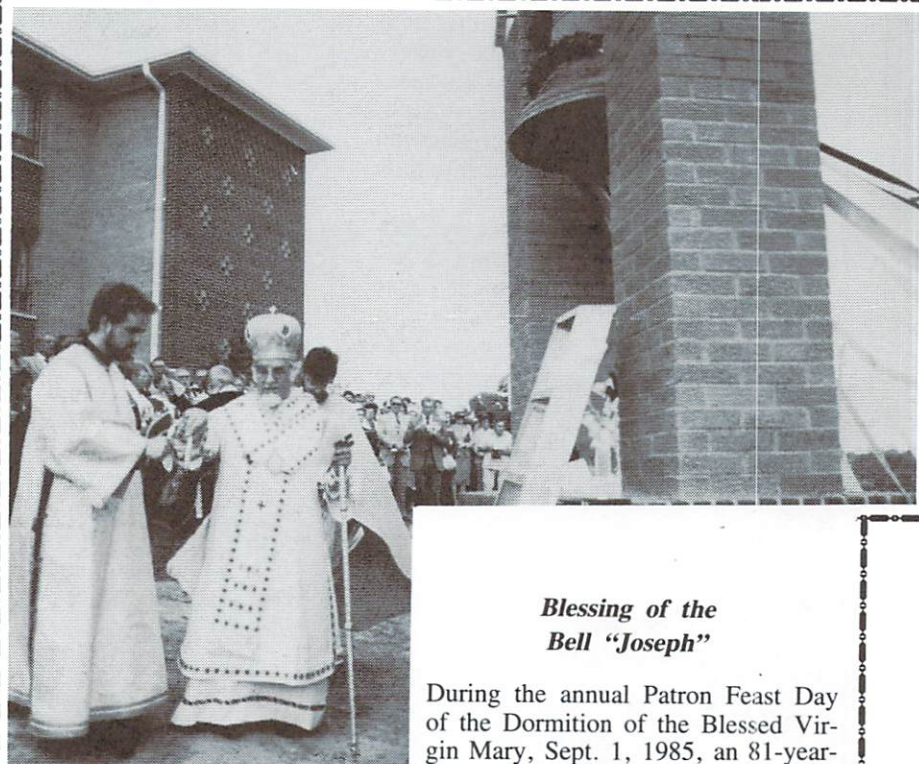
In 1963 he was freed by Nikita Khrushchev and turned over to the Vatican on condition that he not discuss his prison experiences.

Later at the time of the Patriarch-Cardinal's 1973 Canadian visit a report in the *Toronto Sun* read: "Cardinal Slipyj's visit may be only of passing interest to non-Ukrainians. But here, for the record, is one of those special people who cannot be broken and whose inner strength and purity is such that it raises him far above his peers. Cardinal Slipyj is

without an equal: Small wonder the Soviets were plagued by him for 18 years in the camps!"

Now one year after the eminent Church Leader's death in 1984 in his

93th year, there are still those who will remember his visit to Woodstock — every time the Bell Joseph tolls.

*Blessing of the
Bell "Joseph"*

During the annual Patron Feast Day of the Dormition of the Blessed Virgin Mary, Sept. 1, 1985, an 81-year-old bell on loan from the City of Woodstock and its newly constructed belfry were dedicated to Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj. The dedication ceremony was performed by Bishop Isidore Borecky of Toronto and Studite Archimandrite Lubomyr Husar of Rome. Acting Mayor Joe Pember was present for the dedication on behalf of the city. A large crowd of pilgrims from Woodstock and the surrounding area attended the Feast Day celebration.

Дзвін Йосиф у час посвячення

The Bell Joseph in festive attire

Посвячення дзвона „Йосифа“

У день храмового празника Свят-Успенського монастиря (1 вересня 1985 р.), водночас із підвалинами дому для старших, посвячено також великий дзвін, приміщений на новозбудованій дзвіниці. Його названо „Йосифом“ у пам'ять Блаженнішого Патріярха. Обряду посвячення довершили Преосв. Кир Ізидор Борецький і о. архимандрит Любомир Гузар в асисті о. митр. І. Сиротинського й інших священнослужителів. У святі взяло участь багато прочан з Вудстоку і околиці.

(Продовження з 57 стор.)

в Його честь, також у монастирській обителі, у приязності духовенства і вірних Української Помісної Католицької Церкви, як також гостей з південно-західного Онтарію.

Усі, що зустріли вперше Його Блаженство під час цих відвідин, були дуже мило вражені. Вони відчували велич сили, що супро-

водила Його під час 18-річного ув'язнення росіянами (в багатьох концлагерях в роках 1945-1963). Під час цього ув'язнення, сов'єтська влада пропонувала Йому свободу, якщо Він відрікся би своєї віри і засудив би Ватикан. Він відмовився це виконати і боровся за гідність Української Помісної Католицької Церкви.

1963 року на інтервенцію Святішого Отця Папи Івана XXIII

Микита Хрущов звільнив його із советського концлагеру і передав Ватиканові під умовою, що він не буде виявляти своїх переживань під час довгорічного ув'язнення.

Пізніше під час канадських відвідин Блаженнішого Патріярха в 1973 році (популярний щоденник) „Торонто Сан“ м. ін. написав: Відвідини Кардинала (Йосифа) можуть мати для не-українців лише проминаюче зацікавлення. Але в цьому випадку (щоб зареєструвати для майбутності) маємо до діла з тим особливим народом (тобто українцями – заувага перекладача), якого не можливо ні підкорити, ні – уяремити, а сила і міцність якого є того роду, що вони підвищують його понад рівних собі. Кардинал (Йосиф) Сліпий не має рівного собі, і нема сумніву, що советська влада (СССР) була дуже затурбована під час його 18-річного перебування (1945-1963) в концлагерях СССР.

Тепер, один рік після смерти найдостойнішого Глави (Української Помісної Католицької Церкви) 8-го вересня 1984 р., на його 93-ому році життя, все ще є такі, що (добре) пам'ятають Його відвідини Вудстоку – кожний раз коли задзвонить Дзвін Йосиф.

AN INTERESTING SITE HISTORY (HOLY DORMITION MONASTERY)

The bluff in the southern part of Woodstock, on which the Studite Fathers' Holy Dormition Monastery was built in the 1960's, was part of the early history of Woodstock.

The Attawandaron, or Neutral Indians, lived in some 30 villages of Southern Ontario. The first white man, Etienne Brule, an immoral man, visited them about 1616. A few years after Brule's trip, Recollect Father de la Roche D'Aillon travelled to the head village Kandoucho in the "year of our Lord 1626". In 1640, Jesuit Fathers Brebeuf and Chaumont visited many of the Neutral villages. The early missionary fathers saw Brule as a man unworthy of trust. As Apostles they went to various villages and named them in honor of various saints. These names survive today in cities and villages as St. Thomas, St. Marys, St. Jacobs and St. Clements.

The Neutrals were so called because they were between the Huron Nation in the north around Georgian Bay and the Iroquois to the south in New York State. Jesuit missionaries were the great and true chroniclers of the history of those times. They wrote accounts that are still available in the *Jesuit Relations*, writings preserved in Montreal. In the Jesuit writings are the unfortunate accounts of the massacre of Brebeuf and other Jesuits at the time of and Iroquois attack in 1649

that dispersed the whole Huron Nation. The Jesuit Martyrs were killed near Midland, Ontario, where today there is an impressive shrine in their honor. Brule, on the other hand, found it expedient to marry an Indian princess only to desert her. He was later slain and eaten by a branch of the Huron, called Petunes or "Tobacco Indians".

The Holy Dormition Monastery site is located in the heart of what was Neutral country. More than likely Fathers Brebeuf and Chaumont passed by the property. This is probable, because one of the main Indian trails led less than a mile from the monastery property. In the *Jesuits Relations* there was a record that the two fathers bravely travelled throughout this area, even during the severe winter.

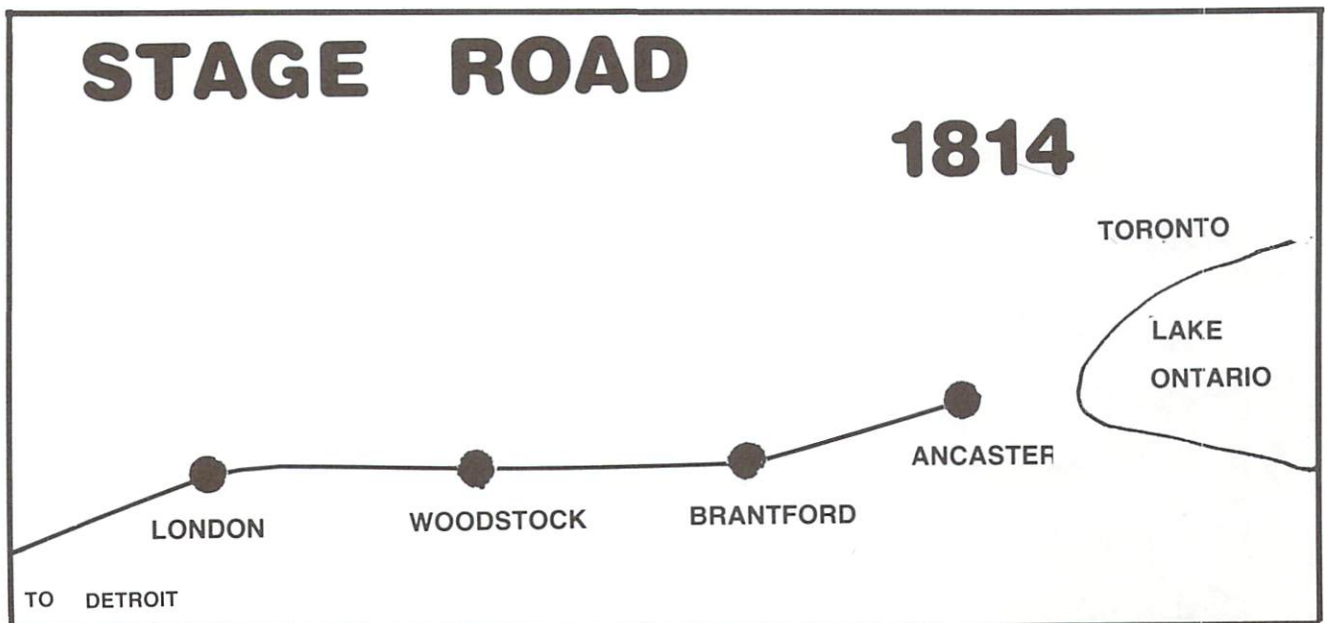
After the Iroquois (mostly Senecas and Mohawks) met with the Huron nation, they travelled south to attack and overcome the Neutral (a nation with over 30,000 souls). The Iroquois attacks lasted between 1649 and 1651. For many years the area of the Neutrals was traversed only by occasional hunting tribes. Early settlers said that the area was very appealing. White birch trees, pines, oaks, wild berries in summer, fowl, deer and other animals in abundance were what they saw. The animals lived contentedly

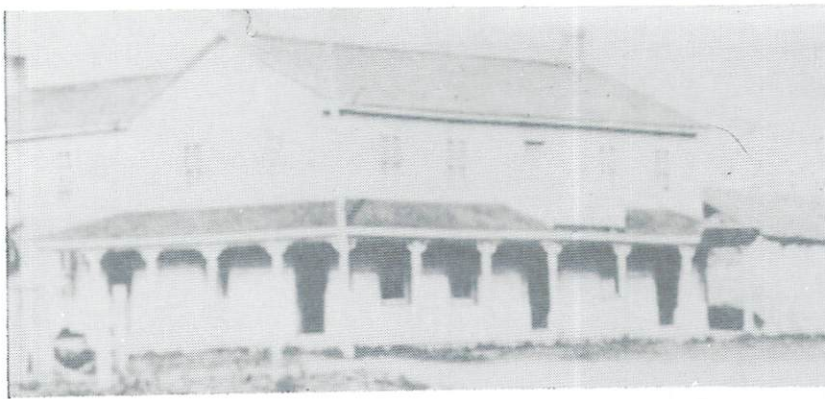
in the forests, and the streams and rivers abounded with fish.

The same Indian trail used by the Jesuits, not far from the monastery site, became a familiar route in 1790 to the famous Indian Chief Joseph Brant who guided John Graves Simcoe, the first Governor of Upper Canada, to a point near where London is now situated. The Governor chose Oxford, now Woodstock, for a fort. On the Governor's orders 100 Indian workmen and settlers transformed the Indian trail into a stage coach road. The first settlement was built by Colonel Talbot at Talbotville near St. Thomas. Several years later more settlers came and there was need for a better road.

This same trail became *Ye Stage Road* and extended along the former Indian routes from Ancaster to Detroit. It was strewn with planks. Everywhere there seemed to be toll booths and a great number of taverns and stagehouses. By 1812, it became a military road for the British who headed west to attack the Americans. The Americans, who headed east, had to take on both the British and the settlers along the road. The Amer-

(Continued on p. 61)

Beachville's "Stage Coach Inn" — not far from the Stage Road

(Continued from p. 60)

icans burned farms and did not spare any of the 30 hotels within a 15-mile radius of Oxford (Woodstock).

During the 1812 War that lasted to 1815, Woodstock was called *Oxford*. It, with nearby Burford, were important British military centers of the time. But both were destroyed by the Americans coming from the west. The Americans also defeated the famous Indian ally of the British, Tecumseh.

Before Oxford and Burford were ravaged there was a story of "lost money" that held people's imagination. Near the village of Beachville, an early center where lime was quarried, stood *Martin's Tavern* fixed with secret doors and other conveniences used in fleecing unsuspecting travellers. Succeeding events certainly placed the loyalties of the proprietor of *Martin's Tavern* in question.

British General Procter was in Detroit begging for food, clothing, ammunition and money for his men. Wagon trains were systematically looted along the road. One train put up at *Martin's Tavern* for the night. The story goes that someone got the guards drunk and removed the iron-bound money boxes from the wagons and buried them. Others say that the boxes were filled with rocks and the train went on to its destination as usual. The boxes are said to have contained Spanish coins, gold sovereigns, American twenty-dollar and ten-dollar gold pieces and silver plate. The money was never found, but the quick prosperity of one of the local families aroused the curiosity of the citizenry. Years later when the man of the house died he left a box of coins said to have been the ones contained in the General's money boxes, and interest in the matter was revived. Official search was made without

success. For years buried-treasure hunts spiced the life of local village youths.

If the thieves logically took the route that led away from the army train they robbed, the best route would have been along the Stage Road toward Oxford (Woodstock). And if they stopped a few miles away they could have buried their loot near the acreage of the Studite Fathers' Holy Dormition Monastery. Fearing discovery, the thieves probably never recovered their money-horde. It seems poetic justice that as their gold sinks further into the ground, the bright cross of the monastery rises high above the site.

Typical Stage Coach

In 1835 the first Roman Catholic Mass in Oxford County was celebrated in O'Neil's Blacksmith Shop in Beachville, only a few miles west of the monastery. The shop stood on the

third lot east of the present Town Hall, where Wm. Bannister's house now stands. A year earlier Father Veriotte was riding his horse east on the trail from London. On the spot where the Borden Milk Plant now stands on King St. West in Ingersoll he met John Shehan and John and Nicholas Dunn building a road. The men doffed their hats and greeted him as "Father". "How did you know I was a priest?" he asked. Replied Shehan, "Did you ever see an Irishman who didn't know a priest when he saw one?" They all sat down on a log and had a visit, and Father Veriotte promised to stop on his spring visit in 1835 to celebrate the Holy Sacrifice of the Mass if a suitable place was provided.

True to his word, he came back in the spring. In O'Neil's blacksmith shop a drygoods box was used as an altar. Linen was lovingly donated from some housewife's prized store. Then seven people, two of them children, partook in the Mass. These were Mrs. James Henderson, her sister Mary Denny (later Mrs. Geo. Allen), James O'Neil, John and Nicholas Dunn, and children John and Anrew Henderson. For several years the people of Woodstock, Ingersoll and surrounding areas came to worship in Beachville.

In 1838 Father Burke, Father Veriotte's successor, erected a small chapel at Beachville. Other priests followed: Father Mills, Father Lees, Father O'Dwyer and lastly Father Quinlan from Brantford. The chapel was still in use in 1876.

These are a few examples of what life was like in the region, not far from the present site of the Studite

FIRST MASS IN THE AREA

(Continued on p. 62)

Недавня знімка деяких отців і парафіян у Вудстоку

Recent photo of Woodstock parish

(Continued from p. 61)

Fathers' Holy Dormition Monastery in Woodstock.

In those early days, there was bitter religious rivalry in Ontario between entrenched family compact elite of Anglican faith and poor settlers, often Irish Catholics. Less than 35 miles west of Woodstock in the village of Lucan, the Saga of the

black Donnellys took place. They were a rough, good looking family of dark-haired Irish Catholics. The parents and boys were accused of barn burning, fighting, murder and several other crimes. Though the facts were fuzzy, one thing true was that most of the Donnelly family was murdered one night by a group of "Christian" vigilantes and the Don-

nelly home was burned to the ground.

But these tales of violence and lost gold were not the only items of interest about Oxford County and the surrounding regions. Compared to other places in the world, this land was a peaceful countryside, like the area surrounding the Holy Dormition Monastery.

Диякон Павло

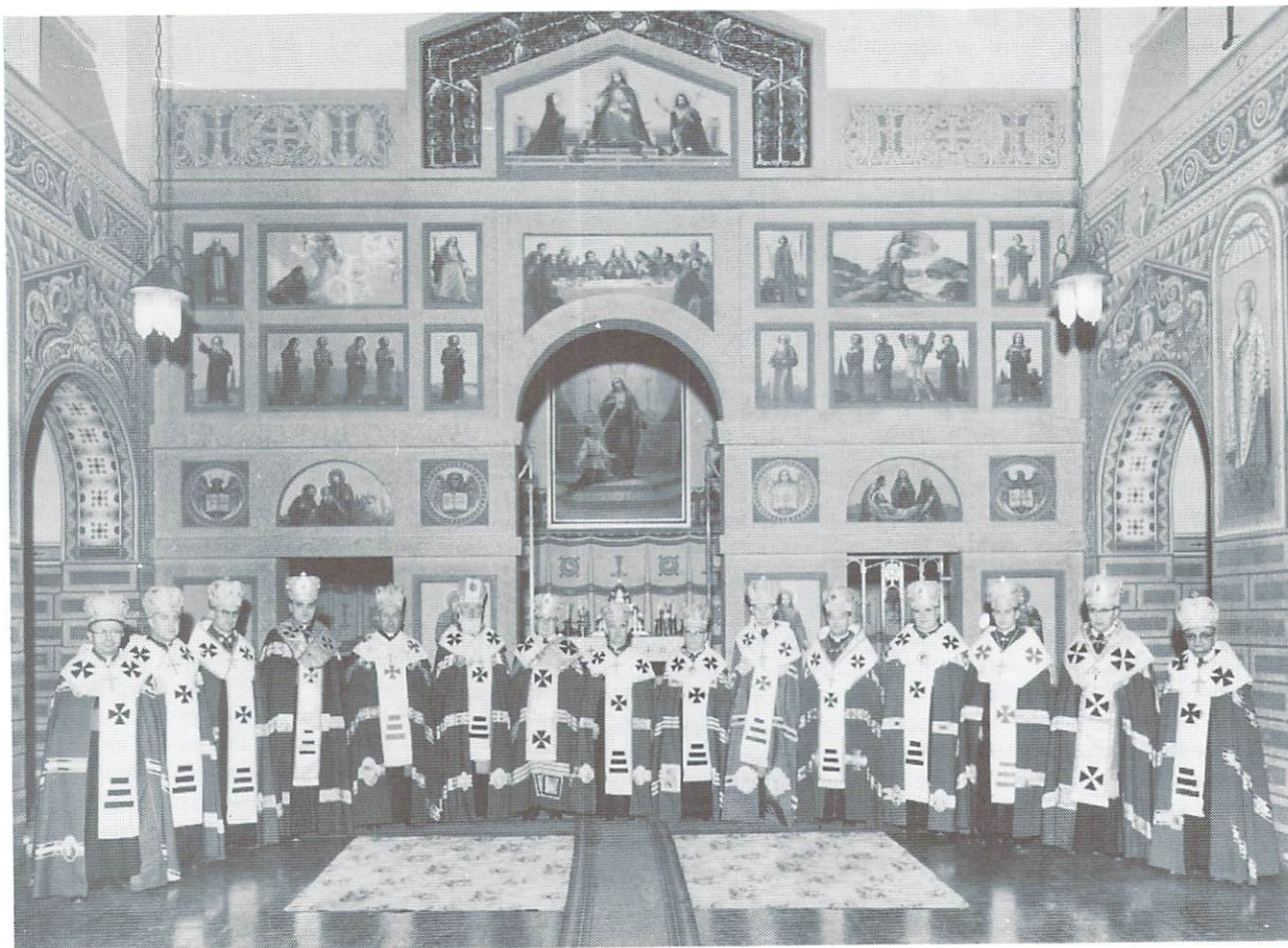
Deacon Paul beside one of his flower beds

О. Яків з деякими парафіянами в 50-их роках

Father Jacob with several parish members in 1950's

ВАША УКРАЇНСЬКА СПАДЩИНА

Українські католицькі Владики під час першої сесії Другого Ватиканського Собору
без Великого Неприсутнього

Ukrainian Catholic Bishops during First
Session of Vatican Council

Україна, положена на північ від Чорного моря, це одна з найбільших та найбагатших країн Союзу Советських Соціалістичних Республік (СССР). Хоч українцям доводилося жити довгі віки під московською і польською займанщинами, вони не засимілювалися і до сьогодні. Навпаки, вони зуміли навіть у тих обставинах виплекати власну, своєрідну культуру, зберегти свою національну самобутність і невгасне бажання здобути державну незалежність.

Назву „Україна“ почали вживати у вісімнадцятому столітті, хоч знаходимо її в різних писаннях вже навіть у княжій добі.

Значення цієї назви – „погранична країна“, або теж „рідний край“. Первісна назва української землі була „Русь“. Та з початком XVIII століття московський цар Петро I прийняв для своєї країни назву „Росія“, що значило по-грецькому „Русь“. Зробив це з наміром загарбати всю спадщину давньої української, руської держави та її культури. Тоді, для відрізнення від москалів, почала ширитися паралельна назва „Україна“. Так нгазивав нашу Батьківщину у своїх творах найбільший наш поет Тарас Шевченко (1814-61). Цю назву носили і всі модерні українські держави, як

Українська Народна Республіка, проголошена в 1918 році в Києві, далі Карпатська Україна, яка проголосила свою самостійність у 1939 році, і Українська держава, проголошена в 1941 році у Львові.

Сьогоднішня Українська Советська Соціалістична Республіка начисляє біля 50 мільйонів населення, але декілька мільйонів українців живе поза межами республіки і ще кілька мільйонів у вільному світі. Колись казали, що сонце ніколи не заходить над Британською Імперією. Сьогодні

(Продовження на 65 стор.)

YOUR UKRAINIAN BACKGROUND

Ukraine, which is on the north side of the Black Sea, is of primary historical importance among the 15 republics of the USSR. Though Ukrainians were dominated by Poland and Russia they never became assimilated by their conquerors but preserved their distinct cultural identity and nurtured their desire for independence to this day. Although 50 million people now live in the Ukrainian Republic, several million more live in exile in the free world.

These "Ukrainians in exile" have contributed greatly to the betterment of the countries in the Free World. It was once said that the sun never set on the British Empire. So, too, the sun now never sets on Ukrainians throughout the world.

One of the great strengths of Ukrainians is their sense of belonging, stimulated by their love for family, community and church. Another strong trait has been their aspiration for political freedom. They appreciate the finer things in life, such as art, music and good writing. And this adds to their positive outlook on life and makes them good citizens of any country in the Free World in which they settle.

Canada, for example, has benefitted immensely from the "Ukrainians in exile" who went there seeking a new home in a land of golden opportunity.

Shortly before the turn of the 20th century, the first Ukrainian immigrants settled on the prairies in Western Canada. There these hardworking people helped develop another "bread basket of the world", just as their ancestors had turned the Ukrainian steppes into "the bread basket of Europe".

The Ukrainian expatriates of Canada and other countries came from a land that was always, even from before Christ, considered a crossroads of political upheaval.

Ukrainians are descendants of agricultural tribes of the Dnieper and Dniester valleys. There are historical conjectures that these early Ukrainians traded with Greek settlements along the Black Sea as early as the 7th century BC.

The Ukrainian language belongs to

the Slavic group, which includes Russian, Belorussian (Eastern Slav), Czech, Polish, Slovak (Western Slav), Serbian, Bulgarian, Croatian and Slovene (Southern Slav).

The culture of the Slavs was profoundly shaped by religious influences. And so, Slavs may be divided into those influenced by Western or Latin Christianity (Western Slavs) and those influenced by Greek or Byzantine Christianity.

Ukraine's religion came from Byzantium. Hence the Byzantine of Greek influence on its culture was great. For periods of time, however, Ukraine was also exposed to Western Catholic influences. It entered the modern period of its history (the 19th century) as a nation basically Orthodox in religious affiliation, but with a highly influential Catholic element in Western Ukraine.

The Eastern Slavs were historically shaped by two forces: the arrival of the Vikings were merchant-warriors

and robbers who came from Scandinavia. They invaded lands of north-western Europe and then appeared in the 9th century on the banks of the Dnieper River, being undoubtedly attracted by the trade routes between Byzantium and the north. The Vikings settled in the cities of Kiev and Novgorod under the leadership of Askold and Dir. Rurik's successor, Oleg, killed Askold and Dir and conquered Kiev. With Novgorod and Kiev thus united under one ruler, the waterway from the north to Greece was now controlled by a single political power. Oleg, who ruled from 879 to 912, attempted to force various Slavic tribes to recognize his

(Continued on p. 66)

Студити, зліва направо: о. Ізидор, бр. Олександр і архимандрит Любомир з парафіянами біля статуї Тараса Шевченка у Парагваю

Studites, left to right: Father Isidore, Brother Alexander, Archimandrite Lubomyr and an local parishioner in front of statue of Taras Shevchenko in Paraguay.

Отець Ювеналій Мокрицький – це монах Студитського Уставу, що намалював іконостас Собору св. Софії в Римі. Народжений у Хлопівці, Україна, в жовтні 1911 р. Він почав релігійно-чернече життя в монастирі оо. Студитів в Уневі, львівської області в Україні 1929 р. Отець Ювеналій прийняв схиму в 1943 р. Потім закінчив свої теологічні студії у Львові і Празі. Ієрейські свячення одержав 26 жовтня 1943 р. з рук митрополита Андрея.

Його мистецькі студії почалися малюванням (святих) ікон у Лаврі в Уневі під опікою слуги Божого митрополита Андрея Шептицького. Отець Ювеналій був першим випускником мистецької школи іконографії оо. Студитів. Він продовжував свої мистецькі студії в Празі і в академії мистецтва у Відні. Після її закінчення отець Ювеналій малював багато (святих) ікон для церков, різних інституцій і приватних осіб у Німеччині (1948-50), в Римі (1951-55), в Канаді (1956-1963) і знову в Римі (1964-1984).

Собор св. Софії в Римі збудований на зразок св. Софії в Києві. Іконостас спорудив мистець Святослав Гординський, в мармурі виконав проф. Уго Маццей з Пієтрасанта, а ікони розмалював о. Ювеналій.

FATHER JUVENAL MOKRYCKY is a Studite priest-monk who painted the icons of the iconostas of St. Sophia in Rome. Born in Chlopivka, Ukraine on October 16, 1911, he entered religious life in the Studite Monastery at Univ in 1929. He received the schema in 1934, and

then completed his theological studies in Lviv and Prague. He was ordained a priest on October 26, 1943. His art education began with icon-painting in the monastery of Univ under the guidance of the Servant of God, Metropolitan Andrew Sheptytsky. Father Juvenal became one of the first graduates of the Studite school of iconography. He continued his artistic training in Prague and at the Academy of Fine Arts in Vienna. After completing his studies, he painted icons for many churches, institutions and private individuals in Germany (1964-84), Rome (1950-55), Canada (1956-63) and again Rome (1964-84). Currently, Father Juvenal is painting the iconostas for Holy Dormition Church in Mississauga.

Рисунок собору св. Софії у Римі
Sketch of St. Sophia Sobor in Rome

(Продовження з 63 стор.)

можна б сказати, що сонце ніколи не заходить над українським поселенням у світі.

Велика сила українців у тому, що вони звикли жити у спільноті, а це впливає з їх прив'язання до родини, громади, Церкви. Друга помітна риса українського народу – це постійне змагання до політичної свободи. Українці вміють цінити красу життя: мистецтво, музику, літературу. Ці прикмети виробляють у них життєстверджуючий світогляд і допомагають ставати добрими громадянами кожної країни, в якій поселюються. І справді, вклад українців у діаспору і розвиток країн їх поселення у вільному світі – дуже помітний. Канада, країна „золотих можливостей“, завдячує дуже багато українцям, які прийшли до неї шукати собі нових домівок. Близько кінця XIX століття українські імigrанти почали поселюватися на заході Канади, і в великій мірі саме завдяки їм дикі прерії замінилися незабаром у хлібну комору світу.

Українські імigrанти досягнули цього важкою працею своїх рук, так як колись їх предки заорювали українські степи, роблячи з них житницю Європи.

Україна, батьківщина тих пришельців, була від віків тереном жорстоких боїв і політичних негод через своє положення на перехресті шляхів культур і завоювальних походів.

Дещо про історію України

Українці – нащадки хліборобських племен, які замешкували від непам'ятних часів долини рік Дніпра і Дністра. Історики здогадуються, що вже в VII столітті до Христа ці предки українців вели оживлену торгівлю з грецькими колоніями на берегах Чорного моря.

Українська мова належить до слов'янської групи у великій родині індоєвропейських мов. Точніше кажучи, українська мова східнослов'янська, так як білоруська і московська. До західнослов'янських мов належать чесь-

ка, польська і словацька, а до південнослов'янських: болгарська, македонська, сербська, хорватська і словінська. Українською мовою говорять в Україні, незважаючи на сильний урядовий русифікаційний тиск. Її вживають, попри всі заборони, і мільйони українців, розкиданих по широких просторах Советського Союзу; українською мовою говорять українці на своїх власних невеликих територіях, які сьогодні належать до Польщі і Чехо-Словаччини. Разом налічують біля 50 мільйонів українських мовлян. Мільйони українців на поселеннях у вільному світі говорять теж українською мовою, а їх діти вивчають її в окремих школах українознавства. У письмі українці вживають азбуки, яка походить від давньої кириличної.

Релігія мала особливо великий вплив на формування культур слов'янських народів. Слов'ян можна поділити на тих, які розвивалися під впливом латинського

(Продовження на 67 стор.)

(Continued from p. 64)

overlordship. He also engaged in warfare with Byzantium, as did his successor Ihor.

Later, under Volodymyr and his successor Yaroslav the Wise, the Kievan Empire (*Rus'*, known as Ukraine today) reached the zenith of its power. Both princes had to struggle against their brothers for power and supremacy, and the central power they wielded was something new in a land with regional differences. Nevertheless, the regions were allowed to retain their strong customs and traditions.

Under the regency of St. Olga, *Rus'* developed extensive cultural relations with Constantinople. She herself then converted to Christianity. She also maintained contacts with Western rulers. All these influences later led to the official proclamation of Christianity as the religion of the land during the reign of Olga's grandson and Sviatoslav's son, Volodymyr the Great, who ruled from 980 to 1015. After his death the next great ruler of *Rus'* was Yaroslav the Wise. Under his aegis *Rus'-Ukraine* attained the highest degree of political unity it had ever known.

Kievan *Rus'* left a brilliant legacy of law, art, literature, chronicles, crafts and architecture. It became a member of the family of the civilized nations of Europe, among whom it was certainly one of the more advanced. Its culture was Byzantine, though it was in communion with Rome and open to Western influence.

During the time of the Mongolian invasion (1237), Kiev was destroyed and its prince, Daniel, became a vassal of the Mongols. Galicia was annexed to Poland in 1340, and Lithuania absorbed Volynia and other Ukrainian territories. When Lithuania and Poland united, Ukrainians became serfs of the Polish nobility. The differences between Orthodox Ukrainians and Roman Catholic Poles added a religious dimension to a social strife between the two peoples. To improve their Church's status, some Ukrainian Orthodox bishops in 1596 decided to bring about a church union with Rome, whereby they recognized papal authority, while retaining Orthodox rites. In the 16th century many Ukrainian peasants fled their Polish landlords to live freely in the steppes. They came to be called *Cossacks*. In the middle of the century, the *Cossacks* established their own commu-

nity, *Zaporizska Sich*, on the lower Dnieper River.

The great Cossack revolution of 1648 led by General Bohdan Khmelnytsky, liberated all of central Ukraine. The Cossack state then faced the threat of a Polish-Tatar coalition. Aware of this, the Cossacks decided in 1654 to accept the protection of Czar Alexis of Muscovy (Russia) who shared the Ukrainian Cossack's Orthodox religion. Ukraine became a Russian protectorate, but was virtually independent. The Ukraine of the Cossacks was a society in which peasants enjoyed personal freedom, but only Cossacks possessed political rights. Its culture was Byzantine with an admixture of European elements. Interestingly enough the Ukrainians played an important role in the Europeanization of "Mother Russia".

After the cruel oppression of Catherine II of Russia and the Austrians, a movement for political independence was awakened in 19th century Ukraine, undoubtedly inspired by the European enlightenment. A spirit of conscious nationalism flowed from the secret Cyril and Methodius Society of 1846, and especially from the famous poet and prophet Taras Shevchenko, who addressed himself to the freedom of Ukraine. From the 1860's onward a network of secret societies spread throughout Ukraine.

The czarist government suppressed this political awakening and in 1876 it was forbidden to publish anything

in Ukrainian. After the Russian revolution of 1905, however, Ukrainian nationalism took on a mass appeal.

Galician Ukrainians emerged as a political entity during the Austrian revolution of 1848. The Ukrainian Catholic Church inspired this revival, and Galicia became a stronghold for Ukrainian nationalism and a purveyor of Ukrainianism in the Russian Empire. After the Russian Revolution of 1917 Ukraine declared itself autonomous and independent. It had to fight for its survival before the onslaught of both White (Czarist) and Red (Bolshevik) Russian forces.

By the end of 1920 Bolshevik troops controlled all of Ukraine. In 1921 the Treaty of Riga between Russians and Poles divided Ukraine into provinces of each of their countries.

As a concession to Ukrainian nationalism the Soviet government in 1922 created a Ukrainian Soviet Socialist Republic. A period of autonomy and cultural revival ensued in the 1920's. But then in the 1930's Ukraine was forcibly subjected to agricultural collectivization. This led to political chaos and famine. Untold numbers became victims of modern holocaust. When in 1941 German troops invaded Ukraine, Ukrainian Nationalists announced a new struggle for an independent Ukraine. They hoped the Germans would help in the liberation of their homeland. But they

(Continued on p. 68)

Студитський дім у Фльоринці (Лемківщина)

Studite Home in Lemkiwschyna (Ukraine)

(Продовження з 65 стор.)

християнства (всі західні слов'яни, а з південних хорвати і словінці), і тих, які розвивалися під впливом східного, грецького або ж візантійського християнства.

Україна прийняла християнство з Візантії, і тому на її культурі слідний виразний вплив східного світосприймання. Та час-до-часу приходили в Україну і повіви західного католицизму. У сучасний відтинок історії (починаючи від кінця XIX століття) українці ввійшли як здебільшого православний народ з малою віткою українців-католиків у південнозахідній Україні.

Предки східнослов'янських народів під кінець першого тисячоліття після Христа були під двома найсильнішими впливами: варягів і Візантії. Варяги, які прийшли із Скандинавії, це були мандрівні купці-войовники. Шукаючи нових шляхів торгівлі із своєї країни до Візантії на півдні, вони опинилися в IX столітті над берегами Дніпра. Їх випадовою базою став Новгород над Ільменським озером, і звідтіля вибиралися на здобуття Києва (який вже тоді стояв) князі Аскольд і Дир, і за ними Олег, який володів в імені свого малого небожа Ігоря (879-912). Так водний шлях „із варяг у греки“ знайшовся під одною владою. Але варязька династія, запанувавши над українськими племенами, дуже швидко засимілювалася і прийняла ідею творення сильної імперії з центром у Києві. Вже князь Олег, а

за ним і Ігор, окрім воєн для проочищення торговельного шляху в Візантію, з'єднували теж і українські племена в одну державу.

Княгиня Ольга, вдова по князеві Ігореві, яка правила в імені малого сина Святослава, втримувала дипломатичні зв'язки і з Візантією, і з володарями Західної Європи. Сама ж вона прийняла християнство і за це визнана святою. Цей крок княгині Ольги став передвісником прийняття християнства в Україні як офіційної державної релігії. Сталося це майже 1 000 років тому, в 988 році, за володіння внука княгині Ольги, сина князя Святослава, князя Володимира Великого (980-1015). Як князь Володимир, так і його син Ярослав Мудрий мусіли здобувати собі владу у боротьбі з братами, але у висліді вони створили величезну державу, яка сягала від Чорного до Балтицького моря, і почали процес з'єднання українських племен в один народ, залишаючи їм одначе чималу свободу дотримуватися своїх окремих звичаїв і традицій. Часи цих двох князів – це вершинна доба української історії.

Княжа Київська Русь залишила світлу спадщину у ділянках законодавства, мистецтва, літератури, літописання, ремесла, будівництва. Україна стала тоді рівнорядним, якщо не передовим членом сім'ї культурних європейських народів. Культура княжої Русі опиралася на візантійських і частково болгарських, східних джерел, але радо приймала теж і західні впливи.

Київ перестав існувати як державний центр після того, як зруйнували його монголи в 1240 році. Галицько-Волинський король Данило, тоді й володар Києва, мусів стати васалом монгольського хана. Після дальшого століття розвитку Галицько-волинського князівства, незважаючи на натиск монголів, Галичина попала в 1340 році під владу Польщі, а решту України забрала ступнево Литва. Коли ж Польща об'єдналася з Литвою в 1569 році, польська шляхта здобула собі повну владу над Україною, повертаючи більшість населення у своїх кріпаків. Різниця між православними українцями і римо-католиками поляками перенесли національну і соціальну ворожнечу теж і в площину релігії. Щоб поліпшити стан Церкви, деякі українські православні владики вирішили прийняти унію з Римом, яка здійснилася в 1596 році. Українська церква визнала владу папи, але задержала свій православний обряд.

Від початку XVI століття багато українців, головню селян, втікало від польської влади й панів, щоб жити вільним життям у степах на півдні України. Їх почали звати козаками. Вони поволі зорганізувалися у своєрідний військово-релігійний орден і побудували свій осередок, твердиню Запорізьку Січ на долішньому Дніпрі. Їх найбільшими святощами була ікона Покрови Пречистої Діви Марії, а одним з їх головних завдань була боротьба з мусульманами, татарами і турками, які часто набігали на Україну, і вивольовання християнських бранців з їх неволі.

Велика козацька революція під проводом козацького гетьмана Богдана Хмельницького (1648) визволила всі центральні землі України від поляків і здвинула незалежну українську козацьку державу. Одначе, загрожена небезпеками від татар і поляків, ця держава уклала договір з московським царем Олексієм у 1654 році. Україна, православна, як і Московщина, піддалася під опіку Московщини, але застерігала собі свободу в багатьох ділянках. Одначе москалі використали цей договір, щоб своєю хитрою і віроломною дипломатією

(Продовження на 69 стор.)

miscalculated. The Nazis regarded the Slavs as inferiors. All they wanted was the fruit of Ukraine's fertile lands. They quickly arrested Ukrainian nationalist leaders, showing that the Germans, like the Russians, scorned the existence of an independent Ukraine.

After World War II, Ukraine was "unified" by the invading Russians. In 1954, the Russians even annexed Crimea to the Ukraine. This was allegedly a token of goodwill on the part of the Russians to commemorate the 300th anniversary of the supposed union of Russia and the Ukraine. Many "good" Ukrainian Communists won top posts in the Soviet hierarchy. Nikita Khrushchev, a Ukrainian by origin, became Premier of the USSR.

Ukraine's economic condition is one of the best in the USSR. The fertile steppe lands of Ukraine are one of Europe's chief wheat producing regions. Corn, barley and sugar beets are other important crops. Pig breeding has been developed. So, too, the breeding of cattle, sheep and poultry. Central and eastern areas of Ukraine form one of the world's heaviest industrial complexes. Ukraine's major industries are coal and iron mining, metallurgy, chemical production, and building of heavy machinery including: railroad cars, locomotives, ships, planes, turbines,

tractors and excavators. Iron and coal industries in Eastern Europe depend primarily on Ukraine for materials.

Kiev on the Dnieper is the capital of Ukraine and the leading cultural center. Kharkiv, an important industrial center, is ranked after Kiev. Other well-known cities are Odessa on the Black Sea and Lviv in Galicia.

The Ukrainian language is an East Slavic member of the Indo-European language group. It is spoken in Ukraine, in Poland, in Czechoslovakia and in some communities in other parts of the Soviet Union by more than 50 million people. In written form it uses the Cyrillic alphabet. Millions of Ukrainians in the Free World also speak the language.

From the 11th to the 16th centuries the literature of Ukraine was written in Old Slavonic and was primarily religious. In the 16th and 17th centuries secular poetry and prose were published in a mixture of vernacular and Church Slavonic. Renowned Ukrainian poet Ivan Kotliarevsky introduced the pure Ukrainian folk language into poetry and drama, thereby establishing the vernacular as the literary language.

Ukrainian literature dates from the 10th century when Christianity became the official religion of the land. The Bible and other religious tracts such as the lives of saints brought from the West and South to Kiev and other Ukrainian regions were the first to be translated.

The most notable monuments Christianity brought to Rus' were the churches. Hundreds of churches, both wooden and stone, were built between the 10th and 13th centuries. The basic architectural features of the later Ukrainian wooden church were probably developed in the period of Kievan Rus'.

Many stone churches were decorated with grand frescoes and mosaics. Those of the famous Cathedral of St. Sophia in Kiev can still be seen today.

Classicism prevailed in Ukrainian literature until about 1830. It was followed by a period of national romanticism. Taras Shevchenko (1814-61) became the outstanding Ukrainian poet of the period. His works have been translated into many languages. After 1934, only works in the "socialist realism" style that glorified the Communist party and Russia could be published in Ukraine. Hundreds of Ukrainian writers and intellectuals were jailed because of their refusal to surrender their intellectual independence. Many were executed for their alleged "nationalism". A period of literary stagnation followed, but fresh rebellious talents did begin to appear.

Ukrainian art with beautiful icons and frescoes revealing a blend of Byzantine and native artistry, has long been admired. It was Medieval Ukraine's contribution to the world of art. Toward the end of the 18th century there appeared a classical style of painting with artists such as Losenko. Today Ukrainian artists in exile make up an exciting group of experts: Iconographers Father Juvenal Mokrycky, Sviatoslav Hordynsky and Petro Kholodny carry on the great traditions. Sculptor Leo Mol is one of world stature.

The first Ukrainian operas and symphonic pieces date from the end of the 18th century. That was the romantic period of music in Ukraine. Composers took their themes from folk music, which they developed into symphonies and chamber music. The famous Russian composer Tchaikovsky spent 25 years in Ukraine and was greatly influenced by Ukrainian folk melodies.

Traditionally Ukrainian architecture has been elaborate. In the medieval period huge golden-domed cathedrals such as the magnificent 11th century cathedral of St. Sophia in Kiev, were built. The 16th to 18th

Наші дівчата в народніх строях

Ukrainian girls in national costumes

(Continued on p. 70)

Колядники звеличують Різдво
Carol singers celebrating Christmas

(Продовження з 67 стор.)

цілковито поневолити Україну. Дарма, що козаки ніколи не покидали думки про самостійність і щораз підносили повстання, як ось зробив це великий гетьман Іван Мазепа. Треба теж згадати, що, по волі, чи по неволі, Україна причинилася у великій мірі до культурного розвитку і європеїзації свого найбільшого ворога – „матушки Росії“.

Після жорстокого розгрому козацької держави московською царицею Катериною Другою і після недолі й поневірянь галицьких українців під Австрією, в Україні пробудився в XIX столітті рух культурного і національного відродження. Таємне братство святих Кирила й Методія виказувало у своїй програмі повну національну свідомість (1846). Зокрема близький до братства поет і національний пророк, Тарас Шевченко, проповідував незалежність України за взірцями свободи і демократії колишнього козацтва. За ідеями Шевченка, починаючи від 60-их років минулого століття, почала зростати

мережа таємних патріотичних товариств в Україні.

Царський російський уряд жорстоко здавлював це пробудження і так наприклад видав у 1876 році указ, яким забороняв якінебудь видання українською мовою. Та після революції 1905 року українська свідомість стала зростати із ще більшою силою, захоплюючи щораз ширші народні маси.

Українці Галичини виявили себе вперше як політичний чинник у час австрійської революції 1848 року. Це відродження було в великій мірі ділом українського католицького духовенства, на чолі з пробудителем Галичини отцем Маркіяном Шашкевичем. Галичина стала кріпостю української національної свідомості і давала немало піддержку українському рухові під російською займанщиною.

Після революції в Росії в 1917 році Україна проголосила свою незалежність (22.I.1918) і злуку всіх земель, які були досі під російською й австрійською владами (22.I.1919). Та нова держава му-

сіла важко змагатися проти навали військ: білих царських, червоних більшовицьких і ще й польських. З кінцем 1920 року більшовики майже вповні опанували Україну, незважаючи на героїські її змагання на три фронти. У 1921 році, в Ризькому Договорі, більшовики і Польща поділили Україну поміж собою.

Не можучи вже більше заперечити існування українського народу, совєтська влада створила в 1922 році маріонеткову Українську Совєтську Соціалістичну Республіку. У ній настав у 1920-их роках навіть період відносної свободи і культурного відродження, т. зв. „українізація“. Та вже в тридцятих роках в Україні проведено примусову колективізацію сільського господарства. Засобами цієї колективізації був політичний терор і штучно створений голод, який знищив приблизно 7 до 10 мільйонів українського населення: справжній модерний голокост.

Коли німецькі війська вступили в Україну в 1941 році, українські націоналісти пожвавили боротьбу проти більшовиків, яка зрештою ніколи вповні не устала. Були надії, що німці, розбивши ССР, визволять його підневільні народи. Та скоро виявилось, що німці вважають усіх слов'ян людьми нижчої раси, а в Україні шукають тільки багатств її родючої землі. Коли німці арештували націоналістичних провідників, стало ясно, що німці такі ж вороги української державности, як і більшовики.

Після закінчення Другої світової війни вся Україна „з'єдналася“ у спільній неволі під московськими більшовиками. Більшовики віддали навіть Україні Крим, як знак прихильности, у триста ліття горезвісного договору 1654 року. Однак боротьба українців проти наїзника не устала, а прибрала нові форми. Майже десять років не давала закріпитися більшовикам в Україні партизанська Українська Повстанська Армія під проводом генерала Тараса Чупринки. До сьогодні звітують більшовики у своїх тайних документах про збройні сутички з українськими повстанцями.

(Продовження на 71 стор.)

(Continued from p. 68)

centuries were characterized by the exuberance of the Cossack baroque. In the early Soviet period, traditional Ukrainian forms were revived for a while in urban construction. During the 1930's, however, many irreplaceable architectural monuments were torn down because they were detestable symbols of religion. Contemporary Byzantine architect Yaroslav Zuk, who resides in Montreal, is well known for his creativity in adapting Ukrainian church architecture to American and Canadian environments.

The name "Ukraine" came into use in the 18th century. It means "borderland". Prior to the 16th century Ukraine was called Rus', a name given by the Byzantines. When in the 1980's the Duchy of Muscovy appropriated the Ukrainian culture of Kiev for itself, it then devised the name *Rossiya*, a play on the word *Rus'*. As dear as the term *Rus'* was to the people of Ukraine, they then began to call themselves *Ukrainians*. And Muscovites were called *Russians* by the world.

Ukraine experienced two periods of sovereignty after the Mongolian invasion of 1240. It was free between the years 1648 and 1654, and between the years 1918 and 1922.

This is your Ukrainian background. It is a background that still lives in the hearts of Ukrainians both behind the Iron Curtain and in the Free World.

Iconology

Icon and their creation have been a part of the Eastern Church for centuries. Certainly icons are intended for sacred use. Like the Bible, hymns and prayers, these icons put us in touch with God and Christianity.

At times there were those who wanted to destroy all vestiges of Christianity, and with it the sacred icons. These were called iconoclasts, (meaning "image-breakers"). Generally, they acted for political purposes. Among them are to be found schismatic groups of the 4th century. Nowadays, they include Communists of the 20th century. Despite their attacks on religion, which caused untold problems for Christianity, the iconoclasts could never destroy all the sacred images in the world, or even in Russia or Ukraine, for that matter.

Aside from their religious importance, there are many icons that are considered superb works of art.

Iconographers must adhere to certain

Вид на собор св. Софії в Києві

Street level view of Saint Sophia in Kiev

rules. If any of them are overlooked or ignored, the resulting work is not considered an icon. Copying of icons is forbidden. Once all the prescribed rules have been followed, there is still room for individual expression. Just as each person is unique, so too is each icon to be unique.

Two important words in the Eastern Church are *sobor* and *iconostas*.

Sobor refers to the church to which Christians came for certain feasts. Kiev's St. Sophia Church was a *sobor* in the tradition of Byzantium and Rus'. It was the mother-church of the land. (Today it is a museum).

In ancient Constantinople the *Sobor* of Saint Sophia was built by Emperor Justinian in 532-37. In Kiev Prince Yaroslav the Wise built the *Sobor* of Saint Sophia in 1037. A third Saint Sophia was erected by Patriarch-Cardinal Joseph Slipyj in Rome as the religious center of all Ukrainians. It is a replica of the Kiev *sobor*, not only in name and some structural features, but more so in its spiritual context. Built in 1967-69, Patriarch Joseph consecrated the new *sobor* September 27th (the Feast of the Exaltation of the Holy Cross), 1969. All the Ukrainians Catholic bishops of the Free World were in attendance. The next day, Pope Paul VI solemnly brought

the relics of Pope St. Clement into the church and thus completed the rite of consecration.

Iconostas is a screen of icons. To Eastern rite churches, the *iconostas* is a line of demarcation between the sanctuary and the nave of the church. In the first centuries of Christianity, it was only a low barrier, similar to the altar rail in Western rite churches. Some *iconostasis* have one level of icons, others up to six levels. The *iconostas* in the *Sobor* on Saint Sophia in Rome has three tiers of icons.

The *iconostas* is a church furnishing primarily of spiritual and not merely artistic or architectural value. It is an indispensable part of Eastern churches. Without it, liturgical services cannot be properly celebrated. The purpose of the *iconostas* is not to separate the faithful from Christ, but to make Christ, His Mother, and all the saints visually present in the form of sacred representations. The *iconostas* puts before our eyes the entire history of salvation, the story of the reopening of the gates of Paradise to fallen mankind.

With this in mind, it is easy to see why the skilled iconographer is still an admired craftsman in the Ukrainian and other Eastern Churches.

Багатства України

Україна – одна з найбагатших країн СРСР і, при економічній свободі, могла б процвітати і забезпечувати й сусідні країни. Родючі степові смуги країни, це найважливіші райони продукції пшениці, жита, ячменю і цукрових буряків на всю Європу. Розвинена теж годівля худоби, овець, безрог, домашньої птиці. Південь України – це один суцільний промисловий комплекс. Головні галузі українського промислу – це видобування і перерібка вугілля, нафти, заліза та інших металів, побудова важких машин, як паровозів, вагонів, кораблів, літаків, турбін, екскаваторів. Залізна промисловість східної Європи залежна вповні від сирівців і палива, що їх постачають копальни України. Розвинена теж хемічна і харчова промисловість, однак на дорозі до повного розвитку стоїть у кожній ділянці нездорова й невидайна, зцентралізована більшовицька економічна система.

З міст треба згадати в першу чергу Київ, столицю України над Дніпром, її прадавній центр культури і державних традицій. Друге за величиною місто – Харків, великий промисловий центр. Інші, найбільш знані міста – це Львів – столиця Галичини і пристань. Одеса над Чорним морем.

Література і мистецтво України

Якщо не вчисляти народного мистецтва слова, передаваного усно з покоління в покоління, то початків української літератури можна шукати вже в десятому столітті, зараз після прийняття християнства. Перші переклади, які появились в Україні, це було Святе Письмо, богослужбні книги, життя святих, моральні поучення. За ними пішла й оригінальна творчість, увінчана такими визначними творами, як „Слово про закон і благодать“ митрополита Іларіона і лицарський епос „Слово про похід Ігоря“.

Українська література XI до XVI століть була писана церковнослов'янською мовою, її тема-

тика була здебільшого релігійна. Опісля появляється теж і світська поезія й проза, а в церковнослов'янську мову вплітається щораз більше домішок народної, якою тоді говорили. Відомий письменник Іван Котляревський (1769-1838) ввів українську народну мову в поезію й драму і так поклав початки української літературної мови, основаної на народних говірках.

Клясицизм в українській літературі тривав приблизно до 1830-их років, опісля прийшов йому на зміну народницький романтизм. Найвизначніший поет того часу – це Тарас Шевченко (1814-1861). Його книга віршів „Кобзар“ знаходиться в кожній українській хаті в усьому світі, а його твори перекладені на багато мов. Незважаючи на ворожий гніт і заборони, українська література розвивалася далі, даючи такі величні постаті, як Леся Українка (1871-1913) чи Іван Франко (1856-1916). І далі творці української літератури, як на рідних землях, так і поза ними, ідуть крок у крок з новітньою світовою літературою, з визначними авторами і творами всіх напрямків кожної доби, як реалізм, імпресіонізм, неоромантизм, неоклясицизм, аж до футуризму та сюрреалізму. Після 1934 року допускали до видання у Советській Україні тільки твори в стилі т. зв. „соціалістичного реалізму“, що його одного визнавала комуністична

влада. За „ухили“ в стилі та тематиці арештовано і знищено сотні українських письменників, поетів, драматургів, артистів, режисерів, критиків, які відмовилися жертвувати своєю незалежністю думки. Наслідком таких заходів прийшов застій в українській літературі на рідних землях аж до 1960-их років. Тоді то несподівано виринув ряд талановитих молодих поетів і письменників, як Василь Симоненко, Ліна Костенко, Ігор Калинець, Микола Руденко, Василь Стус, Іван Світличний, Олесь Бердник. Вони не лиш знаходили нові засоби поетичного вислову, але й зуміли нав'язати до літературної і духової української спадщини, з релігією включно. Більшості з них ця відвага коштує років ув'язнення.

Українська церковна музика, особливо багатоголосний спів, славилася по всьому східному християнському світі. Вона процвітала в часи гетьманської держави й після її упадку видала композиторів світової слави, як Артем Ведель, Дмитро Бортнянський, Максим Березовський. Однак їх імена і славу вміла зручно забрати Москва, подаючи їх у світі як своїх композиторів.

З їх іменами зв'язаний і початок української оперної і симфонічної музики, хоч творили вони цей рід музики ще часто за чужими, модними тоді зразками. Та опісля, з приходом романтизму,

(Продовження на 72 стор.)

Студит о. Ізидор з нашою молоддю у Парагваї

Studite Father Isidore with youth in Paraguay

(Продовження з 71 стор.)

такі композитори, як Микола Лисенко, Кирило Стеценко, Микола Леонтович, опрацьовували народні мотиви у симфонічних і камерних творах. Українська музика мала теж немалий вплив на чужинних композиторів, як ось російський Чайковський; до речі, композитор українського походження.

Найзамітніші пам'ятки української архітектури – це без сумніву церкви. Між XI і XIII століттями, у княжі часи, в Україні побудовано тисячі церков, як дерев'яних, так і мурованих. Тоді й встановлено класичні форми для пізнішого дерев'яного церковного будівництва. Особливою красою відзначалися в церквах іконостаси, різьблені і розмальовані перегороди між святилищем і вірними. Багато мурованих церков

прикрашували фресками і мозаїками, як ось славний і величний храм Святої Софії в Києві, який стоїть і досі.

Ці храми, часто золотOVERХІ, залишилися як свідки золотої доби нашої історії. Їх пізніше (1600 до 1800) реставрували не раз у тодішньому, теж багатому і різноманітному стилі „козацького барокко“, і цікаво, що під руками таких визначних архітектів, як Василь Барський чи брати Старченки, обидва стилі, візантійський та барокко, зливалися в гармонійну цілість. При кінці панування царської Росії і з початком більшовицького панування українські мистці, такі як славна родина Кричевських, старалися застосувати традиційні форми української архітектури в міському будівництві. Після тридцятих років, однак, більшовицька влада заборонила якінебудь „націоналіс-

тичні ухили“, теж і в архітектурі, а численні незаступні пам'ятки старовинного українського церковного будівництва знесла з лиця землі як „пережитки релігійного культу“.

Архітекти – українці у вільному світі стараються будувати храми Божі для своїх громад, дотримуючись традиційних народних форм або відповідно їх стилізуючи, щоб вписувалися у загальне модерне оточення міст. З тих архітектів варто згадати Радослава Жука, який живе в Монреалі.

Ми вже згадували про українські середньовічні ікони, мозаїки і фрески. Вони проходили повільний шлях впродовж століть, від суворого візантійського стилю до щораз природнішого і більш народного. Під кінець XVIII сто-

(Продовження на 73 стор.)

Студитська церква св. Івана Хрестителя у Львові

Studite Church of St. John the Baptist in Lviv

ліття появився в Україні, як в іконографії, так і у світському малярстві клясицизм з такими визначними мистцями, як Антін Лосенко, Григорій Левицький, Володимир Боровиковський.

У часі відродження українського стилю в архітектурі відроджувався він теж і в малярстві з такими визначними постатями, як Юрій Нарбут чи Михайло Бойчук. Сьогоднішні мистці у вільному світі стараються теж відродити у церковному малярстві красу старовинних ікон. Між найкращими майстрами цього стилю варто згадати о. Ювеналія Мокрицького Чину оо. Студитів, Святослава Гординського, Петрів Холодних, батька й сина. Між скульпторами здобув собі сьогодні світову славу Лев Молодожанин.

Оце, в дуже коротких словах, Ваша українська спадщина. Її не можна причислити до минулого і змертвілого. Навпаки, вона жива в серцях усіх українців, по цей і той бік залізної заслони. І вона криє в собі зерна майбутнього, необмеженого розвитку.

Ікона розп'яття
виконання о. Ювеналія, студита

Icon of Crucifixion, by Father Juvenal

Ікона і її створення були впродовж сторіч частиною Східних Церков. Очевидно, що ікони мали б мати святу цілеспрямованість так, як Святе Письмо, церковні гимни і молитви. Ці ікони представляють Бога і християнство.

ються (мистецьких) норм, все таки є можливий (мистецький) індивідуалізм. Так як кожна людина є унікальною, так і кожна ікона повинна бути унікальною.

Два дуже важливі слова у Східних Церквах – це собор і іконостас.

Свого часу були такі люди, що хотіли знищити всі сліди християнської релігії, включно із святими іконами. Ці іконоборці, як їх називали і називають, діяли в головному з політичних причин. Між ними було багато таких, що охоплювали схизматичські групи IV сторіччя, а навіть комуністів половини XX сторіччя. Усе ж таки, без уваги на всі їхні протирелігійні намагання, що спричинювали для християн безчисленні проблеми, іконоборці ніколи не могли зруйнувати у світі всіх християнських святих образів. Не було це можливе навіть у самій советській Росії (треба розуміти: у самому Советському Союзі – СССР).

Крім релігійного призначення, багато ікон вважаються величними творами мистецтва, що наслідують споряджений інвентар мистецьких стандартів.

В іконографії є багато норм, і всіх їх треба притримуватись в малюванні ікон. Якщо будь-які мистецькі норми були б ігноровані, то в результаті не можна б вважати таких мистецьких творів іконами. Одночасно (всьяке) копіювання (ікон) суворо заборонене. Однак хоч усі дотриму-

Собор – це церква, до якої прибувають християни з приводу неділь і свят. Один із соборів – Київський Собор св. Софії, що пригадує традицію Русі і Візантії. Це була матірня церква Київської Русі, але, на жаль там тепер замість собору головний (Київський) музей.

Крім того, ми знаємо, що імператор Юстиніан збудував в роках 532-537 стародавній константинопольський Собор св. Софії. У Києві князь Ярослав Мудрий збудував у 1057 р. Собор св. Софії. Блаженніший Патріарх Кардинал Йосиф збудував у Римі (в роках 1967-1969) третій Собор св. Софії, як релігійний осередок усіх українців. Блаженніший Отець Йосиф заміряв збудувати точну копію київського Собору не лише по назві, але також по деяких структуральних прикметах, але більше в духовно-церковному розумінні.

Збудований в роках 1967-1969 Собор св. Софії Блаженніший Патріарх Йосиф посвятив у суботу, 27 вересня 1969 р., під час свята Воздвиження Святого Хре-

(Продовження на 74 стор.)

ста. Сослужили всі українські католицькі владики (з усього вільного світу включно з владиною Василем Гопком із Словачини, що щойно недавно перед тим був звільнений із комуністичної словацької тюрми.

Наступного дня, в неділю 28 вересня, було величаве патріарше святкування, на яке особисто прибув Святіший Отець Павло VI, що урочисто передав для Собору св. Софії реліквії Папи св. Климента. Так закінчився обряд посвячення Собору. У відслуженні святої Літургії і докінченні церемонії посвячення взяли участь Блаженніший Патріарх Йосиф; 13 кардиналів; близько 100 священнослужителів нашого, римокатолицького і інших обрядів; багато наших монахів і монахинь – оо. Василіян – оо. Студитів, оо. Редemptористів і оо. Салезіян – тощо; українських і неукраїнських духовних і світських достойників, зокрема італійських. Було приблизно 5.000 учасників з-поміж нашого Божого люду. Були хори і члени наших комбатантських і молодечих організацій з цілого вільного світу.

Собор св. Софії має бути духовним осередком усіх віруючих української Помісної Католицької Церкви тому, що українці всіх генерацій і всіх поселень у вільному світі своїми щедрими жертвами збудували цей собор.

Іконостас – це стіна з образами в церкві. У церквах східних обрядів іконостас відділяв святилище від нави вірних. У перших сторіччях (у церквах) була лише низька бар'єра.

Тепер у церквах західного обряду на місці бар'єру існує поруччя, при якому люди приймають святе причастя. На сході цю перегороджу поступово підвищували, переділюючи цілком дві частини церковного будинку. Іконостас має всюди від одного до шість рядів на одному рівні. Іконостас у соборі св. Софії в Римі має три ряди.

Іконостас має в першу чергу духовну цінність, а не лише артистичну чи архітектурну. Він є незаступимою частиною східних церков. Без іконостасу не можливо правильно і пристойно від-

правляти Богослуження. Завданням іконостасу не є відділяти вірних від Христа але представляти видимо Христа, Його Матір і всіх святих у всіх священних зображеннях.

Іконостас ставить перед наші очі цілу історію спасення, розповідь про відчинення брам раю для упавшого людства.

Розуміючи це, легко можемо змрікувати чому в українській і (інших) східних церквах подивляють із захопленням майстерних іконографів.

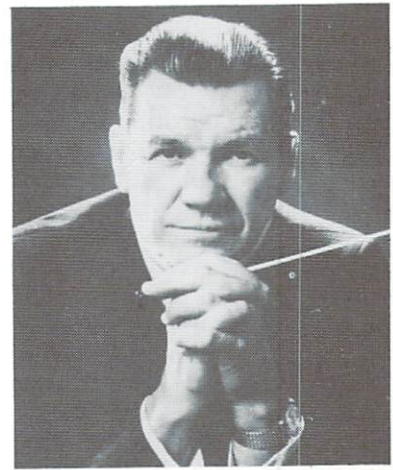
WOODSTOCK'S FOUNDING

The City of Woodstock has a population of 27,000, and is located on the Thames River in southwestern Ontario. Its origin dates back to 1792 when John Graves Simcoe (first governor of Upper Canada) travelled through the then thickly-wooded territory. He was so impressed with the elevated terrain of present-day Woodstock that he designated the western section of the area as a townsite.

Zachariah Burtch was the first pioneer of Woodstock, settling there in 1798. He was a United Empire Loyalist who came from New York State with his family and cut his way through forests and trudged through swampland to come to the hill that overlooks the site of the present city. There he built a log house and later surveyed the land along an old Indian trail which today is Dundas Street, Woodstock's main thoroughfare. Other United Empire Loyalists soon followed. By 1800 the settlement boasted a store and a tavern of its own.

A number of Sutherlandshire Scots came to Woodstock in 1830, followed a few years later by a group of retired army and navy officers from England.

The actual founder of Woodstock was Rear Admiral Henry Vansittart. In 1832 he sent Captain Andrew Drew, R.N., as his agent to make investments in the area. Drew bought land at the eastern end of the present city, and he divided the land into lots, thus forming the nucleus of a village. Two years later the Admiral came with his family, a staff of household servants and a number of craftsmen. It was then he named the small village in honor of Woodstock, Oxfordshire, England, where he had been reared.

Володимир Колесник, відомий
диригент
українського оперного хору

Wolodymyr Kolesnyk,
noted conductor

THE MILLENIUM CHOIR

Impressive and professional are the terms that describe the Millenium Choir's *Bortniansky Concert* at Roy Thompson Hall in Toronto on July 28, 1985. Under the genial baton of Wolodymyr Kolesnyk the choir gave one of the most beautiful performances of the sacred music of Dmytro Bortniansky ever heard. More than 2,000 people attended the concert.

The Millenium Choir was assembled to record the complete collection of Bortniansky's 35 sacred choral concertos. It is comprised of 45 singers from Ontario, Manitoba, Saskatchewan, Alberta, New York, New Jersey, Ohio, Pennsylvania and Michigan. From the more than 200 singers who auditioned, these were chosen for their specific vocal qualities, i.e., resonant basses, deep altos, refined tenors and gentle sopranos. The majority of them are professional singers.

The choir's presence in the Province of Ontario to record the first 18 concertos gave music-lovers the opportunity to hear its inaugural performance in the world premiere of these works.

The Millenium Choir will return in 1986 to record the last of the 17 concertos and perform at the Roy Thompson Hall. Plans are now being considered to organize an extensive tour throughout the world between 1985 and 1988.

Свят-Успенський монастир у Вудстоку

Holy Dormition Monastery in Woodstock

Це загально знаний факт, що українці радо допомагають, коли бачать глузд якогось проекту, особливо такого, що служить потребам ближніх. Ми певні, що багато людей ставиться так до проекту будови дому для старших громадян, який вирішили збудувати монахи Студитського уставу у Вудстоку.

Мета того дому – уможливити старшим громадянам доживати свого віку в особливій релігійній атмосфері, яку запевняє сусідство монастиря. Ми стараємося здійснити свій проект, не стаючи нікому тягарем, але ми свідомі, що не зможемо вповні його досягнути без Вашої зичливості і щедрості.

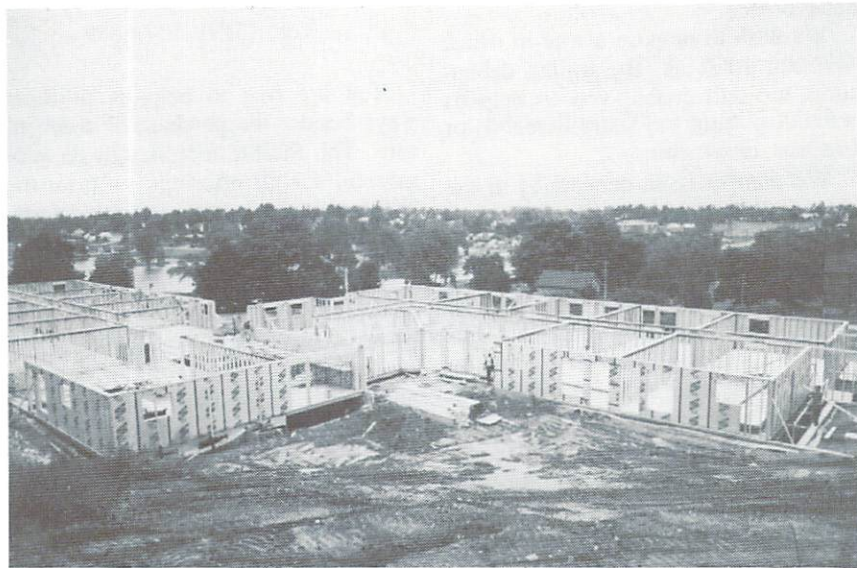
Хочемо запропонувати вам спосіб допомоги, який не ставить до вас особливих вимог і який не стане тягарем для Вас. Це так звані „боргові розписки“ (debentures).

Видання „боргових розписок“ на будову того дому для старших передбачене на суму 300,000.- доларів. Організацією такого фонду займається достовірна публічна фінансова інституція. Акція „боргових розписок“ полягає в тому, що зацікавлена особа набуває розписку на суму 500.- доларів. За це одержує річно 9%, що дорівнює відсоткам за короткотермінову інвестицію. Тим самим не тратиться грошей на такий інвестиції. Можна набути одну або більше розписок, скільки хто бажає. Вклад на розписку можна кожночасно відтягнути, але тільки повідомивши про це 30 днів заздалегідь.

Дальші оголошення в цій справі будуть подані до загального відома в найближчому часі. Запити прохаємо звертати на адресу:

Rev. Eutimy Wolinski
Studite Monastery
Woodstock, Ont.
Canada N4S 2N6
Тел. (519) 537-6859.

Видання „боргових розписок“ не обмежує інших способів допомоги. Монахи Студити будуть дуже вдячні за будь-які пожертви, великі чи малі, записи чи інші форми допомоги. Кожну допомогу хочемо прийняти в душі християнської вдячності, яка дорівнювала б духові щедрості й зичливості жертводавців. Спасибі Вам!

Нова будівля на тлі міського парку

Basil Ostas Home with city park in background

HELP US BUILD OUR SENIOR CITIZENS HOME

It is a well-known fact that Ukrainians willingly offer their assistance when they become aware of some important undertaking, particularly one which will serve the needy. We are thus confident that many will feel this way about the project of our Studite monastery at Woodstock to construct a Home for Senior Citizens.

The purpose of this home is to make it possible for our senior citizens to live out their lives in a religious, fraternal atmosphere, which is assured by the home's nearness to the Studite monastery. We are striving to actualize this project without being a burden to anyone. However we realize that by ourselves we are unable to found the Home for Seniors. We rely on your generosity and benevolence.

We wish to propose a way in which you can assist us. By issuing debentures we will enable you to help us without putting any extra demands or burdens upon you.

We plan to issue debentures in the sum of \$500.00 each. The organization of this fund will be in the hands of a reliable financial institution. The principle behind the debenture issue is as follows: One purchases a debenture for \$500.00, which earns an annual interest of 9%, comparable to a short-term investment. One may purchase as many debentures as he wishes. All of the money invested will be eventually regained. One may withdraw his investment providing a 30 day notice is given.

Ще один вид на будову
A frontal view of ongoing construction

Further announcements regarding the debentures will be made soon. Please direct any questions you may have to:

Rev. Eutimy Wolinski
Studite Monastery
Woodstock, Ontario
Canada N4S 2N6
Tel. (519) 537-6859.

You are free to help us in other ways besides the purchase of a debenture. The Studite monks will be very grateful for all offerings — from the smallest to the largest — for bequests, and any other forms of assistance.

We accept your generosity, goodness and your prayers in the spirit of Christian gratitude, which equals the spirit of generosity, self-sacrifice and benevolence of our donors. Thank you.

WILLIAM McCULLY was born in Goderich, Ontario in 1930. His father's family came originally from Ireland.

Mr. McCully's writing career began in 1954. Since then he has gained a wealth of writing experience that includes: fiction writing, article writing, news writing, drama and radio (CHML in Hamilton, Ontario, and United Press). He has had plays produced on stage and TV.

His main interest at this time concerns a book of a religious nature he is helping to dramatize.

From a philosophic standpoint Mr. McCully believes in supporting positive things in an often negative-appearing world. He sees Studite monasticism as a cause with much to offer.

Mr. McCully has contributed several articles to this publication. The Studites are most grateful to him for helping them research their past and redefine their goals in accord with the intentions of their founders and benefactors.

Для ваших фінансових потреб зверніться до:

COMMUNITY TRUST COMPANY LTD.

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO M6S 1P1
PH. (416) 763-7333

M.N. WYTIUK
GENERAL MANAGER

ПОДЯКА

**З ВЕЛИКОЮ ВДЯЧНІСТЮ ЗГАДУЄМО ІМЕНА ЖЕРТВОДАВЦІВ
НА ІКОНОСТАС У КАПЛИЦІ СВЯТ-УСПЕНЬСЬКОГО МАНАСТИРЯ
У ВУДСТОКУ**

**РІВНОЧАСНО ПОДАЄМО ПОЧАТКОВИЙ СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ
НА ДЗВІНИЦЮ ДЛЯ ШАНУВАННЯ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА
І НА БУДОВУ ДОМУ ДЛЯ СТАРШИХ ім. ВАСИЛЯ ОСТАША**

Жертви на іконостас

Микола Дідик	6,300 ⁰⁰
Йосиф і Юлія Дрегер	2,300 ⁰⁰
Олекса і Анна Шнайдер	2,200 ⁰⁰
Михайло і Катерина Костюки	1,600 ⁰⁰
Олекса і Павліна Тихоліси	1,300 ⁰⁰
Стефан і Марія Глембіцькі	1,300 ⁰⁰
Ірена Прокофіїв	1,300 ⁰⁰
Анна Гресько	1,290 ⁰⁰
Михайло Микитюк	1,200 ⁰⁰
Андрей і Рая Романишини	950 ⁰⁰
Дмитро і Марія Павлишини	700 ⁰⁰
Михайло і Анна Кіт	600 ⁰⁰
Катерина Базилюк	600 ⁰⁰
Марія Табака	600 ⁰⁰
Г. Лісний	500 ⁰⁰
Анонімно	500 ⁰⁰
Іван Гнатюк	500 ⁰⁰
Рома Тивонюк	500 ⁰⁰
Євдокія Івахів	500 ⁰⁰
Михайло і Стефа Пацули	490 ⁰⁰
Микола і Анна Качуни	400 ⁰⁰
Михайло Антоник	300 ⁰⁰
Богдан і Джанет Глембіцькі	300 ⁰⁰
Семен і Катерина Дмитрови	300 ⁰⁰
Володимир і Богдана Росохи	300 ⁰⁰
Александр і Марія Гайдукевичі	230 ⁰⁰
Пилип і Марта Димах	200 ⁰⁰
Михайло Михайлюк	200 ⁰⁰
Єлена Ухач	200 ⁰⁰
Петро і Марта Звізло	200 ⁰⁰
Родина Мутарт	200 ⁰⁰
Роман і Ярослава Ломаги	200 ⁰⁰
Катерина Татарка	200 ⁰⁰
Ева Кулматичка	200 ⁰⁰
Дяки з парохії Богоявлення в Рочестері	120 ⁰⁰
Оксана Сосновська	115 ⁰⁰
О. др. Ігор Мончак	100 ⁰⁰
Іван і Лукія Корди	100 ⁰⁰
Похоронне заведення Смит	100 ⁰⁰
Марія Дзядик	100 ⁰⁰
Богдан і Віра Драгевич	100 ⁰⁰
Євген і Павліна Хоростіли	100 ⁰⁰
Михайло і Татяна Гарасими	100 ⁰⁰
Роман і Сонія Голічак	100 ⁰⁰
Дмитро і Лоті Юсипи	100 ⁰⁰
Станислав і Тетяна Ілчишини	100 ⁰⁰
Данило і Параскева Біда	100 ⁰⁰
Михайло Махій	100 ⁰⁰
Софія Війтюк	100 ⁰⁰
Теофіль Габа	70 ⁰⁰
Василь і Надія Тригуби	50 ⁰⁰
Марта Сиротинська	50 ⁰⁰
Анна Микитин	50 ⁰⁰

Жертви на дзвіницю

Роман і Ярослава Ломаги (Торонто, Онт.)
Дмитро й Анна Боровець (Торонто, Онт.)
Дмитро Шимків (Торонто, Онт.)
Катерина Яворська (Торонто, Онт.)
Род. Грицеляків (Рочестер, Н.Й.)
Анна Гресько (Вудсток, Онт.)
Михайло Цісарчук (Кіченер, Онт.)
Софія Тихоліс (Едмонтон, Альберта)
Текля Хома (Гамільтон, Онт.)
Н. Гримак (Гамільтон, Онт.)
Г. Піх (Брентфорд, Онт.)
Марія Фандерис (Торонто, Онт.)
Іван і Марія Слота (Торонто, Онт.)
Йосиф Шторгин (Торонто, Онт.)
Род. П. Шларпів (Торонто, Онт.)
Н.Н. в пам'ять Юстини Вісньовської
Микола й Юлія Лещишин (Торонто, Онт.)
В. Думенко (Скарборо, Онт.)
Дмитро Чеканський

WITH GRATITUDE WE MENTION THE NAMES OF DONORS FOR OUR ICONOSTAS, BELFRY AND SENIOR CITIZEN S HOME.

Жертви на дім для старших

о. Василь Остах (Рочестер, Н.Й.)
Александр Піх (Брентфорд, Онт.)
Іван і Марія Піхи (Брентфорд, Онт.)
Станислав і Тетяна Ільчишин (Монтреал, Квебек)
М. Кузьма (Торонто, Онт.)
Вікторія Ней (Едмонтон, Альберта)
Марія Гайдукевич (Брентфорд, Онт.)
Катерина Базилюк (Брентфорд, Онт.)
Йосиф й Ева Майковські (Ватерлю, Онт.)
Курт Левін (Нью Йорк, Н.Й.)
о. Теоктіст Відов (Торонто, Онт.)
Род. Судики (Кіченер, Онт.)
Роман і Слава Ковчі (Детройт, Миш.)
Дмитро Сленський (Едмонтон, Альберта)
Сестри Службениці (Торонто, Онт.)
Марія Фандерис (Торонто, Онт.)
Дмитро й Анна Гаврилюки (Торонто, Онт.)
Ірена Прокофіїв (Торонто, Онт.)
ЛУКЖК з парафії св. Миколая в Торонті
Прочани з парафії Богоявлення в Рочестері
Андрій Сеньків (Торонто, Онт.)
Анна Санагурська (Торонто, Онт.)
Іван і Марія Слота (Торонто, Онт.)
В. Думенко (Скарборо, Онт.)
Ярослав Лучка (Торонто, Онт.)
Михайло й Анна Лузій (Торонто, Онт.)
І. Григорський (Торонто, Онт.)
Михайло Зазуляк (Ошава, Онт.)
Марія Хамова (Торонто, Онт.)
Пелагія Шробут (Торонто, Онт.)
Александра Воробкевич (Варен, Миш.)
Іван й Іванна Лопати (Торонто, Онт.)
Домка Береза (Торонто, Онт.)
Н. Дулиба (Торонто, Онт.)
Марія Табака (Торонто, Онт.)
Катерина Стельмах (Торонто, Онт.)
Я. Котюк (Скотленд, Онт.)
Вікторія Масник (Ричмонд Гилл, Онт.)
Джессі Фединак (Стар, Альберта)
Ігор Гуменюк (Чікаго, Іл.)
Микола Дідик (Торонто, Онт.)
о. Боніфатій Мальований ЧСВВ (Торонто, Онт.)
Род. Білецьких (Торонто, Онт.)
Н.Н. (Анна)

